

KAPITOLA PRVNÍ

Jak to celé začalo

Každý nadává, že musí sedět ve škole. Mně to až tak dalece nevadí, hlavně že není nuda. Sice jsou s naší třídou občas jisté potíže a nedá se s něma vyjít, ale jsou i chvíle, kdy se jako kolektiv drží. Občas jen tak sedím v lavici a dívám se, co všichni kolem dělají. Není nás moc, kolem sedmadvaceti, ale i tak umíme spáchat pořádný randál.

„Hej, Zuzko, hod' to sem!“ zařval někdo ze zadních lavic, kolem hlavy mi prolítla houba na mytí tabule.

„Hele, spadli jste z jahody??“ ozvala se moje spolusedící Petra.

„Nech je,“ tvářila jsem se flegmaticky“ však je to za chvíli přejde.“

Nečekala jsem, že mi cokoliv odpoví a šla jsem zavřít dveře. Naše první lavice byla omyta sprškou vody a já jsem se zatvářila divně. Naštěstí se ve dveřích objevil profesor.

Byl zcela nepřehlédnutelný. Bodejt' by ne, když do dveří musíte sklánět hlavu, protože jinak neprojdete. A protože byl tělocvikář, věděli jsme, že je samý sval a šlacha. Navíc, co jsem si o něm myslela já nevěděla živá duše, vlastně jen kromě naší party. Nicméně všechny tři mi to dávaly rádně sežrat.

Třídou se rozlehlo „dobrý den“, které přehlušilo některých „Ahoj“ nebo „čau“. Profesor Robert Staněk byl mladý, navíc pohledný, a takovému klukovi, navíc svobodnému, se prostě nedá říkat dobrý den.

Slušně jsem se postavila do pozoru a Petra skoro zasalutovala. Dneska se mi zdál nějaký větší. Roztahoval hrudník, co to šlo, protože jak sám řekl:

„Teda k vám, než se dostanu, tak vypustím duši. To nemůžete být někde níž?“

Jak jsem tak tu naši třídu pozorovala, nikdo mu skoro nevěnoval pozornost.

„Pane profesore,“ ozval se kdosi ze zadních lavic.

„Pojeďte s náma na výlet. Paní profesorka třídní s námi nejede, tak aspoň někdo.“

„A kam jedete?“

S dokořán otevřenýma očima jsem čekala, co na to řekne.

„No to právě nevíme, ale to se zařídí,“ doplnila tázající její sousedka.

„No dobře, a koho berete ještě?“

„To si můžete vybrat,“ s úsměvem oznámila Petra.

Ted' jsem čekala, že se zhrozí a uteče ze třídy, aniž by si vzal své věci. Naštěstí se tak nestalo. Nemůžu říct, že bych ho znala nějak lépe, ale protože

nebydlel daleko, šli jsme spolu párkrát do školy. Nevypadal takhle z řeči, že by se je tak něčeho zalekl.

Proto jsem ho teď pozorovala a v duchu doufala, že na návrh přistoupí.

„Tak já teda pojedu a vezmu paní profesorku Neumanovou, ona vás sice neučí, ale to je ta mladá, nová, malá, vy víte která.“

Otočila jsem se a viděla, jak se každému rozzářily oči. Žduchla jsem do Petry.

„Hej, pojedme vodu, to nám Petřanek dovolí, on taky jezdil.“

„Jo, ale Robert si to na triko nevezme.“

Petra se zatvářila tak, jak to nemám ráda, zakroutila jsem hlavou.

„Já se ho zeptám.“

Robert konečně skončil hodinu a já jsem sebrala všechny síly a šla za ním.

„Pane profesore?“ Podíval se na mně a usmál se.

„Já bych měla nápad, kam jet, ale záleží na vás, jestli není příliš náročné.“ Zatvářil se divně a já jsem cítila, jak pomalu červenám.

„Ojej. Co jsi vymyslela?“ Asi mi nechtěl věřit.

„Co sjet na lodích Vltavu?“

Podíval se na mně zamračeným pohledem. Hodila jsem úšklebek a mrkla na něj.

„Spadlas z višně?“

Tenhle tón jsem od něj znala dobře.

„Ne, rozmyslete si to. V Chorvatsku jsme vodní výcvik měli a na háku to zvládnou všichni.“

Další argumenty mi došly, protože jsem to ještě nedomyslela do konce.

„Ale... No... já ještě popřemýšlím. Ale to přece za dva dny nestihneme.“

„Myslíte, že pana ředitele nepřemluvíme?“ prohlásila jsem to s takovou jistotou, že už ani Robert nepochyboval.

„Dobrá tedy,“ řekl svým hlubokým hlasem.

„Zajdu se zeptat, co pan ředitel na to a můžeme to zkusit.“

Zazvonilo.

Vlétla jsem do třídy a postavila se před tabuli.

„Hej blbouni, poslouchajte.“

Nikdo nevnímal. Silně jsem hvízdla. Všichni strnuli.

„Kam chcete jet na výlet?“

Petře stuhl úsměv.

„To je jedno,“ ozvala se skoro půlka třídy.

„Tak pojedme sjet řeku.“

Čekala jsem, co se bude dít. Jeden na druhého se nevěřicně a také nechápavě podívali.

„Ale proč ne,“ ozvala se Blanka.

„Přece jsme na lodích v Chorvatsku jezdili.“

„To jo,“ přidala se k ní Zuzana, její spolusedící.

Nestačila jsem se divit, jak najednou začali všichni souhlasit. Petra se na mně otočila a mrkla na mně.

„Super,“ tleskla jsem a šla jsem k lavici.

„No počkej, a co Robert, a co ředitel?“ zakřičela na mně z protější lavice Dominika.

„Robert byl pro a šel za ředitelem. Teda doufám. Ale on to dovolí, taky jezdil vodu,“ odpověděla za mě Petra.

Nastaly tři dny očekávání. Nebylo moc času a já přestala věřit. Čtvrtého dne se otevřely dveře a do místnosti vstoupila sehnutá hlava, jak jsme říkali profesoru Staňkovi.

„Tak jsem mluvil s ředitelem a profesorkou Neumanovou,“ začal Robert.

Pozorovala jsem, jak všichni hltají každé jeho slovo.

„Oba jsou pro. Pan ředitel se sice tvářil trochu nedůvěřivě, ale nakonec ten týden povolil. Ale dal termín.“

„Jo, to je dobrý,“ ozvala jsem se jako první, cítila jsem, že to mám tak trochu na svědomí, a že teda budu muset Robertovi pomoci.

„Ale vážně nevím, jak to chcete zařídit.“

Když jsem viděla, jak zakroutil hlavou, začala jsem s vysvětlováním.

„No, zase tak těžké to nebude.“

Podíval se na mně trochu ustrašeným pohledem, ale já neustoupila.

„Lodě si můžeme půjčit od vodáckého oddílu, s vedoucím se znám moc dobře. Stany a potřebné vybavení taky, na vlak se koupí hromadná jízdenka, lodě se pošlou, sbalíme se a jedem.“

Vyloudila jsem blažený úsměv a jak jsem si později všimla, i ostatní se usmívali. „No počkej, a co ubytování, jídlo a to ostatní?“

Asi si myslel, že jsem to nedomyslela, nebo nikdy nejel vodu.

„Kempy se platí na místě, jídlo můžeme nakoupit vždy ráno, na každé zastávce je vždy kde. Víc nepotřebujeme, ne? Jo a na Vltavě jsou hezké památky.“

Snažila jsem se tvářit normálně, ale byla jsem šťastná, že to všechno vychází. Robert odešel a začalo vyptávání.

„Hej, Jarko, a co si mám vzít?“

Zněla první otázka, která přiletěla ze zadních lavic. Tam totiž sedí největší fifleny z celé třídy. Není dne, kdy by si nehrály na indiány, myslím tím, že chodí zmalované až hrůza. Otázku jsem sama musela promyslet, nevěděla jsem ani já, co si budu brát.

„A do čeho budem dávat věci?“ zeptala se Věrka, ta chodí do skautu a zná se s vodákama. Na to už jsem odpověď znala.

„Vzhledem k tomu,“ začla jsem diplomaticky, „že budem vozit náklad, a to veškerý, sebou v lodi, zkusím sehnat loďáky a do toho se nabalíme.“

„A co je to loďák?“ zněla otázka docela na místě.

„No, Honzo, to je takový nepromokavý pytel a do toho nacpeš úplně všechno, co máš. Stany taky půjčíme od vodáků, no a vlastně víc nepotřebujeme.“

„A kolik si máme vzít peněz?“

Ne že by Dominika byla škrob, ale peníze pro ni vždycky hráli velkou roli.

„Já ještě nevím, ale dneska to zkusím všechno zařídit.“

Až po těchto slovech jsem si uvědomila, jakou košili jsme si ušila. Běhat, běhat, běhat. Pan profesor samozřejmě nemlčel a do dvou dnů celá škola věděla, co se bude dít. Ostatní třídy, stejně jako kdysi my, jely jen na dva nebo tři dny, a tak nebylo divu, že se strašně divili.

Když se to dozvěděli mí dva kamarádi z nižšího ročníku, kteří vodu také jezdili, okamžitě mně odvěkli do bufetu a snažili se mně opít sodovkou. David, vyšší blondatý kluk se tvářil jako by nic a Pét'a, ještě vyšší hnědovlasý kluk hned spustil:

„Tak vy si jedete vodu, jo? A co za řeku?“ David se zatvářil tak, že jsem okamžitě poznala, o co jim jde.

„Vltavu, ale ještě to není úplně na sto péro, protože musím za Kapitánem, jestli nám půjčí lodě a věci.“

Kapitán byl vedoucí skautského vodáckého oddílu. Starší pán, ale velice energický. Jezdila jsem s něma od tří let na vodu, ale teď už asi pět let ne. Velmi dobře mě znal a řekla bych, že mně měl i rád, jako malou holku.

„Tak jo, a co chcete?“ dopila jsem poslední kapku.

„No, jestli si to vyběháme u ředitele a třídní, zajdeš za Staňou a poprosíš ho, jestli by nás vzal?“ David se zatvářil sice zaskočeně, ale překvapil mně jeho klid.

„No, chlapci, já to teda zkusím. Ale za trest se mnou půjdete zítra za Kapitánem, souhlas?“

Klukům se rozzářil úsměv. Horečně přikyvovali a já byla konec konců ráda, že pojedou s náma.

Vše dopadlo pozitivně. Kluci mohli s námi a Kapitán po chvilce přemlouvání a samých slibů svolil. Teď zbývalo spočítat lidi, co pojedou, a peníze. S profesorem Staňkem jsme to měli za hodinu a profesorka Neumanová plně souhlasila. Bylo na ní vidět, že se moc těší. Druhého dne profesori rázně vstoupili do třídy.

„Takže,“ začal Robert.

„Je to spočítaný, přepočítaný a tak dále. Myslím, že na to, kam jedeme to není tak strašný. Navíc nevím, jakým to zázrakem jsme dostali příspěvek od sportovního klubu na přepravu lodí. Takže platíte jen vlak, což je poloviční, hromadná sleva, že jo,“ z jeho očí zářila radost a paní profesorka jen přikyvovala.

„A jídlo plus kempy.“

Podíval se na mně a mávnul papírem. Postavila jsem se a odvykládala jsem jim kdy, kde, jak a proč budeme spát. David s Pět'ou, kteří zde byli taky, se jen blaženě usmívali.

„Takže vyjíždíme v pátek večer a v sobotu dopoledne jsme na místě vykládky lodí, tedy ve Vyšším Brodě. Zde začínáme vyplouvat. V neděli ráno se přesuneme do Rožmberka. Zde se naskytají dvě možnosti. Buď zůstanem jednu noc a potom dvě noci v Boršově, nebo opačně. Však uvidíte, jak se vám tam bude líbit. Potom jednu noc ve Spolí, to je u Českého Krumlova, další noc ve Zlaté Koruně, tam je klášter, a konec v Boršově. Tam se lodě zase zanesou na vlak a šli bychom do Budějovic na vlak. Vyjde to přesně tak, jak chtěl pan ředitel.“

Cítila jsem, jak mi stéká pot po čele. Všichni živě debatovali a přemýšleli nahlas.

„Tak teď nahlaste počty, kdo teda může jet. Aspoň přibližně.“

Robert si ujednal klid a posadil se za katedru. Vzal to po lavicích. Bylo nás šestnáct i s Davidem a Pět'ou a dvě ještě nevěděly. Zbývaly dva týdny a zbývalo jen koupit lístky a poslat lodě.

Ve třídě probíhaly horečné řeči, co si kdo bere, kolik peněz, a kdo ví co ještě. Každý se dělil o své dojmy a poradil, jak mohl.

„Jarko, a jsou ty loďáky fakt nepromokavé?“ přišla za mnou Patrika, spolubydlící Dominiky.

„Měl by být, ale lepší máš, když si ještě dáš věci do pytlíku, nebo tak něčeho,“ řekla jsem s přízvukem starého mořského vlka.

Byla jsem ráda, že nás jede tak málo. Šest kluků a deset holek plus dva profesori. Robert vyřídil hromadné jízdenky a já jsem svolala brigádu k naložení lodí do vlaku. Naštěstí nebyly tak daleko od nádraží.

Lidi se na nás dívali jako na blázny. Vypadali jsme jak mravenci. Připadala jsem si trochu nemožně, ale potom jsem si řekla, že jsou horší věci na světě. Třeba válka. Nebo hladomor. Nebo kdyby nám vyschla řeka. Tak jsme šli po chodníku, devět lodí za sebou.

„Já si tam sednu, položím si svoji loď na klín, a vy mě ponese, jo?“ pokřikoval na mě zezadu Pět'a a já jsem málem zakopla.

„Opovaž se, smradlavý skunku! Prolomíš mi dno a já udělám Vltavu pěšky.“

Svou odpověď jsem neměla zcela promyšlenou, ale zřejmě jsem jí špatně řekla, protože Pět'a s Davidem se začali smát. Naštvaně jsem se na ně otočila a řekla jsem:

„To měla být výhružka.“

Na nádraží jsme lodě úhledně naskládali na určené místo. Nečekala jsem, že to bude vypadat tak obrovsky skvěle. Robert s Ivetou, paní profesorkou, pochvalně mručeli a byla na nich vidět nedočkavost. Kluci elegantně pomohli holkám s pádly a já jsem šla s Robertem vyzvednout nákladní lístek. Byla to první z věcí, které jsme udělali společně. Robert se najednou vůbec netvářil jako profesor. Snažil se jako kamarád vyjít všem vstříc a já jsem čekala, kdy se začne chovat jako jeden z nás. I Iveta z nás byla nadšená. Nečekala, že k tomu budeme mít takový přístup. Pravda, i naše výjimky, jako Zuzana, Lucka, Blanka a Věra se snažily. Ale říkala jsem si, že až na vodě se pozná, kdo jaký opravdu je.

Když jsem dobalila loďák, zjistila jsem, že je napůl prázdný. Zavolala jsem Davidovi, co si ještě mám vzít, když už nic nepotřebuju.

„Nabal si tam kytaru,“ zněla jeho odpověď.

„Si spadl z višně. To se tam zase nevrže.“

„Tak jed' s poloprázdnou bagáží, no. Snad tě nikdo neukousne. Aspoň budeš mít v lodi více místa.“

Rozloučili jsme se. Napadlo mě, že jsem tam mohla nabalit stan, ale ten už byl na cestě do Vyššího Brodu. Pak mě napadla spásná myšlenka, že bych mohla nabalit pár větších polen, dřeva není nikdy dost. Tat'ka, starý vodák, chodil pořád po bytě a kroutil hlavou, jak se mi to jenom mohlo povést, přemluvit Roberta k takovému činu.

„Ale tati,“ říkala jsem mu pořád.

„Jede nás málo, on to zvládne.“

Byl den před odjezdem. Každý se tvářil že se nic neděje, ale uvnitř to jen vřelo. Z vyučování nikdo nic neměl a často jsem Petru přistihla, jak kouká do stropu a v sešitě ani čárku.

„Jen doufám, že jsi ten rošt přivázala pořádně, ať nám někde nevypadne,“ říkala mi pořád a neustále se dívala na hodinky.

„Prosím tě, co děláš, vždyť už ty hodinky pomalu nejsou vidět, jak jsi je okoukala.“

„Ale dej pokoj, já jenom hlídám čas, aby mi neujel vlak. Vždyť mně znáš, vždycky přijdu jako poslední.“

Zase se na mně podívala.

„Co blbneš, vždyť jedem zítra.“

„No právě. To bych na to zapoměla tím tuplem.“

Těšila jsem se, až dorazím na nádraží a uvidím naši třídu se zelenýma pytlema, nacpanýma k prasknutí.

KAPITOLA II

Odjezd

Nastal onen večer. Hodila jsem bágel na rameno, kytaru do ruky a namířila jsem si to na nádraží. Po cestě jsem potkala Roberta. Měla jsem radost, protože každou cestu do škol jsem vždy doufala, že jej potkám a půjdeme spolu. Snažila jsem se chovat neutrálně.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem.

„Čau kočko,“ zněla Robertova odpověď.

Trochu mě zarazil, tak jsem se na něj usmála a kráčeli jsme na nádraží. Byli tam už skoro všichni, včetně Ivety a kluků z nižšího ročníku. Petra jako vždycky přišla poslední.

„Já jsem ti říkala, že si ty hodinky vykoukáš. Nebo ti ze strachu před utopením utekly?“

Nečekala jsem, že se někdo bude smát, protože neměli chápat, o co jde. K mému údivu se nádražní halou rozlehl hlasitý smích. David ke mně přišel a začal mi rozvazovat pytel.

„Cos tam nabalila?“ zvědavě nahlédl dovnitř.

„Dobrý nápad, nejsi sama. Já mám taky tři polena.“

Zase mi jej zavázal a šli jsme na nástupiště. Cesta vlakem proběhla celkem v pohodě. Měli jsme dvě kupéčka, a i když nás bylo osmnáct, dosti dobře jsme se tam vměstnali. Nikomu se nechtělo spát. Cesta vlakem netrvala dlouho, ale v Praze na nádraží a v Budějovicích měly vlaky velké časové rezervy, takže jsme museli dlouho čekat.

Pokaždé, když Robert usnul, přišla průvodčí. V každém vlaku se měnili dvakrát, a my jsme jeli dvěma vlaky. Když přišla třetí průvodčí, Robert se naštvál a dal lístky mně, protože jsem nespala skoro vůbec.

KAPITOLA III

Vyšší Brod

V Budějovicích jsme po hodině čekání přestoupili do vláčku, který přepravoval jak cestující, tak lodě. Pro zdlouhavé překládání, které potkalo každé lodě jakýchkoliv vodáků, naše lodičky cestovaly s náma, takže ve Vyšším jsme si je přebírali přímo z vlaku.

„Poslouchejte,“ zavolala jsem do hloučku lidí, kteří v panice nevěděli, co dřív.

„Dejte lodě vedle sebe, provlečte si pádla smyčkami a loďáky naskládejte do nich. Do kempu je to jenom kousek.“

David s Pět'ou nosili jednu loď za druhou, já s Robertem jsme vyřídili papíry a šli jsme jim pomoci.

Konečně leželo devět lodí s bagáží vedle sebe v kempu, a kolem se váleli jejich majitelé. Jako poslední jsem dorazila já s Robertem.

„Pane profesore, zajdete zaplatit kemp?“ Robert se na mě podíval a s úsměvem mi pokynul, ať jdu s ním.

„Dobrý den,“ pozdravil muže na recepci.

Ten se na něj škaredě podíval. Odstrčila jsem ho a postavila jsem se před okýnko. „Ahoj, jak to jede?“

Recepční nahodil úsměv a sklonil se ke mně.

„Když pustí přehradu, tak je to dobrý. Ale minulej tejden pršelo, takže je vody dost i bez toho.“

Robert se na něj díval trochu udiveně, co jsem taky mohla čekat. Na vodě byl jednou, a to deset let tomu. Nevěděl, jak to tu všechno chodí a jak mezi sebou vodáci mluví. V tu chvíli jsem se rozhodla, že jim po postavení stanů dám pětiminutový výcvik.

„To je fajn. Takže nás je osmnáct a zůstanem jen dnešní noc. To je...“

„Tři sta šedesát korun,“ přerušil mě Robert.

Recepční se na něj zašklebil a všichni jsme se začali smát.

„Tak jo, zatím se mějte,“ mávl rukou na pozdrav a odkráčeli jsme do tábora.

„Tak jak jste zatím spokojen?“ zeptala jsem se Roberta po cestě.

„Ale jo, zatím to jde, zdá se, že to s váma vydržím.“

Podíval se zamyšleným pohledem.

„No to doufám, protože to, jací jsme, se do dvou dnů ukáže. To se teprve budou dít věci.“

Chvíli jsem pozorovala, jak se všichni válí po zemi. David, Pét'a a Petra hráli na kytaru a naše parta madam se opalovala. Postavila jsem se doprostřed, a složila papír, který jsem nesla celou cestu v ruce.

„Jestli bych vás mohla požádat, zvedněte se, vyndejte věci z lodí, postavte si stany, a lodě dejte na borty tak, jak to mají tam ti vodáci.“

Pravda, v kempu jich moc nebylo. Byl taky červen, pracovní týden, žádná dovolená. Hráči odložili kytary a šli vyházet bagáž z plavidel. Profesoři a kluci se k nim přidali. Nakonec se zvedli i všichni ostatní. Lodě jsme ukládali na kraj břehu. Tak, aby viděly na vodu. Zítra nás to čeká. První sjezd, i když ne první zkouška vody.

Nechtěla jsem nikoho do ničeho nutit. Když se objevily první stany, blížilo se již poledne.

„Chtělo by to něco k jídlu,“ zavolala na mě přes celé tábořiště Patrika.

„To je fakt,“ připojil se k ní Robert.

No jo, nenažranci se vždycky ozvou. Ale najednou jsem si uvědomila, že mě pozorují oči všech osazenců tábora.

„No jo, svolávám válečnou poradu.“

Mávla jsem na Roberta a Petru a namířila jsem to k místu, kde seděly Iveta s Dominikou a Patrikou.

„Jestli Vás můžu otravovat paní profesorko, vzala byste dva kluky a třeba Patriku, a do města je to kousek. Teď to chce seznam, co nakoupit.“

Robert mi podal papír a tužku a počal diktovat. Na to, že byl chlap, měl o vaření docela přehled. Občas ho doplnila Iveta a vyslanci mohli vyrazit.

„Dobře, odchází Patrika, Pavel a Zdeněk. Zbytek dodělejte, co potřebujete,“ prohlásil Robert a šel do svého stanu.

Pískla jsem na Davida s Pét'ou.

„Kluci, uděláme ohniště. Někde tu byl rošt, sakra.“

Právě jsem o něj zakopla.

„Já mám Pét'o v loďáku dřevo.“

Pét'a kývl hlavou a začal rozvazovat můj pytel.

„Jej, co to tu máš za uzle, hele, poříd' si na to dálkové ovládání,“ vztekal se nad mým uzavřením pytle.

Robert vylez po deseti minutách ze stanu. Slunce pálilo jak divé, asi jsme chytli dobré počasí. Všichni se za Robertem otočili. Tábořem se rozlehlo hlasité „Ó“. Teď jsem se otočila ještě jednou.

„No co, jdu se koupat, zkusím, jakou to máme vodu.“

Nic jsem mu nevymlouvala. Tábořiště bylo hotové, lodě uklizené stačilo jen zatlouct rošt. Teď se jen čeká na ty z města.

David naposledy praštil sekyrou do kolíku a zasekl ji do špalku. Bylo půl dvanácté všichni dospávali noc strávenou ve vlaku. Jen David s Pét'ou a Robertem se máchali ve vodě. Sedla jsem si na břeh a pozorovala je. Tady pod hrází je voda studená, protože vytéká zespod přehrady. Ale kameny, na kterých jsem seděla a ze kterých je udělaný celý břeh, byly teplé a hezky hřály.

Kluci si lehli kolem na kameny a Robert si šel pro ručník.

„Tak co, jaká je voda?“ zeptala jsem se.

David zatřepal hlavou a pár kapek na mně stříklo.

„Zkus, ale ujde.“

Nemoha jsem věřit, že jsme vážně tady. Skoro čtyři sta kiláků od domova, zaprášeného města a paneláků. Pomalu jsem nabírala celou atmosféru. Tenkrát, když jsem tu byla poprvé, to jsem tu byla s vodákama. Tábořili jsme až v Rožmberku a odsad' jsme jen jeli. Podruhé, to už jsme tu tábořili, to bylo s našima, a ještě jednou rodinou. To nebylo ono. Naposled jsem tu byla s turistickým oddílem a hned první den jsem chtěla utéct. Nakonec to bylo úplně skvělé. A dneska? Dneska tu sedím s partou děcek, co o sjíždění nemají ani páru. Pravda, až na některé. Tak jsem si jen řekla No uvidíme.

Nákupníci se vrátili z města. Kupodivu měli všechno, co jsme napsali na seznam. Všichni měli hlad. Jako první vyběhl Robert, a hrnul se k Ivetě:

„Dej jídlo, honem!“

Klečel před ní skoro na kolenou, ale ta jen pohrozila prstem.

„Počkej, dostanou všichni.“

Kluci taky vstali z vyhřátých kamenů a šli k hloučku nedočkavců. Já jsem moc hlad neměla. Robert toho okamžitě využil a moje porce rohlíku se sýrem skončila nenávratně v jeho břiše.

„Když tu jste tak všichni pohromadě, chtěla bych vám něco říct,“ prohlásila jsem.

Robert s Davidem zakývali hlavou, protože měli plnou pusou. Všichni se posadili kolem.

„Tak předně chtěla bych vědět, kdo všechno jede záda. Tedy zadáky. Takže já plus hák. Další David, Pét'a, všichni kluci, pan profesor...“

„Já ne!“ zakřičel Robert a přestal žvýkat.

„Jak to?“ Petra se na něj podívala a všimla jsem si, že má úsměv na tváři. Totiž, když nepojede on, musí jet ona, a na to se hrozně těšila.

„Já to neumím. Teda... ale.... No jsou snad nějací jiní zadáci...“ Robert se tvářil provinile. Usmála jsem se a souhlasně kývla.

„Jo, tak teda pan profesor ne, jede Petra a...“

„Já“, přihlásila se Věrka. Věděla jsem, že to zvládne, nějakou zkušenost měla, když se tedy zná s těma skautským vodákama.

„Dobrá tedy, teď kdo má jakého háka,“ rozhlédla jsem se po ostatních. Každý do sebe ládoval poslední zbytky rohlíku.

„Já bych se svěřila tady Davidovi, jestli můžu,“ prohlásila Iveta a položila mu ruku kolem ramen.

Ostatní kluci si povzdechli, a počali horečně přemýšlet, koho si nacpou na příď. Patrika se nesměle přihlásila:

„Já, jestli můžu, tak bych tady ke Zdeňkovi.“

Všimla jsem si, jak se Zdeněk začervenal, ale nenamítal nic. Jirka nabalil celkem hezkého háka, Táňu.

„No počkej, tu jsem chtěla já,“ bránila se Věrka, protože jsou kamarádky, ale Jirka se nedal.

Chvíli jsem je nechala, ale po chvílce jsem zakročila:

„Tak jak.“

„Tak jo,“ rezignovala Věrka,

„tak já si vezmu Dominiku.“

Honza měl jet samozřejmě se Zuzanou. Bavili se spolu stále, i když se často hádali. Patřil k té jejich bandě. Zuzana byla sice pěkná holka, zato ta její povaha byla pod psa. Honza naopak nebyl zrovna hezký, ale jaksi k sobě zapadali. Pořád jsem čekala, kdo se přihlásí k mojí lodi.

Pět'a se rozhodl pro zdatnějšího háčka, Blanku. Její otec byl tělocvikář, a loď jí nebyla cizí. Poslední kluk, Pavel, trochu zamlklý a odstrkovaný, ale fajn, dostal nejukecanější holku z tábora, Lucku. Podle vodáckých pravidel – ukecaný hák, tichý zadák – nejlepší dvojka.

Nejvíce jsem však litovala Petru. Přihlásila se k ní Věra, v této chvíli to nejhorší, co jí mohlo potkat. Zapadala tak akorát do té své party, jinak se s ní nikdo moc nebavil. Svůj výběr odůvodnila slovy směrem ke mně:

„Ty jsi poslední zadák, a já vím, jak to dopadlo v Chorvatsku, ty bys mě utýrala k smrti.“

A bylo to. Mé toužebné a skryté očekávání se naplnilo. Zbyl na mě Robert. Byla jsem ráda, a zároveň jsem se bála.

„Nechtěl jsem to říkat nahlas, ale kdyby mě někdo předběhl, já bych si tě vybojoval.“

Usmál se a poplácal mě po rameni. Dívala jsem se, jak odchází do stanu a zároveň jsem cítila, jak mě pálí pohledy některých holek. Nejvražedněji se na mě dívaly Věra a Lucka, přičemž Lucka se snažila svůj pohled skrýt pod mahagonově přebarvenou kroucenou kšticí. Robert se vrátil s paštikou v ruce zcela flegmaticky si jí otevřel.

„Robert, Iveta, Robert, Iveta.“

Konečně se vyhoupli ze stanu a šli k Pét'ovi.

„Hurá, bude jídlo,“ jásali kluci.

Když jsem je tak všechny pozorovala, jak hltají polívku, říkala jsem si, že to špatně nedopadne. Nebylo to chutností kotlíkové polívky, nebo uspokojením potřeby nasycenosti. Bylo to prostě teď a tady.

„Hej, Jarko, hod' sem ještě jeden chleba, plís,“ Pavel nepustil lžičku z ruky.

Chleba mu přistál na klíně.

„Dík.“

Na nic nečekal a pokračoval dále.

„Takže zítra skončíme v Rožmberku,“ Robert vstal a šel si přilít polívky.

„Jo,“ odpověděla jsem současně s Davidem.

„Tam zůstanem, ne?“ Iveta se podívala za Robertem.

„Tam je hezky a navíc, tábořit pod hradem se mi líbí.“

„To taky souhlasím.“

„Já taky.“

Takže odsouhlaseno.

Pozorovala dění na břehu. Sekce madam živě o něčem diskutovaly, ty jsem neposlouchala. Kousek od nich seděli kluci a živě se bavili o kormidlování. Nevím, co přesně říkali, jen jsem postřehla, jak Jirka vysvětluje Honzovi, co má udělat, když jede loď doprava.

Počasí se nám dařilo. Slunce pálilo do kamenů, že se na nich daly smažit vajíčka. Na nebi ani mráčku a já čekala, kdy se začne vařit voda.

Robert se po hodině postavil a zavolal na celé tábořiště:

„Tak jdem ne?“

Mělo to znamenat, že vyrazíme k Čertovým proudům. Čertovy proudy je část Vltavy, vlastně úplně malý kousek, mezi velkým a malým Lipnem. Taková zpěňená divoká vodička, nad ní se pne Čertova stěna, vysoká strmá skála.

Každý dával pozor, aby tam nespádl. Někteří slabší jedinci dokonce zůstali na „pevné zemi“, ani se jim nedivím.

„Tohle bych chtěl jednou zkusit,“ prohlásil Robert, který stál s jednou nohou zapřenou vepředu a opíral se o koleno.

„Jo jo, to musí být masakr,“ prohlásila jsem zcela klidně, protože jsem netušila, co nás ke konci plavby čeká.

„Jednou to zkusím,“ řekl David sebejistě.

Přesto si myslím, že kdyby nás kohokoliv do toho vpustili, pěkně by bychom si mákli. Rafting to není jen tak. Ne nadarmo jezdí v přílbách a vestách.

Cestu zpátky jsme si zpříjemnili hrou „deset“. Jedna určená osoba měla za úkol zakřičet jakékoli číslo od jedné do deseti, a poté počítala zvolený počet. Ostatní se měli do té doby skrýt, a poněvadž jsme šli lesem, nebylo to tak složité. Ten, koho našel počítající prvního, si s ním úlohu vyměnil. Nezapomeňme dodat, že při počítání měl dotyčný zavřené oči.

Hra probíhala skvěle, všichni se bavili. Nejvíce se líbila profesorům a celý pokřik a povyk okolo doprovázel jejich smích.

Tábor sice nikdo nehlídal, ale věci se zde neztráceli, a na to jsme spoléhali. Bylo pozdní odpoledne, ale hic pořád stejný.

„Tak co, berem loně, ne?“ šťouchl do mě David, když jsme stáli na břehu a pozorovali proud.

„Jo, berem.“

Popadli jsme první loď a pádla a směřovali jsme k řece. Když to uvidělo osazenstvo tábora, na nic nečekali a následovali nás.

„Tak fajn, každý zadák svého háka,“ důrazně upozornil Pét'a.

Chtěl svého háčka otestovat. Nechala jsem Ivetu, ať nese s Davidem jejich loď, a přišla jsem k poslední, která tam ležela. Robert stál u ní. Přistihla jsem se, jak na něj zírám, protože v tomhle slunci a úhlu pohledu vypadal úchvatně. Hodil hlavou a vzal pádlo:

„Nekoukej a pojd' ty můj kormidelníku. Je čas pravdy.“

Uchopil poutko a podal mi pádlo. Strategii rozebírání pádel pojali stylem: co kdo vzal, to má. Zatím to nevadilo, i když na mne zbylo pádlo ne zcela vhodné.

„No moment, já myslela, že to snesete sám, takový velký, silný, a necháte chudáka holku vláčet se s těžkou lodí...“

Ušklíbla jsem se a on to naštěstí vzal jako vtip.

„Tak jo. Tak jestli ty jsi chudák holka, tak já jedu záda.“

Na tohle nebyla odpověď. Pokud jsem chtěla zachránit holý život, nezbývalo mi, než popadnout záď lodi a maširovat k řece.

Položili jsme loď na břeh. Chvíli jsem pozorovala ostatní. David už manévroval proti proudu, na háčku Iveta. Teď jen záběr, přítah a už jeli zpátky. Ivetě se to líbilo, měla pusu dokořán úsměvem. Petra s Věrou, no to byl pohled. Ne že by Petra nezvládala svůj úkol, ale ten hák!

„Věro, tak jí přece zaber, ona tu loď neukočíruje sama,“ křičel na ní ze břehu Pét'a, který ještě vodu z lodi zatím neokusil.

Hák spustil příď, loď se zhoupala.

„Lezu,“ zařval na svého háčka, jako by měl být hluchý.

Blanka se s úděsem otočila.

„Držím, polez,“ zněl další příkaz.

Nastal stísněný prostor. Přece jen, devět lodí... Naštěstí v kempu byly tři výpravy včetně nás, a ty zbývající dvě se skládaly z malého počtu osazenstva. Nebýt nás, je tu prázdno. Nešlo o to, aby měl každý z nás svou loď, ale aby se vyzkoušelo, jestli do nějaké neteče. Neteklo.

Ted' přišla řada na nás s Robertem. Spustili jsme loď na řeku.

„Tak pozor, lezu,“ oznámila jsem, Robert přikývl.

Zapřela jsem pádlo mezi šutry a zvolala jsem:

„Můžete.“

Robert strčil jednu nohu do lodi, a ta klesal. Jak si pomalu sedal, cítila jsem zvyšující se ponor přídi.

„Tak vpřed,“ zvolal Robert a odpíchl před'.

„Na které straně pádlujete?“ zcela opatrně jsem se naklonila opačně.

„Třeba na téhle.“

Odpověď jsem skoro neslyšela, protože do nás z boku narazila loď s Pavlem a Luckou na palubě.

„Říkal jsem ti, ať přitáhneš, potom to dopadá takhle,“ Pavel se snažil být klidný, ale z jeho očí zářila nervozita a podrážděnost.

„Copak můžu, když nevím, co to je?“

Rázem jsem si uvědomila, že někteří jedinci si věci buď zapamatovat nechtějí, nebo neposlouchají, co jim kdo říká.

Robert zabral a loď poskočila vpřed. Začala jsem mít tušení, že to nebude jen tak, tohle monstrum přepádlovat. Naštěstí to po pár tempech zmírnil a zcela harmonicky jsme projížděli řekou.

Každému to šlo dost dobře. Lodě byly sice vratké, ale všichni si radili, jak mohli. Profesoři Robert s Ivetou se na sebe smáli a byli zjevně spokojeni. Po půl hodině to některé jedince přestalo bavit a řeka se postupně vyprazdňovala. Přirazili jsme k Davidově lodi.

„Dejvy, sjedem k jezu a omrknem to. Zpátky to nějak vypádlujem, je to jenom kilák, chytla jsem jeho bort a Robert chytil Ivetu za ruku.

„Jo, to by šlo,“ odpověděl David.

Robert kývnul na Ivetu:

„Jdem na pivo, ne? Tohle my podnikat nemusíme.“

Iveta se usmála.

„Spíš bych si dala kafe.“

Vor jsme namířili ke břehu a já si přisedla k Davidovi na háka. Spustili jsme proud po proudu. Zahlídla jsem, jak Robert vytahuje loď. Petra s Pětou zamávali:

„Ahoorej, loď!“

Oba jsme zvedli pádlo a vjížděli jsme pod most.

Před námi se rozběhla řeka. Proud nebyl silný, zpátky to bude pohodička. David nic neříkal a díval se po březích. Bylo slyšet jez.

Loď jsme zapíchli do větviček a šli zkontrolovat propust. Pěknej jazyk, pěkněj zabalák, pěkněj vracák.

„Když nenajedeš na střed, voda se ti dostane přes bort a seš vzhůru nohama,“ koukala jsem do vody a David stál na kamenu vedle mě.

„Jo, to se mi taky jednou stalo,“ pohodil rameny a šel k lodi.

Následovala jsem ho.

„Sjedem to jenom já, ty a Pět'a. Zbytek přetaháme, ať je to v klidu a nevyděsí se hned na začátku.“

Tento názor jsem si chtěla nechat pro sebe, ale cosi mě nutilo říct to nahlas.

„To je fakt. Tak jedem, raz, raz,“ velel David.

To počítání nesnáším, Příjemnější by bylo, kdyby bušil do tamtamu. Ale nedalo se nic dělat, naštěstí po pár metrech přestal.

Na břehu seděl Pět'a s Petrou, pod nimi Zdeněk s Patrikou a pod nimi Honza s Věrkou. Když nás uviděli, začali mávat. My jsme ale odpovědět nemohli, stále jsme byli v proudu a nemohli jsme přestat pádlovat. Zdeněk s Honzou nám šli naproti a pomohli nám s lodí.

„Tak jak jste to zvládli?“ přivítala nás uvítací četa.

„V pohodě,“ David kýbloval loď a já jsem šla uložit pádla.

K mému údivu byla večere na roštu.

„Čekáme jenom na vás, berte echaly a pojďte jíst. Večeřeeeee!“ hlásila Dominika.

Její tichou poznámku nepřeslechli ani Robert s Ivetou, kteří byli stále ještě u kiosku.

Slunce zapadlo a lehce se setmělo. Kluci přitáhli pár klacků a zašli pro kytary. Pomohla jsem holkám umýt hrnce.

„Zatím to všechno vychází, co?“ podívala se na mně Dominika.

„To bych řekla,“ přidala se Patrika.

„No, uvidíme zítra, jak to bude vypadat na řece,“ odpověděla jsem s úsměvem.

Nechtěla jsem kazit náladu, i když jsem nevěděla, co přesně odpovědět. Když jsem vykoukla zpoza kamenného valu, byla už dost tma a oheň krásně

zářil. Zastavila jsem se a pozorovala dění. Robert seděl naproti mně, a díval se do ohně. Brnkal přitom na kytaru a David vytahoval zpěvníky. Otočila jsem se na Patriku. Upřeně pozorovala jednoho z kluků, snažila jsem se přijít na to, kdo to je. Byly jen tři možnosti. Když jsem se podívala na možnost tři, zastihla jsem jeho pohled, který ovšem hned přeskočil na Patriku. Pochopila jsem. Usmála jsem se a vyrazila k ohni.

K mé neuvěřitelné překvapenosti mi Robert udělal místo vedle sebe a David se nasomroval hned vedle. Oheň krásně hřál. Byli tu všichni. Zahráli jsme pár písniček a Robert se ujal slova.

„Chtěl bych nyní požádat tady Jarku, aby nám řekla něco k zítřku. Ví toho přece jen více než já nebo paní profesorka. Jo, ještě jsem chtěl říct, protože jsme tady na vodě, chtěl bych, abyste mi tykali. Je to takové... jednodušší.“

Robert se posadil, vykouznil svůj obvyklý úsměv a vzal mi kytaru.

„Tak mi teda taky tykejte,“ přidala se Iveta a přihodila klacek do ohně.

„Děkuji za slovo. K tomu zítřku. Ráno je samozřejmě služba další stan, což je teda, jsme my s Petrou.“

„Moment, další stan jsme my,“ zarazil mě Robert.

„Nás se to týká taky.“

„Ale pan... Roberte, to né.“

„Ale jó, bez řečí.“

„Tak teda jó, Robert s Ivetou jsou zítra služba. Mimochodem, vymysleli jste jiný název?“ rozhlédla jsem se po ostatních.

„Jo, co třeba četa,“ zněl první návrh.

„Ne,“ zamítl Pavel,

„Sprinteři, musí přece všechno oběhat.“

„To je dobrý,“ líbil se některým tento návrh.

„Anebo,“ Iveta se otočila ke mně,

„Co třeba stíhači? Podle holek, ty dneska fakt lítaly jak fretky a navíc, služba musí všechno přece stihnout.“

„Jo! To je fakt super!“

Návrh byl jednohlasně přijat.

„Tak zítra stíhači udělají snídani kolem sedmé. Vzbudí je hlídka, jestli teda nějakou chcete?“

„Jo hlídka je sranda, po stanech z druhé strany,“ zaznělo ze tmy.

K mému údivu to byla Táňa, kdo takto zareagoval.

„Dobrý, první David a Pét'a, budí další stan. Ti potom další a další, až dojde na stíhače. Vždycky po dvou hodinách. Po snídani se sbalíme a shodíme stany. Do každé lodi přijde jeden stan s tím, že ho bere zadák. Kdo

má dva zadáky, stan bere háček. Kuchyňský stan, rošt, jídlo, vodu a dřevo si rozdělíme zítra. Potom to nahážeme do lodí a jedem.“

Nějak jsem se tím mluvením unavila a vyschlo mi, musela jsem se napít.

„Na, hrej, potom půjdem spát,“ Robert mi vtiskl kytaru zpět.

Už se mi moc nechtělo, ale když začli kluci vypalovačky, jako Anděl, Slavíci z Madridu, tak jsem se probudila.

Když se všichni rozešli do stanů, čekala jsem, že mě Robert pošle taky. Ale on nic. Jak jsme tak v tichosti seděli, řekla jsem si, že bych Robertovi mohla ukázat kilometráž, ať ví, do čeho se to dal. Přinesla jsem ze stanu knížku a baterku a posadila se vedle něho.

„Roberte?“ zvolala jsem do tmy. Skoro spal. Zatřepal hlavou a posadil se.

„Co je? Co je?“

„Myslela jsem si, že bys chtěl vědět, jak to vůbec vypadá, tady je popis řeky.“

Robert si položil knížku na kolena. Svítla jsem mu baterkou. Doprovázena komentářem Davida a Péti jsem mu popsala celou cestu.

„Větrní sjedeme my tři, ale jestli někdo bude chtít, ať jede.“

Nehtěla jsem vypadat, že se vytahuju, ale retarder ve Větrní je hnus. A když Robert viděl i v kilometráži dva vykřičníky, David řekl, že tam jsou samé výstražné cedule „Pozor nebezpečí!!!“ a „Životu nebezpečno“, Robert uznale kývl hlavou.

Iveta odklopýtala do stanu. Asi jí neudělalo dobře to slunko, vypadala nějak bledě. Robert držel víčka násilím a taky radši odešel. Zůstali jsme tři.

„Tak jak kluci?“

„Nemůžu se dočkat zítřka,“ odpověděl Pét'a a protáhl se.

„To já taky. Chci vidět, jak to zvládneme. Teda zvládnou, že jo, protože co se nás týče, my jsme přece vodní vlci, ne?“ David byl stále pln optimismu.

Jediné, co ho vždy zarazilo bylo, když si vzpomněl na Větrní. Ale nebyl sám. Mě ten retarder nahání hrůzu stále. Další hodinu jsme strávili povídáním o zážitcích z vody. Pak jsem to vzdala.

Petra už blaženě oddechovala a já jsem zalezla do spacáku. Slyšela jsem Pét'u, jak láme dřevo na oheň. Slyšela jsem řeku. Je tady, ještě neutekla. Zítra nás ponese vstříc dobrodružství. Už se těším. Hlavně na to, jak to ti nezkušení zadáci zvládnou. Moc jsem jim to přála, moc.

KAPITOLA IV

Začátek plavby

Pocítila jsem lehké zašimrání slunečních paprsků. Kolik je asi hodin? Mrkla jsem Petře na ruku. Než jsem našla hodinky mezi tou hromadou náramků, myslela jsem, že přijdu o snídani. Cha, bylo tolik času, že jsem ty náramky mohla klidně rozplétat.

Rozepla jsem stan. Věra a Lucka ležely opřené jedna o druhou a spaly. Oheň jen doutnal. Nevím proč, ale jako první jsem pocítila zlost, ale pak jsem si řekla, že jsou to přece jen holky z paneláku, ty to prostě neznají. Poslala jsem je do stanu a vzala si hodinky.

Znovu jsem rozdělala oheň a sedla jsem si co nejbližší. Přece jen, ještě není léto a ráno je zima. Profesory jsem vzbudila na čas.

„Páni profesori, vstávat, je ráno. Snídaně je napůl hotová.“

Robert zvedl hlavu, podíval se na mě s úšklebkem a jen jedním okem. S Ivetou to ani nehlo. Otočila se na druhý bok a spala dál. S Robertem jsme se oba usmáli a já opustila stan. Robert vyšel hned za mnou.

„Počkej, ty jim chceš dát snídani před rozcvičkou?“

„Jakou rozcvičkou?“ divila jsem se, že ho to vůbec napadlo.

No jo, tělocvikář, já zapomněla.

„Tak si ji udělej,“ řekla jsem trochu ironicky.

Nečekala jsem, že to vezme opravdu vážně. Vlítnul zpět do stanu a zase se objevil v plavkách. Naskočila mi husí kůže. Míchala jsem kakao a Robert lítal od stanu ke stanu a budil zbytek osazenstva. Dokonce ani Iveta nemohla zůstat ve stanu.

„Tak vstávejte, kdo tu nebude, než napočítám do deseti, letí do vody ve spacáku,“ Robert stál uprostřed tábořiště, ruce v bok.

Petra vystrčila hlavu ze stanu, poklepala si na čelo, a zase zalezla zpět. Do deseti byla venku v plavkách. Kluci, a pár otužilejších jedinců se také nenechal zahanbit a byli nastoupení v pozoru. Zbytek měl alespoň tričko, pokud nebyl v teplákách nebo větrovce.

Robert se na mě otočil a kývnul.

„A kdo to tu bude míchat? Se to připalí,“ zakřičela jsem jeho směrem.

Pak mi došlo, že to asi nebylo „pojď taky“, ale „kam mám běžet?“. Ušklíbala jsem se, že jako pardon:

„Tady kousek za stromama je plácek, to zkuste.“ Ukázala jsem oním směrem.

„Tak běžíme,“ zavelel Robert a mávl rukou.

Všichni se neochotně rozběhli, někteří ještě spali. Zůstala jsem u svého kotle, v táboře nikdo nezbyl. Nápoj byl hotov, odstavila jsem jej na kraj a šla do stanu pro rohlíky.

Začala jsem chystat snídani na náš improvizovaný stůl, stále otočnou loď. Za chvíli se již řítily zpět. Robert v čele následován největšími odvážlivci, kteří s v táboře ani nezastavili, a seběhli po betonu dolů k řece. Ozvalo se šplouchnutí a řev. Ti mívající odvážní došli k řece, chvíli koukali, jestli to mají také zkoušet. Přiběhli kluci, a do vody bez váhání naskákali také. Ozval se další řev a pískot, kluci zřejmě skokem do vody ošplouchli přihlížející.

Zbytek přiloudalých se rozešel do stanů pro ešusy k snídani. Ve vodě nechyběla ani Iveta, která za chvíli přišla za mnou se slovy, že to tu pohlídá. Zpoza valu se vyřítily skupinky hochů, kteří měli ve tvářích potouchlý výraz a mířili přímo ke mně. Voda z nich kapala a vypadali jako zmoklé slepice.

Robert na mě rukama cáknul trochu vody.

„Je skvělá, zkus.“

Jo, fajn, pomyslela jsem si v duchu.

„Jo ujde,“ odpověděla jsem nahlas.

„Ujde, jo?“ Robert mě popadnul do náruče a já se konečně dozvěděla, co že to mají za lubem.

„Hej, obludo obří, pust mě, já se vykoupu sama...“ snažila jsem se vyprostit z jeho paží, ale neměla jsem šanci.

Kluci nás následovali, a s úsměvem se usadili na valu k nadcházejícímu kinu. S chutí pozorovali, jak mizím v kraťasech a tričku pod hladinou vody. Plavky jsem měla sice na sobě, ale ty mi teď byly platný, jak mrtvému zimník.

Hodila jsem pár temp a poté vylezla z vody. Začala jsem sundávat tričko, a hned tady bylo několik nabídek, že mi bude zadarmo vyždímáno. Zdvořile jsem odmítla s tím, že mám jiný plán. Tričko jsem ještě jednou namočila v řece, a poprosila jsem Davida s Pětou:

„Hele udělejte mi stoličku, já to Robertovi vyždímám na hlavu.“

Robert stál u svého stanu zády k řece. Potichu jsme se plížili tábořištěm s neobyčejně lišáckým výrazem ve tváři. Iveta stála před Robertem a diskutovali. Podívala se na nás a já jsem dala prst na rty. Pochopila, a očima uhnula zpět na Roberta. Než se Robert stihl otočit, protože ho úhybný manévr Ivetiných očí patrně zaujal, přišli jsme až za něj. Vzala jsem tričko do jedné ruky, kluci z rukou udělali stoličku. Druhou rukou jsem se opřela o Robertova záda. Otočil hlavu, ale to už mu proud

vody stékal po čele. Do tváře jsem mu neviděla, ale dle Ivetina záchvatu smíchu jsem usoudila, že to bylo velmi vtipné.

Kluci mě postavili na zem a já si stoupla před Roberta.

„Tak, jsme si kvit,“ podala jsem mu ruku, což Robert opětoval, a šla jsem přehodit tričko přes stan.

Netušila jsem ovšem, že jsem mezi námi dvěma rozpoutala bouři naschválů, které měly provázet celou naší další plavbu.

Začali jsme konečně snídat.

„Po snídani se sbalte, komplet všechno, a stany otočte vzhůru nohama, ať oschne podlážka. Rozeberte si pádla a lodě, ale ne tak, jak včera,“ můj monolog byl trochu opruz, ale nedalo se nic dělat, někdo tomu velet musí.

„Pádlo si přiměřte tak, aby vám sahalo asi po bradu, může až po oči. Dvě náhradní pádla přijdou do Věřčiny a Petřiny lodi. Stany pak dejte do každé lodi pod zadáka. Loďáky se vážou mezi ty dvě tyčky uprostřed, tomu se říká šprajc. Přivažte si do každé lodi houbu na kýblování, ať neuplave. Vesty si vemte každý k sobě, a ti, co neumí plavat, cha cha, tak na sebe. Doporučuju do šlajsen všem, co na vodě nebyli, ať se nikdo neutopí. Ted', kuchyňák stan si vezme Jirka, rošt Pavel, jídlo vezmu já, dřevo Zdenek a co zbude, tak ještě někomu vrazíme. David s Pét'ou vám ukážou, jak se ty loďáky přivazují. Jo vidíte, nádobí na vaření, to si nějak rozumně rozeberte, hlavně ať tu něco nezůstane. Až budou lodě redy, uklidíme tábořiště a vyrážíme.“

S koncem mého monologu všichni zároveň dojedli a šli si po své práci. A mohla jsem se najíst já.

Byla jsem vlastně sbalená, jen jsem z báglu vykopala koňadru, sice na naší lodi byla, jenže krátká. Petra bušila do loďáku spacák:

„Já se na to vykašlu, proč jsem si brala tu velkou krávu...“

„Aby ti v noci bylo teplo?“ odpověděla jsem pomyslela si, že je vlastně fajn, že se svým spacákem nemám takový problém.

Naše loďáky vyletěly před stan jako první. Otočili jsme stan dnem vzhůru a nechaly ho sušit.

„Jdem na kuchyňák,“ mávla jsem na Petru, která vytahovala poslední kolíky.

Přišli nám pomoci i stíhači, kteří sice ještě nebyli sbalení, ale tvrdili, že mají službu, tak co. David s Pét'ou skládali lodě vedle sebe a první vlaš'ovky už nosily bagáž. Dávala jsem jídlo do igelitového pytle a přitom pozorovala, jak kluci přivazují loďáky. I když byli o rok mladší, zapadli mezi nás.

Jirka s Honzou hbitě všechno okoukali a svou bagáž si přivázali sami.

„Víte už, kdo má jakou loď?“ zavolala jsem na ně.

Většina stanů už se sušila, a všechny lodě, kromě naší, byly zaplněné zelenýma pytlema.

„Jo, už jo,“ zněla odpověď ze tří stran.

„Tak si pojdte pro to, co máte vézt.“

Každý si vzal svůj přidělený náklad a šel zkoumat, jak to nacpat do lodi.

Kuchyňák byl suchý a Jirka si jej nacpal do přídi své lodi. Petra sbalila náš stan a vzala ho k sobě, svůj loďák už měla přivázaný dávno. Zbývali jsme my dva s Robertem a naše prázdná loď. Přivázala jsem loďáky a Robert přinesl stan.

„Zajdu ještě pro to jídlo,“ ukázal směrem k pytli, ležícím uprostřed všeho.

Tábořiště bylo čisté a devět plných lodí čekalo na břehu. Všichni jsme se nemohli dočkat, až to přijde. Tak šup, spouštíme. Poslední ještě procházeli znovu tábořiště, i když bylo jasné, že už tam nic nemůže být. Ale co kdyby.

Robert konečně zavelel k vyplutí:

„Tak jo, jedem!“

Sem tam se ještě ozvalo:

„Pozor hák, drž tu loď.“

To jak ti poslední ještě spouštěli lodě.

„Mám fakt všechno?“ strachovala se Věrka.

„To zjistíš v Rožmberku,“ uklidnila ji Táňa.

„Máme pádla?“ volal na Petru Pét'a.

„Jo máme.“

„Jo máme,“ odpověděly Věrka s Petrou najednou.

Přejeli jsme s Robertem na druhý břeh, a čekali, až ostatní odjedou, abychom jeli poslední. Abychom oded' vždy byli poslední.

„A vpřeed!“ zařvala jsem na celé kolo.

„Hák zaber,“ šťouchla jsem Roberta pádlem, a ten mě tím záběrem pěkně slil. „Promiň,“ ani se neotočil.

„Já nechtěl.“

Ušklíbla jsem se a srovnala loď.

„Ahoobj v Rožmberku!“ křičeli na nás vodáci z tábořiště.

„Ahoobj!“ odpověděli jsme všichni najednou.

Řeka se rozběhla. Vody nebylo nejvíce, ale jelo to. Podjeli jsme první most naší plavby.

„Hej hej hej,“ nemohla si odpustit Blanka.

Někdo z kluků hvízdnul. Všichni se usmívali, zadáci se potili strachem z první šlajsny, háci strachem, jestli je v té šlajsně zadák neutopí. A už byl slyšet jez.

„Zapíchněte to vpravo nad jezem, a někdo seběhněte dolů pod šlajsnu, je tam takový ostrůvek,“ houkla jsem na loď přede mnou.

Zadáci kývali, a hácci jen poslušně naváděli loď na určené místo. Sedm lodí stáčelo přídě k pravému břehu. David a já jsme najížděli na šlajsnu.

„Co děláš?!?“ zděšeně se mně zeptal Robert.

„No jedem,“ odpověděla jsem s klidem Angličana.

David najížděl první.

„Nepádlujte,“ zakřičel na Ivetu.

Ta mu chtěla něco říct, ale s úděsem v očích ani neotevřela ústa. Šlajsna je vcucala.

„Zaber!“ David zapomněl na celou paní profesorku.

Byl to hák, a hák má dělat, co mu říká zadák. Ponořila pádlo do vody a loď přeskočila poslední vlnu, zabalák. Šlajsnu sjeli. Ostatní na břehu jen zírali, co se to děje, a co je to čeká.

„Tak jo, zaber.“ Robert se opřel do pádla, i když bylo vidět, že mu to není úplně příjemné.

Lod' se moc stočila.

„Přitáhni, teď!“ také jsem měla zatemnění, ale Robert nic neříkal.

Srovnal loď. Před námi se objevil krásný hladký jazyk.

„Dobry, nepádluj.“

Sjeli jsme to jako by nic, jen Robert byl omyt zabalákem, protože jeho příd' byla kousek níž, než má zád' . Setřel si vodu z obličeje, usmál se, a přitahem stočil loď ke břehu. „Perfektní, máš u mě pivo,“ Robert se otočil a podal mi ruku.

„Jo, jsme dobrý!“

Vystoupili jsme z lodi, a Iveta držela jak naši, tak jejich loď.

David už přetahoval první loď.

„Hácci si jdou k lodím, a držej za koňadru,“ hlásil Pét'a.

„Měl jsi to jet,“ řekla jsem mu, když na mě spustil příd' své lodi.

„Chtěl jsem, ale hák vstupoval za jízdy.“

Lod' sklouzla po vodě.

„Blanko, loď!“ zakřičel na svého háčka.

Blanka položila pádlo do lodi a odjela s ní na šňůrce jako s pejskem k Ivetě. Lodě jsme přetáhli rychle. Všichni zase seděli na svém místě a vyrazili jsme.

„Budete mít hezkou fotku, Robert se tvářil skvěle,“ hlásila Táňa.

„Jakou fotku?“ šplouchla jsem na ni trochu vody.

„Heleee, nestříkej mi na háka, jooo?“ zlobil se Jirka.

„No jak jste jeli tu šlajsnu, přece.“

A Patrika hlásila:

„I Iveta s Davidem jsou vyfocení.“

Dělá mi ráda naschvály. Když může, škodolibě se mi směje, a každému pomáhá, má-li mi způsobit nějakou poťouchlost. Robert jen zakroutil hlavou.

„Hele, sjedeme ty peřeje a potom zkusíme udělat vor, řeknem si něco k plavbě dále.“

Voda se rozběhla rychleji. Zlatavé vlnky narážely do přídi lodí a nesly je vzhůru dobrodružstvím. David si začal pískat. Chtěla jsem ho praštit pádlem, ale zrovna jsem neměla čas.

„Šutr vpravo,“ hlásil mi můj hák.

Humor jej neopouštěl i přes hrůzný první zážitek. Ten šutr byl totiž vlevo, jenže tak velký, že bych ho nepřehlédla ani se zavřenýma očima.

„To byl vtip, však víš...“ zachechtal se Robert.

„Jasný, až narazíme, vím, kam se obrátit,“ odpověděla jsem.

Další kameny už hlásil, jak měl. Najeli jsme na klidnější vodu. Všichni se naprosto přesně řídili mými instrukcemi a začal se tvořit vor.

„Pozor, najíždím,“ křičel David na Zdeňka, který právě přirazil k mé lodi.

David chtěl vedle mě, protože chtěla Iveta za Robertem. Z druhé strany právě přirazel Pět'a s Blankou. Zdeněk se hned pustil, a příd' s Ivetou se vklínila do díry. Konečně bylo všech devět lodí vedle sebe a já jsem zase mohla rozdávat své rozumy.

„Dneska budou ještě dva jezy s tím, že jeden se přenáší a druhý se jede, ale to asi sjedem jen ti zdatnější, případně když by někdo jó chtěl. Teďka, když přeneseme ten Herbertov, tak je tam pod jezem málo místa, tak sjed'te někde níže a tam počkejte. Jsou to sice peřeje, ale v klídku.“

Šplouchla vlnka a řeka se opět ozvala. Rozpustili jsme vor a popojeli zase o kousek dále. Před námi byl Herbertov, jez se zavřenou šlajsnu, která se dala vcelku v pohodě objet s lodí na koňadře po straně jezu. Lodě sjížděly jedna za druhou, háčci koníčkovali ze břehu a kormidelníci chytali lodě pod jezem.

Peřeje zvládli všichni v pohodě.

„Jupí,“ zavýskal David a zmizel za hradbou kamení.

„Dobrý, máme všechny.“

Robert osadil příď a vyrazili jsme i my. O několik set metrů níže nás čekal náš konvoj a mohli jsme pokračovat v plavbě.

Cesta probíhala v naprostém pořádku. Všichni byli vysmátí a zpívali si. Slunce přidávalo na obrátkách a začalo být pořádně teplo. Čekal nás poslední jez. Pomalu jsme vjížděli do Rožmberku nad Vltavou.

Podjeli jsme most se svatým Petrem, který už v ruce nedržel klobásu, jako tenkrát před mnoha lety, když jsem tady byla poprvé, asi si ji nějaký hladovec ohřál při táboráku. Všichni otáčeli hlavu k hradu. Mám tento hrad nejradši ze všech, viděla jsem ho už několikrát. Vzpomínám si, jak před rokem byla nová expozice, protože hrad opravovali. Samozřejmě chybělo mnoho obrazů a v jedné místnosti zrovna dva největší. Průvodce, mladý vousatý pán prohlásil, že hrabě s hraběnkou jsou v restauraci.

Slyšela jsem šlajsnu.

„Pět' o, napravo je šutr, tak bacha. Ostatní lodě nad jez.“

Pět'a rozjel loď. Blanka sice křičela, že to jet nechce, ale bylo pozdě. Vlítli do šlajsny a vysoký zabalák je hodil na kámen. Pět'a, jakožto profík, se mistrně vyhnul.

Další najížděl David. Najel sice moc vpravo, ale stihnul to před šutrákem odhodit a zvládl to bravurně. Háčci stáli nad jezem a drželi lodě. Kormidelníci vyběhli na betonovou navigaci šlajsny.

Robert se snažil natáhnout krk, aby viděl více dopředu. Proud nás vtáhl. Jazyk hodil lodí a letěli jsme přímo na šutr. Robert s ledovým klidem píchl pádlo do vody a stočil loď jedním záběrem mimo nebezpečí.

„Pozor, vlevo šutr,“ zahlásil, já odhodila loď a stáčela jsem příď ke břehu.

„Tak jak teď,“ křičel na mně David.

„Ber loď a jed,“ zrovna jsem vylézala z lodi.

Pět'a vyběhl nad jez:

„Kterej hák jede se mnou?“

Rozhlédl se po holkách, které držely lodě. Nikdo ani nepíp. Přišla jsem já.

„Tak tam někdo vlezte, dyť je to supr,“ snažila jsem se je přemluvit.

Pískla jsem na Petru a kluky:

„Hele pod'te, ať tu nestrašíme celý den.“

Petra skočila Pět'ovi do lodi. Jirka nastoupil ke mně a nabírali jsme rychlost. „Stejně vás to holky nemine,“ stihla jsem ještě zavolat.

Několik háčků nakonec překonalo strach a sjeli to.

„Teď už je to jenom pár metrů do tábořiště,“ hlásila jsem zezadu.

Chytli jsme dobrého fleka hned u vody. Lodě byly vytaženy na břeh. Posádka byla zjevně zmožena cestou. To ovšem nevěděli, že tohle je ten nejkratší úsek, který nás potkal, a čeká.

„Vyndejte věci z lodí, a stany naskládejte do kruhu, abychom ohraničili tábořiště. Loďáky si dejte ke stanům. Hácci vysuší lodě zevnitř houbou, a pak je naskládáme tady ke stromu.“

Hodila jsem pohled na Roberta a ten se usmál. Bylo mu jasné, že musí jít zaplatit kemp.

„Jdeš se mnou?“

„Ne, já vysuším loď.“

Vyházela jsem věci a loďáky jsem dala uschnout na sluníčko. Nebyla to žádná hrůza, ale zabaláky nám přece jen nějakou tou vodou do lodi přispěli. V lodi také moc vody nebylo, tak to bylo hotovo raz dva.

„Stííííhačííí... aha, oni tu nejsou. Davidéééé pomoz prosím Ivetě s kuchyňákem.“

Začalo mně trochu zarážet, jak pořád někomu něco nařizuju a pořád po někom něco chci. Robert měl asi tak trochu dovolenou a Iveta úplně nevěděla, co je potřeba, tak dělala spíše dohled zevnitř, když vypadala jako jedna z nás. Takže tak trochu nikdo pořádně nevěděl, jak to na vodě chodí, kromě mne, Pét'i a Davida. Tak to holt musíme nějak dát dohromady. Prostě jsem se jmenovala dobrovolným kapitánem Kormoránem.

„Jarko, máme zajít pro vodu?“

Otočila jsem se, a na druhém konci tábořiště jsem uviděla Táňu s Věrkou s kanystrem v ruce. Zasmála jsem se a kývala hlavou. Robert už se vrátil. Mával potvrzením v ruce a mířil ke mně.

„Tady máš svůj lísteček. Co s tím prosím tě děláš?“

Chtěla jsem mu odpovědět, že mu do toho nic není, ale nechtěla jsem být ošklivá.

„No, chtěla jsem to, no, zkusit pak spočítat, jak to všechno finančně vyšlo. A navíc, měl bys mít i ty kontrolu, ne?“

„Tak to máš recht,“ vrazil mi lístek do ruky, odkráčel k Ivetě, a pomáhal jí postavit stan.

Petra se snažila náš stan rozložit a nasměrovat vchod na správnou stranu.

„Máš to opačně, koňu,“ volala jsem na ní z dálky.

Napřímila se a přimhouřila oči vzteky:

„No tak si to pojď postavit sama, se předved', umělče. No? Já počkám...“

Postavila se opodál a dala ruce v bok.

Věrka a Táňa taky rozbalovaly stan. Začaly stejně s Petrou, ale už zapíchnávaly kolíky u podlážky. Otočila jsem vchod směrem dovnitř kruhu. Skočila jsem k loďáku a vytáhla sekyrku. Každý z podlážkových kolíků jsem jedním úderem zarazila do země. Hodila jsem sekyrkou po Petře, naštěstí má dobrý postřeh.

„Doděláš to, prosím?“

Petra zasadila každému kolíku po jedné ráně a šla skládat tyčky.

Za půl hodiny byly všechny stany postaveny a měli jsme všichni vybaleno.

„Hej, stíhači,“ zakřičela Petra mně, vedle stojící, do ucha, na Ivetu a Roberta, kteří stáli vedle ní, jen na druhé straně než já.

„Tu sme,“ zakřičela i Iveta.

„Jaj, pardon. Že bychom udělali oběd?“

Sáhla po hrnci a Robert po kanystru s vodou. Já jsem vlítla do kuchyňáku a přinesla špagety. Pět'a nám mezi tím stihl nasekat dřevo, a Pavel s Honzou udělali oheň.

„Oběééééd, ešusy a fofr, bo nebude,“ třískal do hrnce Robert.

Rázem tu byla řada hladovců s ešusy a lžičkami v ruce. Všichni poklidně obědvali a já jsem opět začala přednášet.

„Předně vám přeji dobrou chuť.“

„My tobě taky,“ zvedla na pozdrav lžičku Blanka.

„Patrně budete všichni unavení, co? Je to nezvyk. Tak si asi uděláme pohodové odpoledne, ne...“

Kluci položili ešusy a zatleskali.

„O, díky. Takže je něco po dvanácté, do tří koupačka, opalovačka, pohodička, cokoliv, ve tři patnáct odchod na hrad.“

„A vemte si sebou peníze, zajdem do města, a pošlete pohledy, jestli chcete, aby došly dříve než vy,“ poznamenala Iveta.

Hurá, konečně něco řekl i někdo jiný.

Iveta s Robertem popadli hrnce a šli k řece. Já jsem dojedla a stočila kormidlo stejným směrem, umýt ešus. Petra už dřepěla na břehu a drhla jej pískem, jak se to obvykle na vodě dělá.

„Poslouchej, zítra zajdem na tu šlajsnu znova, jo? Já si to chci taky zkusit, ale netroufám si s plnou lodí,“ prohodila ke mně jen tak mezi prací a šťouchla do mě tak, že jsem málem spadla do vody.

„To bychom ale mohli všichni,“ otočil se Robert.

„Ať si to nacvičí i ostatní ne? Nebudem tam pak strašit tak dlouho.“

Svůj úsměv jsem se snažila zadržet, aby mě Robert neviděl. Nechci, aby mě viděl. Ale u Roberta nikdy nikdo neví.

„To je fajn nápad,“ přikývla jsem, vylila jsem zbytek vody z ešusu, a šla jsem do stanu.

Rozvázala jsem loďák a někde zespod jsem vytáhla ručník. Před stanem se objevily nohy a pak se dotyčný sklonil.

„Jdeš taky do vody?“ zeptala jsem se Davida.

„Jo a ty?“ jeho otázka se mi zdála trochu zbytečná, když jsem se ptala, jestli jde taky.

Vylezla jsem po čtyřech ze stanu a hodila Davidovi můj ručník. Po zaujmutí přirozené polohy příslušící člověku rozumnému čili homo sapiens, mrsknul mi můj ručník zpět. Rána to byla pěkná. Ale v hlavě se mi rodila odplata.

Věděla jsem, že je David otužilec, ale do vody leze zásadně pomalu a s rozmyslem.

„Kdo bude ve vodě druhéj, kupuje dneska večer pohár,“ proběhla jsem kolem něj, a David se rozběhl se mnou.

Byl sice u řeky dříve, ale to, co udělám já, nečekal. Odhodila jsem ručník, natáhla ruce a z posledního kamene jsem se odrazila a ladně vklouzla do vody. Než dal David nožku do vody, já tam byla celá.

Vynořila jsem hlavu a otřela si vodu z tváře.

„Kupuješ pooohaaar. nezapomeň! A když neee, utopím tě jako mořskou krysu.“

Nevydržel, a plavmo skočil do řeky. Nevěděla jsem, co má za lubem, tak jsem se snažila plavat pryč. Pocítila jsem jeho ruce na mých nohou a byla jsem najednou pod vodou. Během pár vteřin se strhla nevídaná vodní bitva.

Po půl hodině jsme oba unaveni vyšplhali na balvan uprostřed řeky. Byl docela rozpálený sluncem, které bylo v poměrně velké síle. Chvíli jsme se slunili a povídali si.

„Těším se na hrad,“ konstatovala jsem po chvílce ticha.

„Byla jsem tam sice třikrát, ale vždycky se těším. Pořád se mi to líbí.“

„Já sice jenom jednou, ale je to hezké. Co Robert?“

„Co s Robertem?“ opřela jsem se o lokty a namířila pohled ke břehu.

Věra, Zuzana a Lucka ležely na břehu a opalovaly se. Kluci, Jirka, Pavel, Zdeněk a Honza hráli karty. Pěťa s Petrou o kousek dále hráli piškvorky. Blanka s Patrikou byly u roštu a něco si tam na něm kuchtily. Dominika, Táňa a Věrka nebyly vidět. Iveta si přisedla k holkám u ohně.

A co Robert. Seděl opřený o strom nedaleko vody a na klíně měl kytaru. Přes hukot vln jsem jej neslyšela. Sedla jsem si, a chvíli jsem ho pozorovala.

Pekelně se soustředil na struny, i přestože uměl hrát docela dobře, asi něco nacvičoval.

„Hraje na kytaru.“

„Cože?“ David otevřel oči.

„Ptal ses, co Robert, tak říkám. Hraje na kytaru.“

Podíval se ke břehu a zase si lehnul. Bylo mi jasné, že tohle neměl na mysli, ale další konverzaci jsem nerozvíjela.

Asi jsem na chvíli usnula, protože jsem nevnímala naprosto nic. Ucítla jsem kapky na své tváři a otevřela oči. David nade mnou držel ruku a pouštěl jednu kapku za druhou.

„Pojď, plaveme zpátky. Lehni si do stínu, nebo dostaneš úpal a zbytek se utopí,“ začal se smát a skočil do vody.

Asi jsem to nepochopila, nepřišlo mi topit někoho směšné.

Zatřepala jsem hlavou nad Robertem.

„Běž zkusit vodu, je super.“

Zavřel oči a zkrivil ústa.

„Ta kytara je tvoje, tak si na ní neprskej,“ odpověděl zcela nečekaně.

„Právě, že je moje, tak si s ní můžu dělat, co chci.“

Nabírala jsem dech, ale Robert mně zastavil:

„Jo, ten vtip znám, tak mi ho neříkej.“

Zavřela jsem údivem ústa a vyměnili jsme si úsměv. Můj pohled jej zarazil: „Co je?“

Zakroutila jsem hlavu. Nic ti neřeknu, to je tajný.

Holky dopekly kukuřici na ohni a houkly na mě:

„Hej, hola, pojd' zkusit, je to dobré.“

Dominika měla jednu kukuřici v zubech a jednu mi podávala.

„Ač nejsem indián, neodolám pokušení.“

„Hlavně jí zas nehod' do soli, jako tenkrát u vás,“ usmála se potutelně Petra.

Doufala jsem, že bude zticha.

„Víte, co udělala loni v létě, když jsme grilovali maso?“

„A je to nutný...“

Věrka s Ivetou se začaly smát, když viděly můj vražedný obličej, který Petru probodával skrz na skrz.

„Chtěla jsem po ní, ať mi posolí kukuřici. Tak ji vzala, hodila do soli, zasypala jí, a pak ji chtěla jíst...“

Petre to patrně momentálně přišlo jako vtipná historka.

„Ježiš, cos blbla?“ klepala si na čelo Věrka.

„Nic no, tři ráno. Byla jsem unavená,“ odpověděla jsem a zakousla se konečně do kukuřice.

Robert vstal od stromu a šel vrátit kytaru. Když procházel kolem nás, tak jen stroze poznamenal:

„Nic proti vám, je za pět tři, tak něco dělejte.“

„Jo jo, už se zvedáme,“ odpověděla Iveta.

Ve čtvrt na čtyři jsme stáli všichni připraveni uprostřed tábořiště.

„Tak vpřed,“ zavelel Robert.

Vedle nás tábořily dvě mladé holky. Zjevně tu nebyly samy, měly dva stany, dvě lodě a čtyři pádla. Znuděně koukaly na řeku, pánové byli asi na pivku.

„Můžete nám tu na to prosím kouknout?“ otázala jsem se, když jsem procházela kolem.

„Jo, jasný,“ otočila se na mně jedna z nich.

Vyšli jsme z brány kempu a před námi se objevil mně tak dobře známý kopec. Jako obvykle a jako každému jsem položila klasickou otázku:

„Jdeme po cestě, nebo do kopce, je to kratší?“

Někteří se rozmýšleli a koukali kolem, ale když jsem viděla, že si to kluci namířili rovnou nahoru, nebylo nazbyt. Kopec nic moc, ale byli jsme pěkně ufunění.

„Ted' vpravo a počkejte u kašny,“ zakřičela jsem na ty vpředu. Honza se otočil a odpověděl zpět:

„Jooooo!“

Před bránou jsem se zastavila. Zase Rožmberk. Měl novou fasádu, i když ji vlastně měl už posledně. Je ale pořád stejně pěkný. Ucítla jsem dvě ledové ruce na krku. Nejdřív jsem si myslela, že mi přeběhl mráz po zádech, ale byla to Dominika.

„Co děláš?“ zeptala se mě, když mě obešla.

„Dívám se, dívám...“ a stála jsem dále, zatímco Dominika odcházela do útrob hradu.

„Tak pojd'te slečno šéfová.“

Robert mě vzal kolem pasu a táhnul mě vpřed. Podívala jsem se na něho, tedy směrem vzhůru. Ve slunci jsem postřehla jen jeho úsměv, vyprostila jsem se z jeho sevření a odkráčela k hloučku lidí, kteří na mě koukali poněkud podivně.

Robert hrábl do ledvinky a vytáhl peněženku nabitou bankovkami.

„Zaplatíme?“ kývnul na mě.

Iveta šla s námi.

„Dobrý den, prosil bych šestnáct studentských...“

„... a dva profesorské,“ naklonila jsem se blíže díry okénka.

Paní pokladní se na mě udiveně podívala a začala na svém papíře hledat položku profesorský.

„Jí si prosím vás nevšímejte,“ uklidnil paní Robert.

Kopla jsem jej do holeně. Viděla jsem, jak zatnul zuby, ale neřekl nic.

„Tak tady to máte, tři sta korun.“ paní pokladní podávala Robertovi vstupenky a zeširoka se na něj usmála. Patrně ji Robert zaujal. Dostali jsme roli papíru, které si dal Robert kolem krku.

„Ale pane profesore,“ sebrala jsem mu vstupenky.

„Náhrdelník má zdobiti ženu.“

A dala jsem je kolem krku Ivetě.

„Prohlídka začíná za čtvrt hodiny, tak si dělejte, co chcete, ale ve třičtvrtě ať jste tady!“ varoval se zdviženým prstem důrazně Robert.

Odešla jsem zpět k pokladně. V místnosti byl příjemný chládek. Postavila jsem se ke sklu s pohlednicemi a začala jsem vybírat. Myslela jsem, že přijdou i ostatní, ale nic, prohlížela jsem si sama.

„Dejte mi prosím jeden Rožmberk a jednu Vltavu,“ požádala jsem paní pokladní, která se s úsměvem sklonila pod pult.

„To vždycky oplýváte vtipama?“ zeptala se mě, když mi podávala pohlednice.

„Snažím se, musíme si ten život nějak zpříjemnit, že jo.“

Prohrábla jsem drobné v peněženke.

„To je pravda, chcete i známku?“ sáhla po sešitu se známkami.

„Když máte, tak jo, děkuji.“

Utrhla dva lístečky. Hlavou mi blesklo, že za chvíli budu na mizině, asi musím začít šetřit.

Stanula jsem na mém oblíbeném místě před hradem. Krásný výhled na město, Vltava na jako na dlani. Oni v tom středověku vážně věděli, kde hrady stavět. Jistě při tom mysleli na budoucí novodobý turistický ruch.

Opřela jsem se rukama o mramor, který pokrýval betonové zábradlí. K čertu, zas to pálí, pomyslela jsem si v duchu a vytáhla jsem z náprsní kapsy propisku. Najednou jsem si uvědomila, že vlastně nemám komu psát. Tak jo, napíšu našim a kamarádce, co jí občas hlídám bejbyno. S vervou jsem se do toho pustila, ale ten mramor... šíleně pálí, to nebyl dobrý nápad.

„Pálí, co?“ za zády se mi objevil David.

„Jo, pálí jak čert. Co, jdeš též psát?“

Postavil se vedle mě.

„No jo, aspoň domů.“

Oba jsme se zabrali do psaní. Poslední tečka.

„Ježíš už je třičtvrtě, makáme!“

David zacvak propisku a rozběhli jsme se na nádvoří. Lidé se začali scházet ke vchodu.

„Behom, behom,“ povzbuzovala Iveta všechny opozdilce.

„Teda Jarko, ty a David...“ Robert nahodil úšklebek a kroutil u toho hlavou.

Další narážka.

„No, no, pořád lepší než já a Vy,“ vrátila jsem mu to.

Robert se zarazil a Iveta se mu smála.

„Hele hele, nevykládej pohádky a mazej dovnitř,“ popohnal mě rukou.

Dominika se postavila vedle mě:

„Ty bláho, to je boží.“

Vkročili jsme do úvodní místnosti. Hodila jsem zrakem po průvodci. Stejný, jako před rokem. Vystoupali jsme po schodech a prošli chodbou s obrazy panovníků. Pořád stejní, to je divný... Pan průvodce vyprávěl velmi dobře, vsadím se, že to umí i pozpátku.

A opět Bílá paní Perchta z Rožmberka. Hned jsem se postavila k obrazu a snažila se rozluštit tajemný nápis, vedoucí k pokladu. Ksakra, to není možné, co to bylo za člověka, co to psal. Teď už i průvodce upozornil na nápis, a kolem mě se seběhl hlouček nadšenců. Jen se snažte.

„A zde na zdi vidíme pana Voka s chotí, a vedle měl viset další z pánů z Rožmberka s manželkou, ale ti jsou bohužel v restauraci.“

Tuto větu zřejmě rád používal, přesto ho překvapilo mé:

„Ještě pořád? A to tam jsou znova, nebo se ještě nevrátili?“

Mladý, sympatický, fousatý průvodce se na mě s údivem otočil. Že by mě poznal nebylo pravděpodobné, přesto ve srandě reagoval.

„Je pravdou, že se navrátili, ale po pár dnech se opět vytratili, zřejmě se jim v restauraci zalíbilo.“

Usmál se a pokračoval.

„Co to mělo znamenat?“ přitočila se ke mně zezadu Táňa.

„Ále, před rokem byli taky v restauraci.“

Zasmála se i ona i všichni naši kolem.

Blížil se konec prohlídky, prošli jsme zbrojnici, hudební sál, ložnice a kdo ví co vše ještě, a zbývaly poslední dvě místnosti. Pan průvodce zrovna probíral to s téma parohama a zrcadlem. Ozvalo se zapípání telefonu. Ztuhl mi úsměv. Hrábla jsem do kapsy a zmáčkla tlačítko.

„Pardon,“ vysoukala jsem ze sebe a cítila další vibraci.

Koukla jsem na displej. To počká, a zmáčkla červené sluchátko.

„Takže to je konec prohlídky, děkujeme za návštěvu, papuče prosím odevzdejte u skříňky a košů,“ rozloučil se s námi pan průvodce.

Při odchodu jsme na sebe zamrkali.

„Přijdu i popáté,“ prohlásila jsem a on s úsměvem přikývnul.

David už mně ovšem zezadu tlačil ze dveří pryč.

Zase venku, slunce mě oslnilo.

„Jarko!“

„Počkej, nevidím...“

„Jdem do města?“ Robert mi sáhl na ruku.

„Jo to jdem, dáme rozchod až dole ne? Ať je tam odvedem, aby pak trefili zpátky.“

Začala jsem vnímat okolí a něco vidět. Vytáhla jsem telefon a vytočila číslo. Na druhé straně se ozvalo:

„Proč mi to nebereš?“

Spolužačka ze základky.

„Čau, co jsi chtěla?“

„Hele máš číslo na Standu? Nejde mi zas počítač.“

„Jasný, piš si, šest set dva, dvacet pět, patnáct, nula jedna. Máš se?“

„V poho, se dneska stav, jsem doma.“

„No to asi neklapne.“

„Proč? Něco máš? Ty přece nic neděláš,“ ze sluchátka se ozval chechot.

„To víš, vždycky se něco najde.“

„Ale kecáš, co kde zase vymýšlíš?“

„Zrovna jsem v Rožmberku na hradě.“

„Kde? Cože? Vy sjíždíte, no nekecej... Jak to?“

„Jsme se třídou na školním výletě.“

„Kecáš, to není možný!“

Asi nevěří, no bodejž, kdo by věřil. Mávla jsem na Petru, ať jde za mnou. Koukla na mě, a když viděla, že držím v ruce telefon, praštila se dlaní do čela.

„Počkej, dám ti Petru,“ a podávala jsem sluchátko Petře, která se tvářila znechuceně. Přikryla konec telefonu:

„Proč to proboha taháš sebou?“

„Co kdyby někdo vypad z lodi?“ pokrčila jsem rameny.

„Ach jo,“ na víc se nezmohla.

„Haloooo????“ dala si sluchátko k uchu.

„No nazdar. Jo, jsme. Ne, nekecala, se třídou. Jo i Ivetu. Ne, zítra tu ještě jsme, až pozítří. Pohoda, jak jinak, jedu záda tak paráda. Jasný, zdar, měj se.“

Zmáčkla tlačítko a podala mi telefon. Znovu si poklepala na čelo a odešla směr město.

„Ty máš Eurotel?“ zeptal se mně Robert.

„Ne,“ odpověděla jsem.

„Jak to, dyť teď jste tu kecaly do sluchátka?“

Ušklíbl se. Já taky.

„Mám Pegase, proč?“

„A na co?“

„Kdyby něco.“

„Aha, to je důvod,“ zasmál se.

„Však já ho zahrabu na dno lod'áku, neboj.“

Scházeli jsme cestičkou od hradu do města.

„Pozor, jeduuuuu!“ profrčel kolem po zábradlí Pét'a.

Za ním Jirka. A potom Honza. Robert šel vedle mě. Nic neříkal, jen se pořád usmíval. Iveta s Petrou si povídaly za námi, Táňa šla s nimi. Věra, Lucka a Zuzana šly naštěstí v předu, takže neviděly, že jde Robert se mnou. To by taky nemusely rozdýchat.

Blanka se bavila s Věrkou a Pét'ou, jak se těší na pozítřek, až se zase pojede.

„No jo, ale jestli budeš takhle vyvádět před každou šlajsnou, tak v životě nikdy nic nesjedem, protože já odmítám pádlovat,“ vyčítal Blance Pét'a.

Musela jsem se tomu smát nahlas. Pét'a se otočil a zamračil se na mně.

„Ty se zas tak moc nesměj, ten tvůj hák se taky netváří zrovna nadšeně, když ho bere proud mezi ty betonové stěny.“

Zarazil se, asi si všimnul Roberta. Což zarazilo mě, kdo by tak mohl Roberta přehlídnout, ale dejme tomu.

„No co co co, já totiž téhle babě moc nevěřím,“ šťouchnul do mne Robert loktem.

Zakroutila jsem hlavou a pokračovala v chůzi. Asi čekal, že se budu bránit, ale mně se zrovna nechtělo s ním dohadovat, a asi jsem na tom byla lépe, když jsem nic neřekla. Došli jsme na kraj mostu.

„Tak dobrý, je skoro půl šesté. V sedm tady,“ zahlásil Robert.

„Neee, později!“ ozvalo se ze všech stran.

„Jooo, Roberte, trochu pozdějš,“ přidala se Iveta.

„A mohli bychom se sejít nahoře pod hradní věží, at' tady nestrašíme na silnici,“ sundala jsem si z očí sluneční brýle.

„Dobře, v osm... o půl...“

„V osuuuuuum!“ znělo z davu, a shodli jsme se.

„To je jak rande, v osm pod věží,“ zasmál se David.

„Jdeme na pivo, jdeš taky?“ zeptal se mě Pét'a.

Robert a ostatní se rozcházelí různými směry, a já jsem měla v úmyslu jiný počín. „Ne, já až kdyžtak pak níže.“

Zůstala jsem sama. Poslední skupinka odcházela, a zapadla do první hospody. Vyšla jsem se přes most na druhou stranu řeky. No, tam nahoru nepůjdu, tam mají jen poháry. Jo, už vím, vzhůru na rakve, vyrazila jsem lehkým krokem. Po pár krocích jsem zakopla o kanál. Kluci, kteří stáli na druhé straně mostu, se začali smát.

„No co co co, ať vás nenaházím do vody.“

Jeden z nich držel v ruce kytaru a začal zpívat.

„Neplač pro mne dívko moje, tělo moje tiše pluje po Vltavě dál a dál.“

„Byl jsem shozen z mostu dolů, dívkou, co šla kolem domů, že jsem se jí pořád smál,“ dodala jsem.

„Heezkýýý,“ zatleskali mi a začali se všichni smát.

„To je dobrý. Máš u mě zmrzlinu, hele,“ zavolal na mě kytarista.

„Jasný, až zas půjdu kolem tak si to budu pamatovat.“

Přišla jsem do obchůdku, spíše do takové malé útulné hospůdky. Sedla jsem si ke stolečku a rozhlížela se kolem. Pět let se tady nic nezměnilo, možná pár obrazů je jiných. Vzala jsem do ruky jídelní lístek.

„Dobrej den, tak co to bude?“

Ani vedoucí se nezměnil. Pořád ten starší, plešatý pán, stále stejně usměvavý a příjemný.

„Jé, to jste vy?“ usmál se ještě více.

Rozhlédla jsem se po hodpůdce, byla jsem tam sama.

„Málem bych Vás nepoznal, jste trošku vyrostla.“

To není možné, aby si mě pamatoval. Ale tady fakt nikdo jiný není.

„Je to dlouho co?“ pokračoval.

„Jo, dlouho, nebyla jsem tu pět let.“

„No to jo, to jo, to tak těch pět let bude. Rodiče sebou dneska nemáte?“

Ty jo on si mně vážně pamatuje. No to se mi ještě nestalo.

„Na rakvičky, na rakvičky?“ pokračoval, když já jsem byla celá zaražená.

„Jo to bych si dala. Máte je ještě?“

„Jasně že máme. Dáš si ještě něco jiného? Gulášek je jedlej, nebo svíčková.“

No tak takové dilema to je něco na mě. Guláš bych si dala, ale svíčkovou zbožňuju. Co teď, ententýky...

„Tak ten gulášek si dám, fantu k tomu, a dvě rakvičky navrch.“

Zavřela jsem lístek.

„Jasnačka, hned to bude.“

Odešel do kuchyně, a přišli lidi. Pán s paní a dítětem. Sedli si o stůl dále. Nijak jsem jim nevěnovala pozornost, za chvíli stejně přišel pan vedoucí. Vyzjistil objednávku, a zase odešel. Opřela jsem se rukama o stůl a položila si na ně hlavu. Asi jsem unavená, a mám hlad... a proč tu jsem sama, nemám být náhodou s ostatními? Určitě se někde dobře baví, ale zase když bych byla s nima, tak se určitě tak dobře nebaví... Ježkovy voči co to jsou za myšlenky. Zvedla jsem hlavu.

„Tak tady to máme, jedna fantička, gulášek chvilinku...“

„Áno, děkuji,“ přikývla jsem nepřítomně.

Bylo skoro čtvrt na sedm, když guláš přišel. Zavoněl tak, že jsem najednou měla strašný hlad. A co večere v táboře? No co, je tam dost hladovců, třeba Staněk. Vzpomněla jsem si na Roberta, že určitě někde zase, jak se říká, žere.

Guláš ve mně zmizel během chvíle. Hodila jsem do sebe na ex fantu a pustila se do rakviček. Rodinka odešla, zřejmě neměli hlad a šli se kochat pohledem na hrad. Tak to bychom měli, teď placení.

„Pane vedoucí, tak mi to prosím spočítejte,“ vytáhla jsem z kapsy peněženku. Pan vedoucí se blížil zpoza pultu s balíčkem v ruce.

„Tak to máme... hm hm... sedmdesát pět korun,“ položil přede mě účtenku.

Zvedla jsem se a zasunula židli:

„Děkuji a zase někdy příště.“

„Jasnačka, taky děkuji a tady máš trošku ještě na cestu, že jsi si vzpomněla,“ podal mi balíček.

„No ale to nemůžu...“

„Ale můžeš, ber, ber.“

Pokrčila jsem rameny, a balíček vzala.

„Moc děkuju. Tak zas za pět let,“ mávla jsem při odchodu.

Pan vedoucí mi taky zamával.

Nikde nebyl vidět nikdo od nás. Tak půjdu na hrad, a budu se kochat krajinou, tu hodinu tam nějak vydržím. Na mostě stáli pořád ti kluci s kytarou.

„Už tu písničku umíš? Zahrej,“ zavolala jsem na ně.

„No to neumím. Zapomněl jsem ji.“

Ostatní se začali smát.

„Teda, z tebe by teda trubadur nebyl. Já si to pamatuju, víš ještě akordy?“

„To je strašně jednoduchý. Von totiž zná jenom géčko, céčko a děčko. Na to jsou jenom dvě písničky, tak je hraje pořád dokola. Anebo teda něco skládá. A to pak zapomene...“ zachechtal se jeden z jeho kumpánů.

Popošla jsem přes most k nim a položila rakvičky na zed' mostu.

„Tak to sem hod', to pádlo.“

„To je stejně marný,“ otočil se ke mně třetí z nich, víc jich nebylo.

„Von to dole stejně zapomene.“

„Vy taky sjíždíte?“ říkala jsem si, že to asi bude blbá otázka, ale zkusila jsem to.

„Ne, my jsme tady vocad', ale bydlíme níže po proudu,“ odpověděl ten druhý.

„Nedáte si rakev? Jsou zadara,“ kýval jsem hlavou směrem k balíčku.

Chlapci se na to vrhli, jako by týden nejedli. Sjela jsem po strunách a začala zpívat. Po třech písničkách přicházely Petra, Věrka a Táňa. Kluci sundali čepice a s prosíkem šli k holkám:

„Přispějte na chudé zpěváčky, vodní pánbůh vám to oplatí...“

„Ježíšku, kdes to vyhrabala?“ kývla na mně Táňa.

Kluci se na mně udiveně podívali.

„Jááák vyhrabala, šla jsem kolem, složila jim písničku, pozvali mně na zmrzlinu, ta teda zatím nedopadla, obdarovala jsem je rakvema a teď tu hraju.“

Kluci horečně přikyvovali.

„Jo jo, ale nikdo nechce přispět,“ povzdechnul si kytarista.

Petra si sundala klobouk z hlavy a nenápadně jej položila přede mně.

„Tak něco nahod'.“

Začali jsme pět, a za pár minut v klobouku přistál první drobný. Po pár písničkách se jeden drobný hezky rozmnožil. Kluci se nenápadně podívali do klobouku.

„Hrajte dále, a máme všichni na pivo.“

Strávili jsme tam celou hodinu a bezvadně jsem si zahrála. Petra se smála na celé kolo, až málem z mostu upadla. Asi z toho měli radost všichni, nejen já.

„Tak jo kluci, my už musíme. Dík.“

Věrka vytáhla peníze z klobouku a narazila jej zpět Petře na hlavu. Rozdělili jsme to tak, že měl každý po dvacce.

„Když budete mít zítra čas, přijďte se podívat, sjíždíme šlajsnu pod hradem“ zavolala při odchodu na kluky Táňa.

„A dejte si jedno na nás!“ mávala jak na lesy Věrka. Kytarista zamával kytarou.

„Sranda, že?“ otočila se zpět Věrka.

„Jo, paráda zahrát si na mostě nad Vltavou.“

Koukla jsem směrem nahoru na hrad. Nahoře pod věží už pár lidí čekalo. Robert s Ivetou tam byli taky. David ke mně hned přiskočil:

„Viděl jsem vás tam dole, co jste to tam blbli?“

„Jááák blbli? Vydělávali jsme, každý dvacet kachlí.“

„Náhodou!“ dodala Věrka. A Táňa ji doplnila:

„A to jsme tam stáli jen hodinu!“

„Dvacku? No to nic moc teda,“ přidal se Pét'a

„No počkej, ale dvacku každý, a bylo nás tam sedm,“ nenechala se zahanbit Věrka, která byla pyšná na svůj výdělek.

David s Pét'ou protáhli údivem obličej.

Bylo čtvrt na devět a Patrice začalo kručet v břiše, a dalších deset minut tento zvuk doprovázel naše čekání. Věra, Zuzana, Blanka a Lucka pořád nešly. Jaksi jsem věděla, že se nic neděje, že jsou někde s nějakýma klukama. Za chvíli už došly nervy nejen mně.

„Hele běžte, já tu počkám, já jsem už jedla, tak udělejte večeri a snad do té doby přijdou,“ kývla jsem na Roberta.

Všichni se odebrali k odchodu, jen Robert ještě chvíli koukal, jestli něco uvidí. Pak se otočil na mně. Podívala jsem se vzhůru.

„Ať tě neodnesou duchové pánů Rožmberků.“

„Huuuuu, uuuuž se bojím.“

Usmál se a odcházel za ostatními. Opřela jsem se lokty o zídku. Stála jsem před branou do hradu, ta už byla samozřejmě zavřená. Koukla jsem na hodinky. Devět. Foukal příjemný vítr, ve městě už svítily lampy. Z toho pohledu mě zamrazilo v zádech. Tohle opravdu můžu. Viděla jsem na cestu, po které měly přijít. Nikdo. No, co naplat.

Vítr opět přivál omamnou vůni a já se podívala na řeku. Je tak klidná a bezstarostně si plyne v dál. Závidím té vodě, nemusí se o nic strat, jen poskakovat po kamenech a omývat břehy.

Ksakru, čtvrt na deset, bože, to jsou čůzy. Nesnáším lidi, co nedokážou dodržet domluvené slovo. K tomu jim vlastně nemůžu nic. Maximálně proděravět loď.

„Nelekej se, to jsem já,“ na bocích jsem ucítila studené ruce a hluboký hlas mi šeptal do ucha.

Trhla jsem sebou.

„To jsou fóry toto...“ vyprskla jsem a otočila se na Roberta.

Zasmál se, postavil se vedle mě a zaujal stejnou pozici, jako já.

„Já se divím, že nemáš strach,“ řekl do ticha.

„A z čeho? Že nejdou? Jsou někde na díze, prosím tě. Počkej, Přijdou nality a co...“

„Nic, co by.“

„No budou uražený.“

„Tak ať jsou.“ Robert se přisunul blíže.

Zase ten vítr. Město už zářilo do tmy, hrad byl už jen šedá silueta. Super čas na rande. Ale přece...

„Celkem dobrý čas na rande, co?“ zašeptal do tmy.

Docela ve mně hrklo. Otočila jsem hlavu směrem k němu a tvářila jsem se jako že nic, že mně se to vůbec netýká. Zasmál se.

„To byl vtip, nemusíš se hned tvářit tak vážně.“

„A co když...“ nedokončila jsem, uviděla jsem ty čtyři, a kývla hlavou směrem k nim.

„Kdy já jsem prosím tě byla na rande...“

Hlavou mi proběhl můj první kluk Danek.

„A to to rande ani pořádně nebylo, byli jsme dvakrát v kině. A proč ti to tu povídám...“

„Mně to nevadí. Tak jdem.“ Napřímil se, a i v té tmě byla jeho výška viditelná.

Já jsem nemohla dělat nic, celou pomstu měl v ruce Robert. Holky se smály na celé kolo a šouchaly se, že málem popadaly. Robert zvažněl. Nemám ráda tento jeho profesorský výraz. Zastavily se před Robertem.

„Jé, vy tu ještě jste?“

„Ne, my jsme už dávno pryč, v kolik jste tady měly být?“

„Ale tak pane profesore...“ Lucka se postavila těsně před Roberta a pohladila ho po tváři.

Ostatní holky se začaly smát. Strhnul jí ruku stranou a ve mně tuhla krev.

„Hele, běžte radši. Akorát jste bez večere, sorry.“

Asi se naštvál. Sklonila jsem hlavu a zavřela oči. Scházeli směrem k tábořišti, a já ještě chvíli bezmyšlenkovitě koukala jejich směrem. Robert se zastavil a otočil:

„No co je? Ted' nejdeš ty?“

Doběhla jsem k němu.

„Taky bych to nejradši takhle nenechal, ale třeba je hladovka potrestá.“

„Takt o určitě,“ ušklíbla jsem se.

„A co mám dělat?“

„Naházíme je do řeky.“

„Jasně, ještě ted' večer,“ Robert se upřímně zasmál.

Seběhli jsme z kopce a já uslyšela kytaru, banjo a basu. V hospodě zase hrajou. Ach jo, já tam chci.

„Jdu na pivo,“ oznámil mi Robert. Škaredě jsem se na něj podívala.

„Co je?“

„Nic, jen trochu moc často chodíš na pivo.“

„Tak pojd' taky?“

Zakroutila jsem hlavou. Čekala jsem, že se odtrhne, ale šel se mnou dál. V táboře nikdo nebyl, Iveta a Pét'a seděli u ohně.

„Že taky jdete,“ vítala nás Iveta.

Holky šly do stanu a nikdo si jich nevšímal.

„Kde jsou ostatní?“ přihodila jsem klacíček do ohýnku.

„Šli do hospody poslouchat kapelu. Jarko, v kuchyňáku máš večeri,“ ukázala směrem ke stanu Iveta.

Robert odešel někam do tmy. Iveta také přihodila klacíček do ohýnku.

„Nebyla ti tam zima?“ zeptala se mě po chvíli.

„Proč by jí měla být zima?“ ozval se Pét'a.

„Pan profesor jí určitě zahřál.“

„Tě taky přiložím, pako,“ hodila jsem po něm kousek dřeva.

Holky to určitě slyšely, a Robert taky. Co si myslí ony mi je jasné, ale Robert? Tuší, či netuší...

Ozval se zip stanu.

„Můžeme jít za něma do hospody?“ poznala jsem hlas Lucky.

„Když chcete...“ odpověděla Iveta.

Vypadalo to, že se s nimi nechce nikdo zabývat. Holky odešly.

„Ale ksakru,“ vrátil se Robert.

„Co je?“

„Chtěl jsem tam jít taky...“

„A proč nejdeš?“

„Když tam šly ony...“

No jéžiš, tak půjdeš na druhou stranu. Ale když nechceš, tak nechceš, a já se vlastně nedivím. Po pár minutách, co odešly, se začali courat naši ostatní.

„Co jé? Už dohráli?“ zeptal se Pét'a.

„Nedohráli, přišly čůzy,“ prohlásila Petra a dřepala si k ohni.

Ostatní si začali sedat na lavičky kolem.

„Hej, moment, teď jsem si vzpomněla. Dejvy, ty jsi mi měl koupit pohár ne?“ klepla jsem si na čelo.

Sice to v té tmě nebylo nějak extra viditelné, ale stín, který se schoval za Pét'u byl patrný.

KAPITOLA V

Rožmberk

„Hej, holky...“ pocítila jsem zatahání za spacák.

Rozepla jsem zip a mávla rukou. Pak jsem jí spustila na Petru.

„Co děláš? Blbouně.“

„Vstávej, jdem hlídat.“

Seděly jsme hodinu u ohně, a Petra pořád zívala. Mně už se tolik spát nechtělo, tak jsem se šla podívat na řeku. Opodál skočila ryba. Voda byla studená, když jsem do ní sáhla. Spacák moc nehřál. Možná jsem si mohla vzít dlouhý kalhoty, aha. Ale co, tu chvíli už to nějak vydržím. Oheň pohasínal, Petra spala na lavičce. Sedla jsem si vedle ní.

„Nespi, dřevo, nebo tě hodím do ohně.“

Sedla si. Slunce vyšlo zpoza lesa a první paprsky začaly hřát. Obě jsme shodily spacáky. Ale, ale, koho to vidí mé bystré oko. Robert vykoukl ze stanu.

„Čau Robin Hood,“ kývla jsem na pozdrav.

„Kolik je hodin?“ Zamrkal ospalýma očima a prohrábl si vlasy.

„Za deset sedm,“ hlásila Petra.

„Vzbud'te je, rozcvička.“

A zalezl zpět do stanu. Petra se tohoto úkolu zhostila s vervou a nadšením. Postavila se doprostřed tábora a počala mlátit lžičkou do ešusu.

„Hej hola vstávat, rozcvička, jinak nebude snídaně!“

Křičela na celé kolo. Zasmála jsem se a postavila hrnec na rošt. Voda z kanystru cákala všude kolem, jen netekla do hrnce. Robert vyskočil ze stanu. Podíval se na mně a mávl rukou.

„Dneska jdeš i ty. Peťule to tu pohlídá.“

Shodila jsem triko a šla za ním. Iveta zůstala taky.

„Drahá spolubydličí, voda na thé je ready, tak až to bude vařit, tak víš co.“

„Sí, sí, hlavně tam po cestě někde nevypust' duši, lenoro.“

„Hovedo.“

„Nie. Hovedzie, padej, padej,“ šťouchala mě směrem k poklusávajícímu davu.

David se popadal za břicho. Až tak vtipné?

Vyběhli jsme na silnici před kempem. Robert se podíval na kopec k hradu.

„Ne, to nemyslíš vážně...“ nahodila jsem vražedný výraz.

„Ale jo, dnes velmi bryskně nahoru a zpět a máte pokoj.“

Ukázal směrem do kopce. I když se mi absolutně nechtělo, nějak jsem ty svoje nohy přemluvila, a kopec zdolala.

„Jo a hele,“ otočila jsem hlavu vzhůru k Robertovi.

„Dneska tam lezu sama, jo? Žádné shazování, šťouchání a tak.“

Místo odpovědi se jen usmál.

Na břehu jsem sundala i kraťasy. Robert a David stáli zády ke mně. Nenápadně jsem se přisunula k nim, a s úšklebkem jsem je tentokrát šťouchla do vody já. Věrka s Táňou sice zakřičely:

„Pozor!“

Ale bylo pozdě. Aby neřekli, sama jsem skočila za nimi. Po vystoupení z vody mi zabyla dost zima a dlouhými kroky jsem mířila k ohni. Vecpala jsem se mezi Petru a Ivetu.

„Neee jsi mokrá!“ ječela Petra.

„Sorry, je mi zimaaa...“ drkotala jsem zubama.

„Až ubrzdu, vězte, že to bylo pro dobrou věc.“

Pét'a přeze mě hodil můj spacák. Věrka sypala cukr do čaje a smála se tak, že jí tam spadl skoro celý pytlík.

„Jo jen tam pořádně přisyp, ať můžem rozdávat sladké pusinky,“ prohlásila Iveta, když to viděla.

Taky se začala pomalu vnořovat do celé atmosféry. Robert se postavil přímo přede mě.

„Heleee co děláš? Já se hřeju, jestli neva!“ připomněla jsem mu rázně svou dosavadní činnost.

„Já se taky hřeju,“ řekl jakoby nic.

Chtěla jsem ho nakopnout do holeně, ale byla jsem bez bot, a holou nohou to moc nebolí. Ještě bych si zlámala prst.

„No no, vy jste dneska nějak zmrzlí,“ ušklíbla se Iveta na Roberta.

V duchu jsem si řekla, že to asi nebyl dobrý nápad toto prohlásit. Robert se k ní sklonil, což mu učinilo menší problém, protože Iveta, i když stála, mu sahala s bídou po ramena. Teď, kdy seděla, byla ještě níž.

„Máte něco proti studené vodě, paní profesorko?“ prohlásil trochu škodolibě.

Iveta se usmála a chystala se k úprku. Čekala jsem, jak to bude pokračovat a byla jsem připravená Robertovi něco provést, třeba mu nastavit nohu, aby zakopl, jen ať tam Ivetu nejde hodit. Poskočila jsem smíchem. Robert teď upřel svůj pohled na mne a naše oči se setkaly. To jako vážně? Jako já místo Ivety? Ale proč ne, konec konců jsem v plavkách, Iveta oblečená. Sundala jsem spacák a oba jsme odkráčeli zase k řece.

„Ale padáš tam také.“

Stáli jsme proti sobě a Robert zakroužil hlavou, že jako ne e.

„Tak to mně tam budeš muset hodit.“

Nic na tom nebylo, stačilo mávnout rukou. To také udělal, ale nepočítal s tím, že ho za tu ruku chytím. Letěli jsme do vody oba. Petra, která to pozorovala z dostatečné vzdálenosti se rozesmála na celé kolo, a když jsme na ní upřeli oba pohled, utekla se schovat za Pét'u. Robert se potopil, a vynořil se přímo přede mnou.

„Jsem říkala, že jdeš se mnou.“

Prsknul na mně vodu, chytil za ramena a hodil mě do vody znova. Ty jedna potvoro, no počkej.

„Máš to u mě,“ prskala jsem vodu a cákala na něj, když jsme se vynořili.

Po snídani se všichni rozešli do stanů. Umyly jsme s Petrou hrnec od čaje a já jsem začala přemýšlet, co bude dneska následovat. David si sedl vedle mě.

„Nad čím přemýšlíš?“

Koukla jsem na něj pohledem lehce zoufalým.

„Co se stalo?“

„Právě že nic, ale to máš fuk. Přemýšlím, jak to uděláme s tou šlajsnou.“

„No jak, odnesem tam pár lodí, a půlka půjde jezdit a půlka půjde do města. Pak se to vymění. Holt vylosuj, kdo půjde první a kdo až pak.“

Na to, že byli s Pét'ou o rok mladší, tak se nám vcelku vyrovnali, jak vzhledem, tak intelektem.

Silně jsem hvízdla. Bylo na čase něco podnikat. Než se dohrabeme ke šlajsně, budou vánoce.

„Tak pojďte, ať něco uděláme.“

Všichni se pomalu loudali ze stanů.

„Uděláme to následovně. Pět zadáků, vyberte si kdo chcete, jejich háčci se pak přidají, vezmem lodě a půjdeme na šlajsnu. Zbytek může buď koukat, nebo jít do města. Pak sjedem na oběd, a odpoledne půjde druhá grupa.“

„Jasný, a kdo má jít?“ zeptal se Jirka.

„To je jedno, já jdu, kdo chce se přidat.“

Kluci se všichni rozešli k lodím.

„No tak všichni zas né...“

Dopadlo to rozumně, a pět posádek se odebralo k lodím a pro vesty a pádla. Zbytek nám pomohl nést.

Cesta podél řeky proti proudu šla celkem hladce. Ovšem když jsme přišli ke šlajsně, a všichni viděli tu „hrůzu“, tak nás přešel smích. Pustili asi více vody a zabalák pod šlajsnou byl nějaký větší než včera. Tak jo, jedu první. Musím, jinak si ryby budou šeptat, že jsem vodní bábovka. Postavila jsem se nad šlajsnou, a prohlížela si jazyk mezi betonovými stěnami. David procházel kolem mě. „No to jste si vybrali dobu,“ prohodil směrem k zabaláku.

„No jo no, co nadělám, odpoledne to budete mít lepší.“

Koukla jsem na ostatní, kteří si nevěřičně prohlíželi jez a šlajsnou. Robert šel směrem ke mně.

„A to jako mám jet jo?“

„No ty jsi to tak chtěl,“ usmála jsem se.

Spustili jsme lodě na vodu, a já do jedné z nich sedla.

„To jako jedeš sama?“ zakřičela na mně Petra a skákala mi do lodi.

„Utopíme se spolu.“

„No jdu to vyzkoušet, co to dělá, ne?“

Obě jsme začaly zabírat a mířily si to na střed šlajсны. Viděla jsem Pétu, jak poskakuje na navigaci a ukazuje na protější břeh. Koukla jsem tam, nic tam nebylo. Jo aha, mám jet více doleva. Robert se držel za hlavu. Se sevřenou dlaní a palcem nahoru jsem signalizovala OK. Šlajсна nás vcucala. To bylo něco pro mě. Zabalák nás ošplouch obě a už jsme to stáčely ke břehu.

„Pohoda, ne? Co šéfe?“ prohlásila Petra, když už byla nohama ve vodě a přitahovala příd’.

„Jasný, pohoda jazz.“

Po vystoupení jsme si plácly. Vydřely jsme loď nad šlajsnou a došla jsem do hloučku ostatních.

„Tak kdo chce, jedem. Najíždějte spíše vlevo, ať vás úplně nezatopí zabalák. A pak dole pozor, kousek od zdi je šutr, tak ať se vám nepovede ho vzít dnem. Kdyby někdo chtěl, můžu mu jet háčka.“

Robert se přitočil ke mně:

„Pojedem až poslední, jo?“

Posadila jsem se na navigaci na začátku jazyka a čekala na první loď.

„Hák, zaber a jedem!“ snažila jsem se překřičet hukot šlajсны.

Proklouzli bez problému, jen se dole trošku snažili udržet balanc. Přirazili ke břehu, a už tu byla další loď. Slunce mi začalo pálit do zad. Prolítli šlajsnou a háček si z úsměvu otřel pozůstatek zabaláku.

„Vesty, kde máte vesty?“ křičela jsem na další příjíždějící loď.

Prstem jsem ukázala, ať se otočí a do šlajсны nenajíždí. Robert jim je šel podat.

Petra se tvářila jako nejzkušenější vodák ve střední Evropě, Věrka si ještě zapínala vestu, a málem jí spadlo pádlo do vody. Na poslední chvíli ho chytla oběma rukama, Petra cosi zakřičela, a za vehementního pádlování vlítl do šlajsny. Projely naprosto hladce.

Dvojice bez vest už je měla nasazeny, a blížili se ke šlajsně. Zadák zabral až příliš, a najeli moc doprava, protože přepádloval háčka. Ta, kdyby nezmatkovala, a místo zahození pádla a chytání se bortů pádlovala, mohli z toho vylítnout bez újmy. Já jsem se zmožila jen na:

„Zaber!“

Ale bylo už pozdě, objevilo se dno lodi, pak hlava háčka, a nakonec i zadáka. Běžela jsem po navigaci a snažila se překřičet řeku:

„Hlavně pádla! Držte pádla!“

Petra se snažila chytit příď lodi, Honza táhnul zád' ke břehu. Zuzana se tvářila našťvaně. Vše dopadlo dobře.

Ze šlajsny se vyřítla další příď a s plácnutím přeskočila zabalák. Zapíchli to pod ostatníma loděma, a my se snažili vykýblovat potopenou loď. Přitom jsem vzpílala Zuzaně:

„Proč jsi přestala pádlovat? To se uprostřed šlajsny nedělá.“

Zuzana nahodila jen úšklebek ve stylu No a... a nejevila zájem. Tak jsem po ní hodila houbou se slovy, ať si to dodělá sama. Honza, který za to až tolik nemohl, i když loď srovnat moh, byl taky našťvaný.

Znovu najížděla Petra s Věrkou. Ale něco nebylo v pořádku, Věrka měla pádlo přes borty a ruce zkřížené na prsou. Petra na ni něco pokřikovala, ale Věrka se s ní vůbec nebavila. Doufala jsem, že to zadák stočí nad jez a nepojedou, ale Petra naopak pádlovala čím dále rychleji. Když je vcucnul proud šlajsny, Věrka zaklela, vzala pádlo a prolítly zabalákem skoro na šutr. Věrka odsadila příď, a Petra už stáčela ke břehu. Co se však událo předtím, nevíme.

Všichni si to vyzkoušeli několikrát. Zadáci chytali rychle prax, háčci už nevyšilovali, že se něco stane, a mohli jsme se pomalu vrátit do tábora. Lodě byly pod jezem seřazeny vedle sebe, hradní hodiny ukazovaly půl dvanácté.

„Kdo chce ještě jednou jet, může, pak už pojedeme do tábora,“ zavolala jsem na koukaly na navigaci.

Právě projížděla skupinka jiných vodáků. U zábradlí nad šlajsnou se objevil Robert, přišel z města. Dvě lodě si daly šlajsnu ještě jednou, a šlo jim to parádně.

„Tak nevím, jestli se tak snažili před tebou, nebo se to už tak dobře naučili,“ zavolala jsem na Roberta.

„Tak jedeme? Nebo jak jsi to vymyslel?“

Ten se jen pousmál.

„Někdy příště,“ mávnul rukou.

Začali jsme se rovnat do lodí, abychom mohli odplout dále po proudu.

Ty si vlez tam, já půjdu tam...

„Já si vlezu k Ivetě na záda a vezmem Roberta,“ prohlásila jsem do vřavy a mlácení bortů o sebe, jak všichni různě a zmateně nastupovali do lodí.

„Neee, prosím tě nelez mi na záda.“ Iveta vzepjala ruce a hledala pádlo. Hvízdla jsem na Roberta a mávla na něj, ať jde za námi.

„Myslíš, že si to zaslouží?“ zeptala se mě Iveta.

„Určitěéé!“

Usmívala jsem se na přicházejícího profesora, který zatím nahodil nechápavý výraz, co že to jako po něm chci. Najížděla jsem špicí lodě kolmo k navigační zdi. Iveta se nechápavě otočila, a já jsem s úsměvem zabrala a loď ladně přirážela bokem ke schodům, kterých se Iveta chytila.

„Co tu čarujete?“ dřepł si k nám Robert a chytil loď.

„Jedeš s námi?“ zeptala se Iveta.

„A vy mě svezete?“

„No asi né, když se takhle ptáš...“

Iveta se snažila zabrat a odtrhnout se od břehu, ale jednak mi stačilo stočit list pádla tak, aby jí to nešlo a loď se ani nepohla, a druhak, držel nás Robert. Ten si začal posouvat loď tak, aby do ní mohl nastoupit, já mu dala vestu na dno lodi, byla tam voda ze zabaláku, tak ať nemá mokré pozadí.

„Co nového ve městě?“ vyzvídala Iveta.

„Dobrý, hele bacha máš tam šutr,“ poplácal Ivetu po rameni a ukazoval na hladkou vlnku před přídí.

No, příliš chytrý porcelán. Na vodě se ještě v lodi plácala Petra s Pét'ou. Snažili se vmanévrovat k ostatním. Já zaparkovala jako poslední.

„No tak co je, lezem, lezem ne?“

Iveta hodila pádlo do přídí a držela příď, aby mohl vystoupit Robert suchou nohou. Ovšem ostatní háci seděli.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Prej se jim nechce, že si to máme vydržít sami,“ pokrčil rameny Honza.

„No tak ale aspoň vylezete z lodi, ne?“

Řekla jsem to tak, že i Robert se udiveně otočil, co to jako mělo být. Trošku jsem se naštvála, ale hácci seděli dále.

„Víte, jak se to dělá?“

Vytáhla jsem pádlo z vody, a šťouchla jím Zuzanu do ramene. Protože to nečekala, přepadla přes bort do vody. Začala mi samozřejmě nadávat, ale ostatní tedy začali vystupovat. Tak, konečně jsme se k něčemu dopracovali. Robert začal tahat loď, aniž bych vystoupila.

„Počkéeéj, já nejdřív vylezuuuu...“

A uuuuž jsem byla taky ve vodě.

„Jeee to jsem nechtěl! Já jsem chtěl být hodný, abys mě nikdy takhle do vody nešťouchala.“

Nevím, jestli to myslel vážně, nebo to měla být sranda. Plácala jsem se na břeh, tak mi aspoň podal ruku.

„Stíhači, jdem dělat oběd,“ hlásila jsem po příchodu k ohništi.

„Háčci vytřete aspoň lodě, i když...“

„Odpoledne stejně jedem,“ doplnila mě Dominika.

Tak jo, tak nevytírejte lodě no. Iveta přišla za Davidem a poplácala ho po rameni.

„Chtěla jsem se jen zeptat, ty bys to udělal taky? Taky bys mně takhle shodil do vody, kdybich protestovala?“

David se podíval na mě.

„Ne, já nejsem surovec, jako tady někdo, že jo.“

Iveta se usmála a byla spokojená, že jí koupání v řece takovýmto způsobem nečeká. Tábořiště zahalila vůně oběda.

„Tákže takže, kdo má hlad, necht' jde jíst.“

Snažila jsem se překřičet Petřino mlácení naběračkou do hrnce. Před námi byla zase obvyklá fronta. Zvláštní úkaz ovšem je, že na začátku jsou vždy jedni a ti samí. Po obědě jsem se natáhla na břehu řeky. Bylo taky krásně, řeka šuměla.

Usnula jsem. Zřejmě mně zmohlo to pokřikování na šlajsně. Když jsem se vzbudila, někdo vedle mě seděl. Poznala jsem krat'asy.

„Už jste, slečno, vzhůru?“

Protáhla jsem se.

„Víš, já jsem si to rozmyslel.“

Podívala jsem se na něj a opřela se o lokty. Robert vypadal sklesle, házel kamínky do vody.

„Jel jsem s tebou každou šlajsnu, tak to asi nemusím zase, ne?“

„Chtěl jsi to ale zkusit vzadu, ne? Už se ti nechce, co?“ poznamenala jsem trochu ironicky.

„Ale budeš tam se mnou, doufám.“

Vyloudila jsem prosebný, až zoufalý pohled.

„Ale joooo... že seš to ty,“ hodil do vody poslední kamínek a odešel.

Uznala jsem za vhodné učiniti druhou výpravu. Aby taky ve městě neměli zavřeno, že. Robert s Pét'ou a Davidem seděli před jeho stanem a brnkali na kytary. Přisedla jsem k nim.

„Půjdeme?“ Robert přidržel rukou struny.

„Mohli bychom,“ přikývla jsem.

David mi gentlemansky pomohl vynést loď před brány kempu.

„Tak zatím čaute,“ mávl rukou a vydal se do kopce.

Lodě jsme dodřeli opět nad šlajsnu. Poučena z předchozích nezdarů jsem všem ihned učinila přednášku o bezpečnosti a záchraně před utopením, a také zbytečnou dřinou. Sedli jsme si pak s Robertem na zed' šlajsny a počovali posádky lodí, proplouvajících nám pod nohama. Bylo méně vody, proto menší zabalák. Zato trám byl vidět o to více. Nebo to byl přece jen šutr? Každopádně to bylo něco vyčnívající z vody, potažené řasami. Jezdili hezky, kluci byli rychloučenliví, a háčci dělali, co měli.

„Dobry, zaber mu víc, víc!“ křičela jsem na háka právě projíždějící lodi.

Zmizeli za zabalákem, přistáli u břehu, a už to mastili s lodí nad šlajsnu. Najížděli ještě jednou, naposledy. Na mostě o pár set metrů výše se začali hromadit naši.

„Ahooooj!“ zakřičeli z plna hrdla na celý Rožmberk, až se i ostatní vodáci otáčeli.

Lucka se otočila a zřejmě chtěla pozorovat, co se to za nimi děje. Šlajsna vcucla jejich příď, a ona se s hrůzou ve tváři otočila zpět. Pavel otočil oči v sloup a zmohl se jen na:

„Tak namoč už konečně to pádlo!“

Vlna vyhoupla špici. Nemám naprosto ponětí, jakýmto zázračným způsobem skončil háček v řece pod jezem. Pavel stočil loď ke břehu, přehodil pádlo a čekal, až se doplácá jeho hák zpět k lodi.

„Od kdy se vystupuje za jízdy?“ halekal Robert ze zídky.

Já jsem svraštila obočí a hluboce se zamyslela nad tím, jak někdo může vypadnout z lodi za jízdy, zvláště pak v tak kritický okamžik. Sjel i poslední zbytek posádky.

„Pojedeme s nimi, nebo půjdeme pěšky?“ prohodila jsem k Robertovi těsně před tím, než jsme skočili pod jez.

Vynořil se a zatřepal hlavou, takže mě ocákal.

„Půjdeme pěšky,“ rozhodl.

Potěšilo mě to.

„Tak jed'te dolů, my vás dojdeme,“ mávala jsem na lodě.

Udělalí vor, čili soulod', a odrazili od břehu. My dva jsme vylezli na břeh. Robert mi pomohl po schodech a kráčeli jsme podél řeky směrem k tábořišti.

„Jestli ti můžu poradit, pozvi Ivetu támhle nahoru, mají tam výborný pohár, zmrzlinový,“ ukázala jsem směrem k restauraci v kopci.

„I pivo tam mají dobrý.“

„Neříkala jsi včera něco o tom, že moc piju?“ zasmál se.

„Ale tak jako pivo, dvě, proč ne, ale jednou denně celý den...“ pokrčila jsem rameny.

„Ale jsi dospělý, občanku máš, navíc jsi můj profesor, tak co mi je do toho, že jo.“

Zasmál se znova, nasadil svůj typický úšklebek, a do tábora jsme nemluvili. Nemám mu co kecat do života, ale přece jen... záleží mi na něm.

„Tak jo, tak asi máš pravdu,“ prohodil, když jsme vcházeli do tábořiště a míjeli hospodu.

Hodil toužebný pohled tím směrem.

„Já to omezím, OK? Ale něco za něco.“

Hrklo ve mně, co to zase bude. Usmál se, tak jsem se usmála taky.

„A?“

„V Krumlově zveš na jedno ty?“

O jáje. Pokrčila jsem rameny:

„Když nechceš, abys zbytek Vltavy jel záda ty, tak dobrý.“

Začali jsme se smát oba. Po cestě do tábora jsme potkali Petru s Pét'ou, kterak nesou kanystry na vodu.

„Vy jste tu?“ ušklíbla se na mně má spolubydlící.

„Myslela jsem, že jste se navzájem utopili,“ a chytla záchvat smíchu.

„Abych neutopil já tebe,“ prohodil Robert, míjejíce oba.

„Já jim jdu pomoci,“ mávla jsem na něj.

„Utopit se navzájem?“ otočil se Robert a mával mi.

Protočila jsem oči a vzala jeden kanystr.

„Tak co dál?“ zeptal se mě David, když jsme odložili plné kanystry po návratu na tábořiště.

„Navrhoval bych rozchod po dvojících,“ prohlásil Pét'a.

To jsou fakt fóry... Ovšem nemohlo mi neujít, že někteří zadáci se poušmáli na své háčky, kteří tento signál opětovali.

„Co zas blbneš, prosim tě,“ šťouchnul do Péti David.

„Já navrhuji, že kdo chce zůstat, nechť zůstane, kdo chce kamkoliv jít, nechť jde kamkoli,“ vhodila do pléna Iveta.

„Taky si myslím,“ souhlasil Robert.

„Někdo by ale mohl zůstat hlídat, mám takový pocit... někde... tam vzadu...“ řekla jsem jen tak nenápadně.

„Však jasné, my tu budem,“ Dominika zívla na celé kolo.

„Mi se stejně nikam nechce,“ a položila se Patrice na rameno.

Pět'a s Petrou zalezli k nám do stanu hrát jejich oblíbené piškvorky, Robert s Ivetou zalezli do stanu svého. David si ke mně přisedl:

„Zvu tě na ten pohár.“

„No to bychom mohli s profesorama, doporučila jsem Robertovi tu restauraci nahoře, já se zeptám.“

Než jsem se zvedla, stála přede mnou Iveta.

„Robert říkal, něco o pohárové restauraci, jdete tam taky, když mluvíte o poháru?“

„No zrovna jsem se chtěla jít zeptat, jestli nevyrazíme společně.“

„Jo jo, já jsem svému kormidelníkovi slíbila odměnu za bezpečný dovoz,“ usmála se na Davida.

Ten sice úsměv opětoval, ale bylo vidno, že ze situace nadšen není.

„Ke všemu, když se bez tebe nikam nehne...“ mrkla Iveta, a odešla se ustrojit.

„Jestli ale takhle budeš odměňovat každý úsek, tak do Boršova zbankrotuješ,“ zavolala jsem za ní.

Robert se konečně vyhrabal ze stanu, a mohli jsme vyrazit.

„Tak jdeme?“ postavil se přede mne.

„No čekáme jen na tebe,“ prohodila jsem s úšklebkem.

„Tak čaute,“ pozdravila jsem kolemsedící.

„Půjdu se ještě podívat k hradu, já vás doběhnu,“ odpojila jsem se z cesty.

„Ta je tím hradem posedlá!“ slyšela jsem ještě poznámku Davida.

Došla jsem na most před hradem. Naposledy jsem se ještě chtěla podívat na město z tohoto pohledu. Tak zas za chvíli nashle, loučila jsem se v duchu. Rozběhla jsem se za nimi, byli v půlce kopečka směrem dolů do města.

Jak jsem tak běžela z kopečka, skočila jsem Davidovi na záda. Jasně, že prvotní nápad byl Robert, ale to přece nemůžu.

„Drž mě, drž mě, nebo letíme oba.“

David zavrával.

„Promiň, já mířila na Roberta, ale ten je tak malej, že jsem minula.“

Robert se jen ušklíbl. Iveta se zatvářila trochu divně, sice se pousmála, ale pak mě celou dobu pozorovala.

Na kopečku v restauraci jsme si dali, co proto. Robert s Davidem si dali pivo, mně byl koupen slíbený pohár, a Iveta obdržela jeden taktěž. Příjemné posezení nám začal hatit první soumrak. Zvedli jsme se s první rozsvěcenou lampou a vyrazili k táboru.

„Doufám, že si dneska můžu zahrát na kytaru,“ řekla jsem to spíše způsobem oznamovacím, než že by to byla otázka.

„A v čem je problém?“ pokrčil rameny Robert.

„No abys mi ji půjčil, že jo.“

Scházeli jsme k hlavní silnici. Na mostě jsem zahlídla Patriku se Zdeňkem. Stáli vedle sebe a koukali do vody, něco házeli dolů.

„Nepřipomíná ti to něco?“ naklonil se ke mně Robert.

Iveta s Davidem šli notný kus za námi, tak nás neslyšeli.

„Jasný, akorát s tím rozdílem, že...“

Robert se vítězně usmál, jako by věděl, co mám na mysli. Ne, ne, ne, neříkej to!

„S tím rozdílem, že?“ zopakoval mou větu.

„S tím rozdílem, že my jsme byli nahoře, oni jsou dole.“

Ukázala jsem k hradu.

Jo houska, to házejí z mostu, pod kterým bylo hejno kachen a překotně se snažily ulovit kousek pečiva.

„Ahoj loď!“ pozdravila jsem.

„Jé, nazdar lodě, kam plujete?“

Patrika se otočila k Robertovi, který se postavil vedle ní, já vedle Zdeňka.

„Jdem už zpátky. Jdete též, nebo čekáte na vodníky?“

Robert opět oplýval vtipem.

„Jo jo, jdem taky,“ odpověděl Zdeněk.

V táboře sedělo pár lidí u ohně. Pět' a sekal dřevo. O něčem se horečně bavili, když jsme přišli blíže, ztichli.

„Co je?“ zeptala jsem se Táni.

„Nic, co by?“ odpověděla.

Aha, no je to jasné. Začínají si všímat, kdo s kým kam a proč. Klasika.

„Uděláme ty buřty na roštu, nebo si opeče každý sám?“ prohodila do davu Petra.

„Asi na roštu?“ podávala jsem jí špekáček za špekáčkem.

„Asi jo, šup s tím na železo,“ chopil se roštu Pavel a zatloukal jej do země.

Špekáčky se škvířily, a já při prskajícím ohni přemýšlela, jestli jít pro kytaru, nebo ne. Měl ji u sebe Robert.

Robert, pořád Robert. Měla jsem ho pořád před očima, pořád jsem slyšela jeho hlas. Ano, je to něco více. A ano, chci něco více. Ale proč by si měl vybrat zrovna mě, že jo. Jak můžu chtít něco více, je to můj profesor. A určitě nejsem sama, kdo něco chce, tak jakou mám šanci. Ale chtít ho mít za dobrého kámoše, to bych chtít mohla, ne? Sem tam zajít do kina, chodit spolu do školy, když máme společnou cestu, jen tak si povídat, o všem a o ničem.... Ne, dobře.

Z myšlenek mě vytrhla Petra, která do mě šťouchla tak, že jsem málem upadla z lavičky.

„Hej, co je? Vstávej.“

„Co by bylo? Nic není, už jsou ty buřty?“

„Jo, pojď krájet chleba,“ podávala mi nůž.

A kde je ten chleba... Petra zaplula do kuchyňáku a podávala mi bochníky. Robert s Davidem hráli nějakou vypalovačku tak jsem k Petře s prkýnkem udělala krok s přísunem a otočkou.

„Jéééžiš, co to zas je...“ poklepala si na čelo.

„No co co.“

Začalo se řádně stmívat, a celé osazenstvo tábora sedělo kolem ohně. Kluci hráli, ostatní povídali, a já usínala.

„Hraj!“ zahučel Robert a podával mi kytaru.

„Já spím, nevidíš?“

„No právě proto.“

Po pár písničkách mě spaní přešlo, a hráli jsme až do půlnoci. Robert se nenápadně sunul ke kuchyňáku. Proč? To zas měl hlad? Vždyť jsem mu dala kus svého buřtíku, tak dobrého, když vypadal tak zoufale hladově. No nic, když je někdo nenažraný, nic s tím neuděláme.

Iveta usnula u ohně, tak jí Robert vzbudil a poslal spát. Ostatní už taky pomalu odpadali.

„Já nejdu pryč, já se vrátím, jdu jenom pro tepláky!“ hrozila prstem má spolubydlící.

Ve stanu se rozsvítilo. Spoustu šustění a jedno sakra. Prudké rozepnutí zipu a zakopnutí, další sakra.

„Hej, tu máš,“ hodila mi telefon do klína.

„Co je?“

„Někdo ti volá.“

„Teď? V noci?“

Zmáčkla jsem čudlík.

„Yes?“

„No co je kde... Good evening...“ a telefon ztichl.

Hodila jsem ksicht, který samozřejmě ve tmě nikdo neviděl, a položila telefon vedle sebe.

„Co to bylo?“ koukal na mě Robert udiveně.

„Nevím, mé krásné yes jej rozhodilo a položil.“

„Teda, jak může někdo někomu volat o půlnoci, to nechápu,“ divila se Táňa.

„Někde na někoho čeká a nejde,“ zasmála jsem se.

Pét'a s Petrou si šli dát ještě jednu partičku piškvorků k nám do stanu. Že je to pořád baví. Navíc při tom teď v tom tichu dělali nějaký velký randál.

„Hej, ticho!“ houknul na ně Robert.

„Držte huby!“ poopravila ho Dominika.

„Ale no tak... takhle hezky...“ ušklíbl se Robert.

Okolí ohně se vylidnilo. Chtěla jsem si zajít pro svetr, a že ještě chvíli posedím s Robertem. Ve stanu jsem našla spící oba piškvorkáře. No super, a co já, pomyslela jsem si. Co nejobratněji jsem se mezi nimi snažila dosáhnout na svetr. Povedlo se. Zhasla jsem baterku a zase couvala ze stanu.

Narazila jsem do něčích nohou, stojících za mnou. S ledovým klidem jsem se prudce vztyčila. Byl to nějaký chlap. Proti ohni jsem viděla, že má v ruce flašku.

„Dobry večer, máte přání?“ řekla jsem co nejtíšeji.

„O jéé, asi jsem si spletl stan,“ pán se tichý být nepokoušel.

Zasalutoval a vrávorál pryč z tábořiště. Zakopl o stanový kolík. Zvedl se, a Robert taky. Ale už nebylo proč, chlápek pokračoval v cestě do svého stanu. Snažila jsem se najít kolík, který vykopl, a zapíchnout ho zpět do země. Robert odešel k řece.

Stál na břehu. Přišla jsem za něj a tlumeným hlasem jsem řekla:

„Co kdyby tě teď někdo přepad.“

„Řekl bych mu, že nic nemám, ať dá pokoj, anebo bych udělal tohle...“

Mávnutím rukou mě najednou držel nad vodou.

„Dobře, dobře, tak zas zpátky, jo?“

Postavil mě vedle sebe.

„Co tu strašíš?“

„Já? No dovol...“ vyprskla jsem.

„Tak jdi spát ne?“

„No, já ale nemám kde,“ podívala jsem se na měsíc.

Robert mě asi neposlouchal, protože bylo dlouho ticho.

„Co, cože?“ skoro vykřikl po chvíli.

„Nekřič, no Pět'a u nás usnul, tak ho nebudu budit, až se vzbudí, odejde sám.“

V duchu jsem se zasmála, protože nebyla šance, že by se Pět'a vzbudil. Robert šel spát, já jsem vzbudila další hlídku, a lehla si u nich na lavičku. Další hlídku měl David s Pět'ou, ale toho nebylo možné vzbudit. Zůstala jsem tedy do rána s Davidem.

KAPITOLA VI

Do Krumlova

V šest jsem vzbudila Ivetu, měly jsme jít nakupovat. Sedla jsem si na lavičku k ohni a čekala, než se Iveta vyhrabe.

„Tak dneska Větrník, jak se těšíš?“ zeptala jsem se Davida s úšklebkem. Ušklíbl se taky a zakroutil hlavou.

„Až odejdem, tak vzbud' stíhače, hlavně tedy vzbud' Roberta, ten bude jistě chtít cvičit.“

Mávla jsem na pozdrav a odcházely jsme s Ivetou vstříc brzkému ránu. Před námi se rozprostřel Rožmberk v ranním oparu. Krásný pohled. Sešly jsme dolů z kopečka a namířily si to na náměstí do malého obchůdku.

„A jsi si jistá, že budou mít otevřeno?“ zeptala se mně Iveta těsně před tím, než jsem sáhla na kliku.

„Určitěeee. A když ne...“ klika cvakla, dveře se otevřely.

„...tak se protlučem, že.“

„Bré ranko, děvčata,“ zdravil nás prodavač.

„Brej,“ pokynula jsem rukou na pozdrav.

„Tak co si dáte.“

„No co tu máte,“ reagovala jsem okamžitě.

Pan prodavač byl veselý chlapík, což ostatně tady na Jihu je jasná věc, která se ale jinde moc nevidí.

„No ale to se vám do téhle tašky nevejde, holky,“ řekl tak smutně, že se nám chtělo brečet.

Smíchy.

Vytáhl jedním máchnutím krabici zpoza pultu a už jsme to skládali do ní.

„Tak moc děkujem,“ mávla jsem rukou, ve které jsem zrovna nedržela krabici.

Iveta otevřela dveře a vstoupila do již sluníčkového dne.

„Ti lidi tu kolem jsou fakt zvláštní,“ divila se Iveta.

„Jo, to máš pravdu, Prostě povaha, klídek, pohoda.“

„Jo, ale taky záleží na tom, jak se chová ten druhý, že jo.“

„Tak to máš pravdu.“

Podobně jsme uvažovaly a rozpravovaly až do kempu. V táboře nikdo nebyl. Jen Blanka míchala kakao, ať se nepřipálí.

„Kde jsou, boha, všichni?“ položila jsem krabici před stan.

„Dyť musíme odjet, taky, snad.“

„Chtěli se jít projít, než bude snídaně, prý místo rozcevičky,“ oznamovala Blanka.

„Ješkovy oka, no to je nápad!“ spráskla ruce Iveta.

„No David to taky říkal, že se má v osm vyplouvat, ale se to prý stihne.“

„Jasný, se to stihne,“ zakroutila jsem hlavou.

„Robert je ale nejdřív poslal sbalit se,“ dodala ještě Blanka.

Aha, tak fajn.

„Pojď zkusit to kakao, nechce přisládit?“ podávala mi naběračku.

„Ne, dobrý. Je to dobrý. Tak to odstavíme.“

Iveta se šla sbalit taky. David se přihnul poklusem.

„Já jsem běžel napřed, abych ti pomohl se stanama.“

„Proč jako?“ vystrčila hlavu ze stanu Iveta.

„No ať můžem odjet,“ otočil se k ní David.

„No tak to si snad sbalí sami, ne?“

„Než dojdou, tak ty stany aspoň oschnou,“ souhlasila jsem s Davidem.

Začali jsme vyhazovat lod'áky před stany.

„Chtěla bych vidět,“ křičela jsem na celé tábořiště na Davida, který to bral z druhé strany.

„Jak se Pěťa tvářil, když se u nás probudil.“

David zakřičel jen:

„No jo.“

A pokračoval v činnosti. Následně jsme začali strhávat stany. Kolíky lítali vzduchem, a šlo to jako po másle. Stany padaly jako švestky a než Iveta sbalila svůj stan, my jsme měli celý tábor.

Stany se sušily podlážkama vzhůru, když jsem spatřila Roberta, jak si to šine k nám. Když uviděl stany dole, málem omdlel. Postavil se přede mě a uznale kýval hlavou. Pak se otočil ke mně.

„Já jsem nechtěl, ale ukecali mě.“

„Však v klidu,“ zarazila jsem jej hned z kraje.

„Pojďte jíst,“ zaječela jsem na celý kemp, Robert si zacpal uši.

„Za co...“

Šla jsem naházet věci do lod'áku, v záchvatu boje jsem je jen vyházela před stan. Petra hledala něco kolem. Asi brýle.

Děsila mě myšlenka na Větrní. Ta továrna, cedule kolem, hučící ošklivý jez, dlouhá retarderka. Dopadne to dobře, musí.

Po snídani se všichni odebrali poklidit tábořiště. Lodě byly na břehu připraveny k vyplutí, všichni ještě naposled procházeli tábor. Byl nejvyšší čas odjet.

„Tak alou.“

Robert mávl rukou tak, že mě málem smetl do vody, ale já se stihla sehnout.

„Hele, pozor jo, pozor,“ narovнала jsem se.

Lodě šplouchaly do vody. Zase se jede. Už jsem to zažila tolikrát, přesto to teď bylo nějaké jiné. Naše loď následovala všechny ostatní.

„Držím,“ hlásil Robert.

„Tak drž, bo já lezu,“ odpověděla jsem.

Zapíchl pádlo do vody a loď klesla ještě více. Zahlídla jsem Davida, jak si jezdí u druhého břehu. Iveta přehazovala pádlo sem tam. Hvízdla jsem na znamení, že jedem. Lodě se pomalu začaly spouštět přídí po proudu, řeka se rozběhla.

Kilometry ubíhaly a ubíhaly, zatím jsme si pískali, než přišel volej. To byla předzvěst jezu. Za chvíli se objevila továrna, a za chvíli nastal rachot. Rozpustili jsme vor, neboli souloď, a začli sjíždět ke straně u betonové zdi. Ovšem než jsme se zprostředka dostali k samostatnosti, začal nás brát proud. Ne, to není možné.

„Robine zaber, nebo jsme v tom.“

Na víc jsem se nezmohla, Robert mával pádlem, co to šlo. Zabírali jsme oba z plných sil, a naštěstí jsme to urvali.

„Co děláš?“ otočil se na mně Robert.

„Co dělám? Kdybych nedělala, jsme ve šlajsně,“ opáčila jsem a lil ze mě pot.

Vyskákali jsme na vybetonovanou cestu a scházeli pod šlajsnu kouknout, co nás čeká. Retarder je strašně dlouhý, a je potřeba loď udržet rovně. Ve své podstatě to taková hrůza není. Spíš to prostředí působí neblaze. A nesmíte se cvaknout, tedy otočit loď dnem vzhůru. To je pak člověk pobitý, a to bolí.

Došla jsem zkontrolovat dojezd pod šlajsnou.

„Je tam taková plážička, tak se shromáždíme tam,“ sdělila jsem osazenstvu, když jsem došla zpět k lodím.

„Kdo nechce jet, ať řekne, sjedem to my ostatní.“

Přišla jsem k Robertovi. Koukal na továrnu.

„Chceš to jet, nebo mám jet sama?“

Asi jsem se zatvářila divně, Robert zaraženě zdvihl jeden prst.

„Jednu loď.“

Fajn, tak vzhůru do hrůzy. Šlajсна nás pomalu začala vtahovat, loď se zhoupla, a vlnky nás nesly stále níž a níž. Zabalák na konci nás pěkně zhoupl, Roberta celého zlil, a byli jsme venku.

„Přitáhni!“ dala jsem povel a Robert máchnutím pádla stočil loď ke břehu.

„Tak co, znova?“

„Joooo!“ zajásal Robert.

David a Pět'a také úspěšně sjeli. Vzali jsme s Robertem další loď. Trošku jsem se divila, že chce být Robert zase mokrý, ale proti gustu...

Prolítli jsme zabalákem a loď se tentokrát trochu více naklonila kvůli nabrané vodě. Šmejklo to s námi ke straně a už to vypadalo, že jsme dnem vzhůru. Naštěstí jsme už najížděli špicí na mělčinu, takže to loď nepustilo, a oba jsme se instinktivně naklonili na opačnou stranu. To už Robertovi asi stačilo.

Táňa mi řekla, že jede Petra. Zavolala jsem nahoru, ať na mě počká, že jí pojedu háka. Skočila jsem do lodi a vyjely jsme. Petře se trochu nepovedl nájezd, mírně zazmatkovala, a odsadila mi špicí, která se s rachotem odrazila od navigace a mířila si to na protější stěnu.

„Dělej něco,“ zařvala na mně trošku vyděšená Petra.

Nenapadlo mě nic lepšího než položit pádlo naštorc, chytla jsem ho pevně k bortům, a ozval se rachot brousícího se dřeva. Ale loď to srovnalo. Vypálily jsme ze zabaláku, já jsem byla celá mokrá nejen od vlny, ale i z děsu, už jsem se viděla s rozedřenou bradou. Petra se chudák celá klepala, když vystoupila z lodi.

„Už to nikdy nejedu!“

„No, máš výhodu, že už nikdy třeba nemusíš,“ zasmála jsem se a šla zkontrolovat, jak to vypadá nahoře.

„Jede ještě někdo?“ zeptala jsem se těch, co držely poslední dvě lodě.

Jirka že by jel. Sedla jsem opět na háčka a už jsme si to mastili tím bublajícím tunelem. Poslední jel David. Měl lehkého háčka, a tak mu to loď na konci hodilo do strany a na plázičku najížděl bokem. Ozvalo se dření dna o šutry. Chytla jsem je za bort. Dobrý.

Nejhorší šlajsnu máme za sebou a můžeme zase jet. Slunce nám začalo nabírat na obrátkách. Udělali jsme vor, neboli soulod', a někdo vytáhl svačinu, protože někteří nenažranci, že jo, Robert, měli hlad. Do konce plavby zbývaly asi dva kilometry, a ještě jedna šlajsna. Tu jsme pohodlně sjeli všichni v plné sestavě a po pár metrech jsme přijeli na tábořiště ve Spolí. Voda je tu celkem stojatá, na rozdíl od Rožmerka, tak se na ní dá krásně trénovat.

Lodě se jedna po druhé zabodávaly do břehu a posádka opouštěla palubu. Robert vystoupil na břeh a držel koncem pádla loď. Já pádlo odložila do lodi a elegantní šipkou přímo ze zádi jsem ocákala celé okolí. Zadáci

neváhali, a začali na mě cákat pádly. Davidovi se můj nápad patrně líbil, a tak do vody skočil taky. Po parném dni to bylo příjemné osvěžení. Sice byl ještě červen, ale prázdniny začínaly za pár dní. Přesto byl hic překvapující.

Šplhala jsem na břeh, ale Robert mě hodil zpět do vody se slovy, že si mám vynést svůj zadek. Co asi tak dělám, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem mu řekla, že je sprostěj a že není vůbec gentleman. Když jsem se tam vyšplhala znova, hodila jsem jej do vody taky.

Když byly všechny lodě na břehu, do vody naskákali všichni, včetně Ivety, která byla drobně donucena šťouchancem holek. Správce nás asi zaregistroval, protože se ihned objevil u lodí. Chtěl na nás něco zakřičet, ale všiml si, že lodě nejsou vyložené, tak si to asi rozmyslel, posadil se na břeh a čekal, až někdo vyleze. Zamávala jsem na něj a s některými ostatními jsme zakřičeli:

„Ahoóóoj!“

Odpověděl stejně. Odplavala jsem ke břehu, voda ze mě tekla proudem, snažila jsem se vyhrabat peníze abych zaplatila, ale lepší nápad byl se nejdříve utřít.

„Jaká byla cesta?“ ptal se správce.

„Až na to Větrní v pohodě,“ odpovídala jsem, zatímco jsem hledala peníze.

„Jak to tady máte?“

Konečně se mi podařilo rozepnout loďák.

„Budem tu jen dnes.“ „

„No to moc dlouho nepobudete,“ uchichtl se správce.

Vypadal jako mořský vlk, v pruhovaném tričku s bílým plnovousem. Jen tak kapitánská čepice mu chyběla.

„No to víte, ze školy nás na dlouho nepustí. Tak musíme fofrem.“

Usmál se, srovnali jsme platbu, a já skočila zpět o vody.

Po chvílce jsme už vylezli všichni, a začali jsme pomalu stavět tábor. Najednou za mnou přiběhla Zuzana, a za ní s koulejšíma očima krácel Robert. Bože, co se stalo, Zuzana za mnou běžně nechodí.

„Co se stalo?“

„Já jsem asi nechala ledvinku v Rožmberku,“ hlásila.

„A mám v ní všechno, peníze, walkmana...“

Ach jo.

„A víš to určitě? Dyť se tábořiště kontrolovalo.“

Pokrčila rameny, že to teda asi nechala na břehu, když nastupovala do lodi.

„No a co teď?“ došel i Robert.

„Nic, já tam sjedu autobusem.“

Začala jsem hledat věci k tomu potřebné. Vytáhla jsem mobil z protivodního obalu, ustrojila se a rozdala rozkazy.

„Pomozte prosím někdo Petře se stanem, Pét'ou ty pod' se mnou.“

„Dávej na sebe pozor, my na tebe počkáme než půjdeme do města,“ doprovázel nás Robert.

„No, snad nedojeďu za tmy. Já se najím pak. No a kdybych nejela dlouho, tak běžte beze mě.“

Mávala jsem na rozloučenou. Přidali jsme s Pét'ou do kroku. Přešli jsme dřevěný most přes řeku, zvaný Rechle, a oslepilo nás slunce. Zastávka nebyla daleko, a podle lidí jsem usoudila, že autobus asi pojedou co nejdřív. A taky že jo, už vyjížděl ze zatáčky. Vrazila jsem Pét'ovi do ruky telefon.

„Na, já zavolám, jak mi jede autobus zpátky, tak ať víte. Čau.“

„Čau, a vrať se. Když ne nám, tak aspoň mně.“

Usmáli jsme se na sebe a už jsem byla u řidiče. Zavřel dveře. Mávli jsme si na pozdrav. Tak, chvílka samoty. Nasadila jsem walkmana na uši a pozorovala krajinu. Proč jen je tady tak nádherně.

Za chvíli jsem byla v Rožmberku na náměstí. Mrkla jsem na jízdní řád. Autobus zpět jede za dvě hodiny, tak to mám dost času. Pét'ovi zavolám pak. Přeběhla jsem kopeček a zastavila se na recepci.

„Vy jste tu ještě?“ zarazil se recepční.

„Ne, já jsem tu zas. Jedna dobráčka si zapomněla ledvinku, nenašel jí někdo?“

„Ne, nic nikdo nepřines, tak se tam zkus podívat.“

„Jo, díky.“

Červená ledvinka zářila z dálky. Super, aspoň že to tu zůstalo. Akorát teda nechápu, jak si někdo může zapomenout něco, co má mít stále pod kontrolou, ty nejdůležitější věci. No nic, stane se.

„Mám,“ procházela jsem kolem recepce a zdvihla ledvinku nad hlavu.

„Teď už vážně ahoj.“

„To je fajn, tak ahoj,“ mávnul recepční.

Iveta měla pravdu, lidi tady jsou prostě jiní.

Měla jsem na autobus dost času, a stála jsem na mostě pod hradem. Jdu zavolat Pét'ovi. Přecházela jsem most, za sebou jsem slyšela velké auto. Otočila jsem se, a ze zatáčky se vyloupl kamion, bílý tahač s modrým návěsem a na něm nápis Europe transporti. Talián, no paráda. Mávla jsem rukou na stopa. Bliknul a začal brzdit. Sjel ke kraji, a já dobíhala ke kabině.

Zkusila jsem to anglicky. Vyšlo to.

„Chceš někam vzít?“

„Jo, do Krumlova, ale musím si zavolat, můžeš počkat?“

„Ok ok,“ odpověděl a já mastila k telefonní budce.

Vhodila jsem mince a cvakala číslo, ruce se mi chvěly. No dělej, ber to...

„Haloooo?“

„Halo halo, co se stalo. Hele za půl hodiny jsem v Krumlově, tak můžete vyrazit do města a počkejte mě na zastávce.“

„Jasný a...“

„A nic, musím, čau.“

Švihla jsem sluchátkem o přístroj a běžela zpět ke kamionu. Doufala jsem, že neodjel. Neodjel.

„Moc děkuji, že mě vezmeš,“ šplhala jsem po schůdkách do kabiny.

Usmál se, kamion si odfouk a vyjeli jsme. Chvíli jsem si ho beze slov prohlížela. Italové byli vždycky můj typ, a tenhle byl typický zástupce svého druhu.

„V Krumlově bydlíš?“ zeptal se po chvíli.

Možná usoudil, že jsem si ho naprohlížela už dost.

„Ne, jsme na školním výletě se třídou, v Krumlově jen táboříme.“

„Aha.“

„A ty jedeš kam?“

„Do Prahy. Vozím ovoce z Itálie. Mandarinky, banány...“

„A ty jsi přímo z Itálie?“ trochu jsem se ušklíbla.

„Jo, a ty odsud?“

„Ano, jen ze vzdálenějšího konce.“

V rádiu zrovna hrála ne zrovna mně líbivá písnička.

„To nemáš lepší hudbu?“

No, český rozhlas. Co čekat, to taky zrovna nemusím poslouchat.

„Nic lepšího není.“

Z ledvinky jsem vystrachala walkmana a vytáhla kazetu.

„To je trochu jiné kafe, truck drivers songs, víš?“

Vrazila jsem kazetu do magnetáku. Tohle poslouchám, když jezdím na kole. Na jeho tváři se objevil ještě větší úsměv než doposud a přidal na volume.

„No paráda, to se hned jede jinak,“ a přidal i na plynu.

Krajina kolem ubíhala, kamion se podél řeky kroutil jako had.

„Umíš Italsky?“ zeptal se mně před Krumlovem.

„No to bohužel neumím, možná jediné arivederci.“

Zasmál se.

„Tady jestli můžeš zastav,“ ukázala jsem na zastávku.

Stál tam David, Pét'a a Robert.

Zabylo mi trochu smutno. Takový Ital... Zhoupnutí kabiny mně probudilo ze zamyšlení.

„Moc ti děkuju, kazetu si nech, ať se ti dobře jezdí. A hlavně opatrně.“

Oči mu zazářily a řekl:

„Počkej.“

Vyskočili jsme oba z kabiny a Talián si to namířil k zadním dveřím. Přimhouřila jsem oči a šla za ním.

„Kolik vás je?“ a podával mi papírovou bedýnku s vyrovnanými nektarinkami.

„V tomhle jich je 20.“

„Jeee, ale to neee...“ snažila jsem se odporovat.

„Ale jen ber, kolik?“

„Jedna opravdu stačí!“ skoro jsem vykřikla, protože se skláněl pro další.

Narovnal se, ušklíbl se, a chtěl se sehnout znova.

„Ne, opravdu!“

To už jsem i pohrozila prstem. Vyskočil ven, zaklap dveře. To už přicházeli kluci zkontrolovat, co se to děje. Podali jsme si ruku, rozloučili se a popřála jsem mu šťastnou cestu.

Tirák zas odfoukl a pomalu se rozjížděl. Zdvihla jsem palec na pozdrav. Třikrát zahoukal. Kluci stáli na chodníku a nechápavě hleděli, co se to vlastně stalo.

„Copak jsem přiletěla z vesmíru?“ prohodila jsem s úsměvem.

Očarování pomalu mizelo.

„Co to bylo prosímtě?“ odvážil se konečně promluvit Robert.

„Nepoznáš kamion?“ zasmála jsem se.

Ťuknul si na čelo a sebral mi krabici. Ti dva radši vůči mně mlčeli a bavili se spolu. Směr tábořiště. Prej je do města čas.

Stany byly vyrovnány, jak když střelí.

„To bude tím, že jsem tu nebyla,“ usmála jsem se.

„Ne, to je tím, že jsme to skoro celé stavěli sami,“ poznamenal David.

„Jakpakto?“

„Asi bylo teplo?“

„Náhodou někteří pak přišli pomoci,“ snažil se situaci zlehčit Pét'a.

„No, ale po tom, co Robert na celý tábor zařval, ať si to jdou postavit sami,“ řekl skoro výhružně David.

Robert jako vždy zčervenal.

„No tak ty nektarinky sežerem sami,“ řekla jsem opovržlivě.

U ohniště sedělo pár lidí, tak jsem pozdravila vespolek.

„Tak jak jste to tu beze mě zvládli?“

„No byl chvíli klid,“ zahihňala se Táňa.

„Co to táhnete?“ zeptala se Iveta.

Robert položil krabici vedle ní na lavičku.

„Nektarinky? To jste vykradli zeleninu?“ divila se.

Ono zrovna tohle ovoce nepatří k nejlevnějším.

„Dostala jsem, od italského kamionáře, dala jsem mu kazetu, tak asi za to.“

Nikdo nevěřil.

„To je blbost, vymysli si něco jiného,“ mávl rukou Honza.

Pokrčila jsem rameny.

„No ale fakt, přijela kamionem,“ potvrdil Robert.

„No to určitě,“ nenechala se přesvědčit ani Táňa a tím debata skončila.

Ještě mě pak napadl čas s autobusem.

„No tak se mrkněte na hodinky, a až půjdem do města, tak se můžete na zastávce podívat, v kolik přijíždí.“

Pískla jsem.

„Měli bychom jít, jinak zavřou hrad.“

Tábor ožil, všichni se začali připravovat jak na sváteční obřad. Zuzana si přišla pro ledvinku.

„Díky moc, je tam všechno?“

A začala se v ní prehrabovat. Chtělo se mi něco říct, ledvinu jí vyrvat z ruky a hodit do vody. Ale jen jsem uraženě odfrkla. No, co jsem taky mohla čekat.

Mohli jsme po všech těch přípravách vyrazit. Tábořiště uklizeno, lodě vzorně v zástupu na bortech, pádla vedle. Ohniště trochu doutnalo, tak jsem jej přihrábla a mohli jsme jít.

Cestička byla úzká, tak se osazenstvo sešikovalo do dvojstupu. Projela jsem odzadu ten štrůdl lidí. Robert šel první sám, ale partička našich madam šla hned za ním a snažily se s ním hodit řeč. Robert se snažil jich nevšímat. Pak šli kluci, a ti diskutovali velmi horečně. Na konci jsme šli naše širší parta, a bavili jsme se o škole. Super téma na třídním výletě. Ale protože s námi šla Iveta, a David s Pét'ou, měli jsme tři různá hlediska, která se dala promrskat.

Po chvíli jsem mírně ubrala tempo a odloučila se. Přemýšlela jsem si o svých věcech, jakože jsem minulý týden viděla komedii s Jimem Carreym, a že by vůbec nebylo marný toho chlapa znát. Otázka je, jaký je ve skutečnosti, že. Jestli je taky takový pošuk, jako ve svých rolích, tak to by byla

super sranda. Ale sranda je i tady. Zvedla jsem oči právě včas, abych nena-
razila do Roberta.

„Pozoor!“ zakřičel.

„Na co?“ odvětila jsem.

„Kde jsi? Pohyb, pohyb!“ popostrčil mě před sebe.

Procházeli jsme dřevěnou lávkou. Nemohla jsem si nevšimnout Da-
vida, sedícího na trámu. Myslel si, že když je opálený, že se mu povede
splynout s hnědou barvou mostu. Bohužel, blond vlasy udělaly své.

„To má být nějaká výstava obrazů, či co?“ uchichtl se Robert.

„Si dej před sebe aspoň klobouk, ať to k něčemu je.“

A nabízela jsem mu svou čepici. Byli jsme asi v půlce mostu, když
Táňa a spol vycházeli z lávky. Pískla jsem.

„Mrkněte na ten autobus,“ mávla jsem na ni.

Přikývla. Našli jsme je u jízdniho řádu, kterak jej študují.

„Tak co, kecám?“

„No joooo, tobě se taky vždycky všechno povede,“ prohlásila Věrka a
pokračovali jsme v cestě.

Vcházeli jsme pomalu do útrob města.

„Hele, tady je dobrá restaurace, můžeš se tam jít napředveče-
řet,“ šťouchla jsem do Roberta.

Ten se okamžitě otočil směrem ke vchodu a už tak skoro byl. Stihla
jsem jej chytit za tričko.

„Až po hradě.“

Zašklebil se a odešel vpřed.

Zastavila jsem se na prvním mostě přes Vltavu. Opřela jsem se o zá-
bradlí a dívala se chvíli dolů. Řeka byla temná, možná proto, že jsme ve
městě. Fouknul vítr a z té vůně se mi až zatočila hlava. Je to paráda být tady
takhle, s těmahle. Jasně, ne se všema... Je jisté, že až se vrátíme domů,
všechno zmizí. Škoda. Ale teď je teď, jdem si užívat a jdem na hrad.

Prošli jsme úzkými, mně velmi dobře známými uličkami, které vedou
na hrad. Ještě vystoupat po schodech, a jsme na prvním nádvoří. Prošli jsme
skoro bez povšimnutí kolem medvědů, protože tam stály davy lidí. Jirka
s Pavlem kdesi v předu natahovali krky a vyhlíželi nás. Mávla jsem na ně,
ať jsou dále.

Sešli jsme se u pokladen, a Robert se prodíral dopředu. Za neustálého
omlouvání se dostal až k pokladně, a šťasten se vracel zpět se vstupenkami
v ruce. Prohlížel si je, usmíval se, a vypadal jako šťastné malé dítě. Iveta na
něj udiveně koukala:

„Čemu se tak směješ?“

„Už jsi někdy viděla takové krásné lístky, a ještě k tomu takový štus?“
Zamával Ivetě tím balíčkem před obličejem. Ta si jen povzdechla a zakroutila hlavou.

„Já jen takový štus občanek,“ pokrčila jsem rameny.

Průvodkyně nás uvedla do velké síně a prohlídka začala. Hrad je to rozlehlý, a krásný, proto i projít jej trvalo dlouho. Vyšli jsme naproti vchodu. Sešli jsme na první nádvoří.

„Dáme si rozchod a sejdem se v táboře, ať si to může každý v klidu užít. Ale prosím v sedm. V sedm! Ne o půlnoci, děkuji.“

Robert zasalutoval a osazenstvo se začalo rozcházet.

„Tak se jdi napapinkat a zajdem na ten jez?“

Otočila jsem se vzhůru k Robertovi. Vzdychl si, ale souhlasně pokynul hlavou.

„Předposlední příležitost.“

Odešli s Ivetou směrem do města, a superparta se k nim přidala. Tedy ne přímo k nim... Kluci taky už nebyli vidět.

Naše širší parta zůstala, a vyrazili jsme na hradní věž, ze všech věží nejvěžovatější, jak říká pan Werich. Prošli jsme dlouhou chodbou a stanuli před hromadou schodů.

„Ach jo, to zas bude sranda, až polezem dolů...“ povzdechla jsem si nahlas.

Davit mě zezadu postrkoval vzhůru.

„A proč jako?“

„Protože poletím dolů přímo, neumím po takovýchle schodech chodit.“

Vyšli jsme z temné chodbičky na denní světlo. Zastavili jsme se na jedné straně ochozu a naskytl se nám nádherný pohled na celé město. Připadala jsem si jako hradní pán, shlížíce na své poddané. Červené střechy domů připomínaly dávné doby. Vltava si klidně kličkovala celým městem, vlnky se třpytily v odpoledním slunci.

„Tamtu šlajsnu raději nepojedem, to je surovost sama. Loni jsme se tam téměř všichni cvakli, tak ať nejsme mokrá hned na začátku.“

Ukazovala jsem směrem ke třetímu jezu ve městě.

„To je fakt,“ přikývl Pét'a.

„Jo, taky jsme s tím měli větší problémy,“ uznal i David.

Cestu dolů jsem tak tak přežila. Má fobie z příkrých schodů pracovala na plné obrátky, a neustále mi „ujížděla noha“. Kluci mě už pak odmítali chytat, a pronesli něco ve smyslu ať se naučím chodit.

Na Krumlovském náměstí jsme potkali Ivetu s Robertem.

„To je ale náhodička...“ prohodil Pét'a, když míjel Roberta.

„Už jsi se najedl?“

Zašklebila jsem se do slunce, zacházejícího za střechy domů.

„Ano ano, skvěle,“ pochvaloval si Robert a hladil se při tom po břiše.

„Jo skvěle,“ Iveta se na něj podívala tak trošku vražedným pohledem.

„Sežral svoji porci, a pak se mně ještě ptal, jestli je ten knedlíček volný.“

Robert pokrčil rameny.

„No, a to asi můžeš být ráda, že se nejdříve zeptal,“ uchichtla jsem se a vyšli jsme směrem ke zmrzlině.

Točená vanilková, no té neodolá nikdo. Pomalu jsme procházeli městem, až jsme došli ke kostelu. Najednou jsem byla obsypána kornoutky se slovy Petry:

„Drž, my přijdem.“

Jo, to přijďte, jste si je ale měli asi podepsat. Taky že jo, po příchodu se začali hádat, která je čí.

Mé takzvané zámecké schody, i když k zámku vůbec nevedou, ale je z nich krásně vidět na hrad, jsme brali po čtyřech s tím, že kdo bude poslední, kupuje pivo. S Robertem jsme dokonce i stejnou nohou došlápli jako poslední.

„Ty kupuješ šest, já dva.“

„Nene, ty tři, já pět.“

„No tak si to rozdělte po čtyřech, ne?“

Oba s Robertem jsme na Pét'u prudce otočili hlavy a zakřičeli:

„Neexistuje!!!“

„Platí to moje,“ řekl rázně.

„Ne, to moje,“ zakroutila jsem hlavou.

„Stříháme,“ dával ke mně pěst.

Plácla jsem jej přes ruku a nechali jsme toho.

Vcházela jsem na tábořiště jako první. Za mnou Robert a za ním zbytek naší skupiny. Všichni se rozešli do stanů a my s Robertem na sebe mrkli. Hbitě jsem se převlékla do plavek a šla k lodi. Naše byla hned nahoře, protože my jsme vždy a za všech okolností dávali loď k ostatním jako poslední. Protože jsme vždycky a za všech okolností byli poslední. Robert vzal pádla a mohli jsme vyplout.

„Vestu si snad brát nemusím,“ otočil se na mě Robert.

„No, když si tak věříš...“

V jeho pohledu bylo zrnko nejistoty, tak jí do lodi raději hodil. Když jsem dala do lodi jednu nohu a uvědomila si, že jsem na přídi, tedy jako hák, řekla jsem:

„In nomine patris et filis et špyrytus sankti.“

„Špyrytus bude, až se vrátíme, lez prosím tě.“

Naše loď nabrala konečně správný ponor.

„Fajn, co teď mám dělat?“

Robert držel pádlo nad borty a hleděl upřeně na mě.

„Co já vím? Ty řídíš, asi jedeme ne?“

Radši jsem se ani neotočila. Pět'a s Davidem Robertovi ze břehu radili, co má tedy dělat. Doplácali jsme se k protějšímu břehu a zpět.

„No vidíš, pohodička, ne?“ chválil ho Pět'a.

Mohli jsme tedy vyrazit proti proudu ke šlajsně. Naprosto sehraně jsme dopádlovali až pod jez, kde to Robert zabodnul do větviček. Pavučina v obličejí byla skvělá, ale neřekla jsem nic, jen jsem jej požádala, jestli by nemohl přistát támhle u břehu. Odpích to nazpět, a zajel skoro půlkou lodí na břeh. Dobrý, to bude dobrý. Aspoň jsem mohla suchou nohou vystoupit.

Vynesli jsme loď nad šlajsnu a Robert znejistěl. Snažila jsem se jej uklidnit, říkala mu, co dělat. Když už nás vzal proud, Robert, jak byl zvyklý, vytáhl pádlo z vody.

„Néééé to nemůžeš!“ zaječela jsem.

„Nejsi na háku, musíš řídit!“ snažila jsem se překřičet jez.

Vrazil pádlo zpět do vody a loď se ustálila. Sjeli jsme. Pak ještě třikrát, to už Robertovi stačilo. Nechali jsme loď pod jezem a já vyšplhala na jez a lehla si do mechu, po kterém jsem pomalu, ale jistě sjížděla dolů. Narazila jsem na vyčnívající hranu kamene a zůstala na místě.

Robert se ráchal nad jezem. Chvíli byl vidět, pak zas nebyl vidět, až najednou nebyl vidět nějak dlouho. Hledala jsem ho po celé hladině, až najednou byl slyšet výdech pod jezem. Robert se postavil a otřel si obličej.

„Kde jsi se tu vzal?“ nechápavě jsem hleděla na přízrak pode mnou.

„Projel jsem šlajsnou.“

Jak malý dítě, to říkám furt.

„Jed' taky, je to fajn.“

„Nejsem cvok.“

Natáhl ke mně ruku, jakože ho mám vytáhnout nahoru. Se zbláznil.

„Noták, to dáš.“

Podala jsem mu ruku, a on mně za ní samozřejmě stáhl, a já hodila placáka pod jez.

„Ty jseš ale...“

„Copak?“ začala jsem na něj stříkat vodu. Mou činnost opětoval, a až už jsme byli skoro utopený, zakřičel:

„Vzdáváš se?“

„Nikdy!“

Cákala jsem na něj dále se zavřenýma očima, než jsem si uvědomila, že už jen cákám. Ne na něj. Pak jsem jen ucítila ruce na ramenou, a letěla jsem do vody opět celá. Když jsem se vyhrabala z vody, Robert běžel ke břehu a smál se na celé kolo.

Seděli jsme vedle sebe na jezu a plácali nohama v proudu vody, který tekl dolů.

„Poplujem spolu, tam dolů tou peřejí? Ať nám zbyde něco k večeři.“

Robert se usmál.

„Jo, ale ty poplaveš za lodí.“

Šťouchla jsem ho a on sjel po řasách pod jez. Já skočila za ním. Stáčeli jsme před lodí směrem k tábořišti a nabírali rychlost. Za zátočinou jsme spatřili další tři lodi, jak křižují vodní hladinu. V jedné byl Pét'a s Davidem, ve druhé Táňa s Věrkou, a ze třetí se škrábala Iveta a Petra přidržovala loď. Přirážela už i druhá loď, a my to stočili k Davidovi s Pét'ou.

„Hele, najed' tak nějak na špici a jen do nich lehce šťouchni, ne že jim prorveš loď,“ radila jsem svému zadákovi.

Robert se snažil řídit naši před' na před' kluků, a ozvala se rána. Lodě se k sobě blížily botry, podala jsem pádlo Pét'ovi a David chytil za bort naší loď. Utvořili jsme dvoučlenný vor.

„Tak jak mu to jde?“ ptal se mě Pét'a.

„Když pomínu to zastavení pod šlajsnou ve větvičkách, tak pohodička.“

Robert se zasmál.

„A to přizabítí ve šlajsně taky nepočítám.“

„Co tooo?“ otočil se na Roberta Pét'a.

Ten nahodil svůj typický výraz, jakože já přece nic, já to zvládám.

Do tábora dorazila skupinka z města. Za mnou se ozvalo:

„Stíháčííí večeřeěěěě!“

Málem jsem spadla do vody. A jo, Robert má hlad. Jak někdo může být tak nenažraný.

„Dyť jsi před chvílí jedl,“ otočila jsem se, zatímco jsem naznačovala, že jsem skoro ohluchla.

„No a?“ Robert stočil předě lodí ke břehu.

Vytáhli jsme lodě na břeh a Robert okamžitě běžel k ohništi, i když bylo jasné, že ještě nemůže být nic hotovo. Nevadí, však on si počká, že jo. Cpe se jak protrženej, a vůbec to na něm není poznat. Jak to asi tak dělá...

Začalo se pomalu stmívat, tak jsem vyrazila s ručníkem a mýdlem k řece. Stála jsem na břehu a pozorovala hladinu. Přišel Robert:

„Hledáš něco?“

„Jo, vyhlížím vodníka. Potřebuju s něčím helpnout.“

„Jistě, já vím, potřebuješ utopit háčka,“ začal se svlékat a scházel do vody.

„Jo jo, jak jsi to uhod?“

Svlékla jsem se taky a do vody jsem skočila.

„No to jsem fakt potřeboval,“ a potopil se.

Bude dělat vodníka a utopí sám sebe?

Seděli jsme u ohně a debatovali. Od sprch se blížila naše parta madam. Honza si ke mně přisedl. Prej tam byly dvě hodiny.

„Ty je nemáš ráda, co?“ pošeptal.

Proč šeptá? Dyť to musí být viditelné i nahlas.

„Nemám ráda... není to můj styl.“

„Jo, to je vidět.“ Honza se zasmál a já si říkala, co to mělo znamenat. Asi jen sonda do mé mysli. Dostala jsem chuť na utopence. Beze slova jsem se zvedla a odešla do tmy.

Sebrala jsem peněženku ze stanu a vyrazila k bufetu.

„Dobrý večer.“

„Dobrej, dobrej, co to bude?“ pán za oknem si utíral ruce do utěrky, kterou měl u pasu.

„Čistě teoreticky, utopenec by nebyl?“

„Ale jistě dámo, jeden utopenej zde,“ ponořil kleště do sklenice a pokládal buřta na tácek.

„Prosím, aspoň tři, protože mi to jistě bude jedna nejmenovaná osoba chtít sežrat.“

Pán se zasmál a naložil další dva.

„Chlebičku kolikpa?“

„Pět prosím. Děkuji moc.“

Po cestě do tábora nastala mnou očekávaná situace. Proti mně šel Robert, že jde na pivo.

„Aaaaa jídlo mi jde naproti.“

A jak to víš? Pomyslela jsem si. A jednoho mi samozřejmě sebral.

„Tu máš ještě chleba,“ otočila jsem se a podávala mu krajíc.

„A až si budeš objednávat to pivo, tak řekni pánovi v okýnku, že jsi ta jedna nejmenovaná osoba.“

I ve tmě byl rozpoznat Robertův udivený výraz. Ale protože měl plnou pusku, nemohl nic říct a pokračoval v cestě.

Sedla jsem si k ohni s kytarou.

„Tak zítra Koruna,“ sedal si ke mně také s kytarou Pét'a.

„Jo jo, bacha, ať si tě tam nenechají, bude z tebe mnich.“

„Mně by tam nechtěli,“ odpověděl a začal hrát, já se přidala.

Hráli jsme dlouho a povídali ještě déle. Slabší jedinci postupně odpa-
dávali, zato Robert nějak ožil. Oči mu v ohni zářili, a já se nenápadně zeptala,
co že to pil, že ani nepozval.

„Jak pil, co pil, se tu směju z plných plic, až mi slzy tečou.“

To měl pravdu, sranda byla řádná.

„Tak aspoň pošlete ty spící do stanů, ať je tu pořád tím svým halekem
nebudíte,“ okřikla nás Iveta, a sama šla spát.

Pět'a s Petrou se zvedali, že jdou hrát piškvorky.

„Nic! Nikam, tady si hrejte, já chci mít kde spát,“ vyhrožovala jsem
s kytarou v ruce.

„Však on se pan profesor o tebe postará,“ prohodila zpět Petra a já
musela zčervenat.

Robert asi neposlouchal, protože nereagoval. Sháněl se po kytaře.

„A kdo to pak zas bude ladit...“ odevzdával mu velmi neochotně ná-
stroj David.

„Hele, ono je zítra,“ koukal na hodinky Pět'a.

„Dohrál a pak zívnu, v trávě usnul hned, jak unavenej byl...“ zpívala
jsem.

„Ne, prosím tě hlavně neusínej!“ třepal se mnou David.

„Tak ještě tu poslední a alou,“ zavelel Robert.

Nic mně nenapadalo, letmo jsem brnkala do strun, až jsem zvedla
hlavu a spustila:

„V mládí jsem se učil hrobařem...“

Taková správná půlnoční rozlučková. Ale David pak ještě začal s Na
kolena.

„Ne, nic konec,“ vytrhl mi z ruky kytaru Robert.

„Odchod spát, ráno zas nebudete chtít cvičit.“

„Vstávat a cvičit!“ zařvala jsem nahlas.

Petra vylítla z lavičky.

„Co? Kde? Proč? Kterého je dneska?“

Vzala jsem jí za ramena a tlačila před sebou do stanu. Kluci si přihodili
pár klacíků do ohně a usadili se k hlídce. Petra se ani neobtěžovala zahrabat
se do spacáku a okamžitě usnula. Nechala jsem otevřený stan. I kuchyňák
zůstal otevřený. Sykla jsem do tmy:

„Hej, kluci, zavřete prosím kuchyňák, bacha na kraji je máslo.“

„Jasně,“ odpověděl Pavel a jeho stín se blížil ke stanu.

Měsíc svítil, hvězdy zářily. Byla krásná noc, od vedlejšího ohně se ozývaly staré vodácké písně.

KAPITOLA VII

Zlatá Koruna

„Stíhačííí!!!“ rozletělo se táborem hned po ránu.

Já jsem málem udělala díru ve stanu, jak jsem vylítla. No jo, Věra potřebovala být důležitá, aspoň chvíli.

„Co řveš?“

„Já nevím, kdo jsou stíhači,“ křičela na mě od ohně.

„Jestli mě paměť neklame, tak vy. A já už jdu.“

Ze stanu Táni a Věrky se ozvalo:

„Držte huby!“

A kdosi dodal:

„Všichni!“

No no. Co teprve, až začnu sekat dřevo na oheň.

„Nalejte do hrnce vodu a dejte to na rošt,“ řekla jsem holkám a ty to bez dalších řečí provedly.

Za chvíli už nám čajíček krásně bublal. Robert vylez ze stanu jen v kraťasech, a holky na něj hleděly jako na zjevení.

„No co co co,“ opět ten typický výraz já nic já muzikant.

„Nic nic nic, zmrzneš,“ zasmála jsem se.

„Ale houbeles,“ narovnal se a protáhl.

„Rozcvičkááá!“ téměř zazpíval.

„Trhnií si nohoooo,“ odpověděla stejně Iveta.

Začíná se nám to nějak hrotit, musela jsem se asi usmívat, protože mě Robert okřik, že se nemám co paní profesorce postmívat.

„Dnes rozcvička plavací,“ hlásil k nastoupenému davu a mávl rukou směrem k vodě.

Shodila jsem kraťasy a rozběhla se k vodě.

„Už to sundejte a dejte tam cukr,“ otočila jsem se, odbíhající, k holkám.

Když jsem se otočila zpět, stál přede mnou Zdeněk, a letěli jsme do vody oba.

„Tak, teď jste viděli, jak to vypadat nemá, já chci vidět krásnou šipku do vody,“ mával na ostatní, kteří stáli vedle sebe na břehu.

Jeden po druhém pak naskákali do vody co nejelegantněji. Jako tělocvikář jednotlivé skoky hodnotil:

„Za tři, no dvě, pěčečt, to nemyslíš vážně, dva, dva, čtyři, no konečně jedna...“

Vylezla jsem z vody a postavila se na konec řady.

„No Merková, tak se předved’.“

„Joooo? Opravdu?“ zašklebila jsem se na Roberta a udělala jsem pár kroků zpět.

Dělala jsem, že se rozbíhám, a když kouknul na ostatní ve vodě, šťouchla jsem do vody Roberta. Plácnul sebou na hladinu, až to mlasklo.

„No nevím pane profesore, za pět, za pět.“

A skočila jsem zase do vody. Plavala jsem kousek proti proudu, a Robert mi byl v patách.

„Plaveš na šlajsnu?“ zeptal se mě, když jsem zůstala na místě a měla jsem v úmyslu plavat zpět.

„Jako že bych to sjížděla jako ty včera, jo? Cha chá.“

„Náhodou...“

Spustila jsem se po proudu a ten mě skoro sám odnes až k tábořišti. Začali jsme balit, a během chvilky po táboře nebylo ani vidu ani slechu. Rozebrali jsme si lodě a věci a začali nosit. Robert přines svůj loďák a opřel jej o loď. Odešel pro pytel s jídlem.

„Počkej, ještě svačinu,“ volala za ním Iveta.

Otočil se, a zase krácel zpět. Tak už? Už máme vše potřebné a jedem? Přivazovala jsem loďáky, když mne najednou něco vzalo přes záda.

„Ježiš promiň, já jsem fakt nechtěl,“ omlouval se Jirka a dával pádlo do lodi.

A to bylo jako co, to se netrefil do lodi?

„Tak jedem,“ zasmál se Pét'a a jeho loď sklouzla přídí do vody.

Robert stál uprostřed pro nás již bývalého tábořiště a rozhlížel se. Všechny lodě už byly na vodě a křižovaly řeku sem tam, naši jsem držela pádlem za bort a zavolala jsem na Roberta:

„Hej, sire, tak jedeme?“

Otočil se a přikývnul.

„Zaparkujte vlevo nad jezem, tam se to přetahuje po schodu.“

Rechle byly jen o pár metrů níž po proudu.

„Pozor, klouže to,“ hlásila Táňa, když se snažila vyškrábat zpět k nám nahoru.

Lod' sjížděla jedna za druhou a toto nás dnes čekalo několikrát. Další retarder byl jen o pár set metrů dále.

„Tohle můžou jet všichni, jen je na konci zabalák, tak to šplouchne.“

Hlásila jsem ostatním příjíždějícím. Bez menšího zaváhání to sjeli všichni jako po másle, a my s Robertem poslední. Pak jsme přenesli dva jezy a pomalu opouštěli zdi Krumlova.

„Ahoj loď!“ zakřičel někdo z věže, a já zvedla pádlo na pozdrav.

Před námi se otevřela divoká krajina. Sem tam přehopsal zajíc, na stromě si v klídku ocasem pohupoval tygr, v dálce byly vidět krky žiraf.

„Co to kecáš?“ otočil se Robert.

„No tak né žirafa no, tak brontosaurus.“

Za zatáčkou se voda uklidnila.

„Děláme vor,“ hlásila první loď a začali jsme se šikovat.

Jakmile se naše poslední loď připojila k voru, Robert začal hrabat v jídelním vaku.

„Tady kousek by měla být taková plázička,“ hlásil Pét'a.

„No vidíš, tak vydž tam, prosím tě.“

Robert zhluboka vydechl a odfrk si. Voda nás pomalu odnesla k písčité zatáčce a krajní lodě začaly dřít o dno.

„Rozchod,“ zavelela jsem, dala pádlo do vody a přitáhla.

Takový krásný kus přírody. Kluci blbli v proudu, jen občas museli uhnout lodi. Robert s Ivetou si seděli v trávě a povídali, a já jsem se po chvilce ráchání ve vodě natáhla do písku. Co na tom, že budu muset zpátky do vody.

Vyrazili jsme dál. Čekal nás poslední dnešní jez ve Zlatej.

„Vodáááciíí! A pojedoooou!“ hlásil malý klučina na navigaci.

My jsme se zatím sešikovali nad jezem, aby rodiče měli dost času se s občerstvením posadit na zed' a čekat pro změnu na nás, až se rozhodneme sjíždět. Když jsem se vrátila z prohlídky zpět k lodi, odvázala jsem kytaru a dala ji Robertovi.

„Na, vem i ty ostatní kytary a běž pod jez. Já to sježu sama, ať není všechno mokrá.“

Přikývl a beze slova i se všema kytarama odešel čekat.

Najela jsem do retarderu, a zabalák na konci ošplouch celou loď včetně mě. Robert se mi smál, že jako jsem zmoklá slepice, tak jsem mu chtěla ujet. Ale svou kytaru mám ráda.

V tábořišti jsme zakotvili až na druhém konci. Byl tam docela dobrý přístup do vody. Rozbílili jsme tábor. Iveta poslala stíhače pro vodu, a protože to byly naše madam, tak jim kluci šli pomoci. Někdy se zapomíná rychle.

Na obloze se začala stahovat mračna. Vše kolem začalo pomalu šednout.

„Konec odpočinku, jdeme do města.“

Vstala jsem od ohniště a šla si pro věci do stanu.

„Bude pršet, tak ať jsme aspoň třeba v klášteře.“

Prošla jsem kolem Roberta, který na mě s rukama v bok koukal, co to zas jako má být.

„Vy nejdete, pane profesore?“

Mrkla jsem na něj. Probudil se a odešel se převléknout. Mohli jsme tedy vyrazit. Na recepci jsme zaplatili potřebný poplatek a pokračovali přes dřevěný most přes řeku dále do města.

Před klášterním kostelem jsme se s Pět'ou zastavili a s téměř vyplazeným jazykem, jakožto obdivem, jsme hleděli na majestátnou stavbu.

„To je, co?“

„No to je...“

Nejsem sice věřící, ale církevní stavby mě, stejně jako hrady a zámky, fascinují už dlouho. Pět'a na tom bude možná podobně. Došli jsme na nádvoří, kde už zevlovali ostatní.

Sedla jsem si na lavičku pod strom. Iveta prošla boční brankou a sedla si vedle mě. Robert zrovna přicházel od pokladny.

„Prohlídka za čtvrt hodiny,“ oznámil celému nádvoří.

Na kraji nádvoří stál stánek s knihami, tak jsme si je šli prohlídnout. Slečna za stolkem nemohla z Roberta spustit oči. Iveta do mě šťouchla a kývla směrem k ní a usmála se. To jakože hele koukej, jde po něm. Tak jsem Roberta pozorovala, co on na to. Byl zahleděný do knížky. Slečna se jej zeptala:

„Přejete si?“

Zvednul k ní oči.

„Jo, ne, no, děkuji, jen koukám zatím.“

Usmála se na něj. Robert zase sklopil zrak do knížky.

No teda, jako nic jo? Iveta se na mně významně usmála a šla za Robertem. Aha? A kdo se mu teda jako líbí, když ne takováhle hezká holka? Pomyslela jsem si něco o tom, že v tom případě nemám šanci a mé vyzývavé mrkání a pohledy a poznámky a vůbec všechno jsou vlastně k ničemu. A ještě je to můj profesor. Klesly mi koutky a hrnuly se slzy do očí. No teď jako ale fakt ne, sakriš.

Položila jsem knížku a šla radši o kus dál k lípě za klášterní zdi. Zhluboka jsem se nadechla, a vůně kvetoucí lípy to všechno ještě zhoršila. Už je prohlídka? Třeba to přejde.

Přišel za mnou Pět'a a ukazoval mi jakousi brožurku, ale mě zaujali dva mniši, blížící se k nám. Asi jsem na ně koukala divně, protože se s námi dali do řeči. Brožurka byla o klášteřu, takže nám začali povídat své, ale v tom hvízdnul Robert.

„Jé, škoda, my už jdeme na prohlídku... Mějte se krásně!“ a s Pět'ou jsme odbíhali k ostatním, kteří už stáli u dveří.

Mniši nám pokynuli na pozdrav a pokračovali v cestě.

„No kde jste?“ okřik mě Robert.

„Povídali jsme si s mníškama, ty jo. To by byla prohlídka!“

Asi jsem ho odpovědí překvapila, už neřekl ani slovo.

Obešli jsme rajskou zahradu, a z kostela slyšeli jen varhany. Škoda, tam nejdeme. Venku se tak zešeřilo, že v klášteře byla až tma.

Po skončení prohlídky jsme s Robertem, opět, zamířili stejným směrem. Chtěla jsem si koupit knížku, tak doufám, že nechce dokonce i tu samou. To už by byla moc velká náhoda. U slečny byl ale docela nával. Sákriš, aby ji ještě měla... Ostatní odešli do města a my s Robertem stáli ve frontě.

„Líbilo?“ zeptala jsem se.

„Jasně, hlavně ta knihovna, to je úžasné, tolik knížek pohromadě.“

„To jo. Škoda, že kostel není součástí prohlídky.“

„Jo, to je škoda.“

Začaly padat první kapky a už to vypadalo, že si ty knížky ani nestihneme koupit. Ale přišli jsme na řadu včas, i když už byla půlka sortimentu pryč a od pokladny vybíhali dva kluci a knížky odnášeli dále.

Začínalo pršet víc a víc, a když jsme přišli ke dveřím kostela, lilo už poměrně dost. Vzala jsem jen tak za kliku mohutných dveří, a hle, otevřeno. Vešli jsme tedy do kostela a zabouchli. Ozvala se rána.

„To byl hrom, že?“ zašeptal Robert.

Hodila jsem po něm úšklebkem. Zaposlouchala jsem se. Kostelem se rozléhal nádherný chorál. Uvnitř nikdo nebyl, jen nahoře u varhan stálo pár mnichů a pěli. Opřeli jsme se o první řadu lavic a v němém údivu jsme poslouchali.

„To je krásný,“ zašeptal Robert.

Jen jsem tiše přikývla. Naskočila mi husí kůže, jednak z té krásné písničky, a jednak z toho, že mi Robert šeptá do ucha. To už se jistě víckrát nestane. Déšť nabíral na síle a hromy blesky byly jeden za druhým. Ostatní snad zapadli někam do hospody nebo pod střechu.

S posledním Amen, které se neslo celým chrámem udeřil i poslední hrom. S ním ustal i déšť. Mniši se začali rozcházet a my dvakrát tleskli, ať nerušíme tu nádheru. Jeden z nich se nahnul a pokynul nám z výšky, jako poděkování.

Vyšli jsme před kostel, všude byly kaluže. Abych se dostala z transu ohledně Roberta, dělala jsem, že mi šoupl. Dala jsem ruce do kapes, a skákavým krokem za stálého pískání jsem vyrazila k táboru. Robert jen zakroutil hlavou a šel za mnou jak zmoklá slepice.

„Pozor...“ zakřičel Robert, a ozvalo se plácnutí do vody.

„...kaluž. Tak nic.“

Byli jsme zmáchaní oba. Nevadí, jsme přece na vodě a máme krat'asy. Což Robert potvrdil tím, že schválně šlápnul do kaluže před ním, takže jsme byli zmáchaní znova. Celou cestu z kopečka až k mostu jsme pak takto pokračovali. Kdejaká loužička byla zdrojem zábavy.

Zbytek stihnul dojít do hospody v kempu. Krom našich tam bylo ještě pár vodáků.

„No tak si hurá konečně dáme to pivo, ne? Tady se jen pořád slihuje,“ zaradoval se Robert a zahrnuli jsme pod střechu.

„No kde jste?“ vítala nás Petra.

„A jak to že jste suší?“ divila se Věrka.

„Jsme prudce inteligentní, jsme se schovali, ne?“

„Škoda, že jsi s náma nebyl, mniši zpívali chorály v kostele. Možná proto se tam nešlo,“ řekla jsem Pét'ovi a ten dělal, že pláče.

Sedli jsme si k nim a byly nám doneseny piva.

„Doufám pane profesore, že to pak budete někde hlásit,“ kývla jsem na Roberta, a ťukli jsme si.

„My to pak taky budeme hlásit,“ natahovala se se sklenicí Táňa.

Robert řekl jen své:

„No no no“ a vypil celého půlitra.

Že by měl žízeň? Vždyť přšelo... Rozpršelo se znova, a nevypadalo, že by chtělo přestat. Zůstali jsme tedy v hospodě, a zaběhli jen pro kytary. Vodáci se k nám hned přidali a byla bžunda.

„A co večere, to asi nějak neuděláme,“ povzdechla si Iveta.

A co teprve Robert, chudák hladový.

„Uděláme oheň pod střechou,“ prohlásil.

No to je nápad!

„A nebylo by lepší si třeba objednat buřta?“

„No třeba dva, to je nápad. To nám snad finančně vyjde,“ a začal se hrabat v peněžence, aby zkontroloval stav zásob.

Pak odešel k okýnku se zeptat, jestli nám udělají něco hromadně. Prej guláš.

„Guláš,“ zavolal do davu.

„Jasně, ber,“ zavolala zpět Iveta.

Začalo se stmívat brzy, když bylo zataženo.

„Po takové době jíst z talíře...“ za stálého žvýkání prohlásil Jirka.

Guláš byl výborný.

„Prší a venku se setmělo.“

„Jo, zahrej to,“ zavolal někdo zezadu.

„Já to neumím.“

„Já jo,“ ozval se jeden z vodáků, tak jsem mu podala kytaru.

Po písničce jsem s Věrkou navrhla, že bychom mohli zahrát hru. Plácanou.

„Joooo plácanou!“ zatleskala Táňa.

Srazili jsme několik stolů k sobě, a vodáci, že se přidají taky. Princip hry spočívá v tom, že se dají ruce na stůl, a se sousedy pak ruce prohodíte tak, že po levé straně dáte svou ruku přes sousedovou, po pravé pak pod sousedovu ruku. A pak se plácá dokola, jedna vedle druhé, a když někdo plácne dvakrát, jede se na opačnou stranu. Propletení rukou má sloužit ke zmatení jedince, musí dávat pozor, aby plácnul správně, protože mezi jeho rukama jsou dvě cizí.

„No tak ale... kdo zvedne ruku moc, tak vypadává,“ rozčiloval se Robert.

„Vypadáváš,“ hlásila Petra Dominice.

„Ale nene...“ povzdechla si.

I když už byli skoro všichni venku, zůstali u stolu a pozorovali poslední přeživší. Když vypadla Zuzana, byl problém, ale všichni v okolí podpořili tvrzení Patriky. Tak se se svou partou sebrali a šli do stanu. Žádná škoda.

Dali jsme ještě jedno kolo, byla to zábava. S Robertem jsme najednou byli vedle sebe. Zase. Po kolikáté už. Když jsem dávala ruku pod jeho, namáčkla jsem se k němu, co nejvíc to šlo. Kdy bude další příležitost. Usmáli jsme se na sebe, a byla jsem zase chvíli šťastná.

Zahráli jsme ještě pár písniček a přestalo pršet. Mohli jsme tedy odejít do tábora a uložit se ke spánku. S Robertem jsme se srazili v kuchyňáku.

„To ti ten guláš nestačil?“

„Jdu se napít.“

„A proč máš v ruce ten chleba?“

„Jen jeden krajíček.“

Pokrčila jsem rameny.

„Pane profesore?“

Vystrčili jsme oba hlavu z kuchyňáku. Stála tam Blanka. Pohled na nás ji evidentně velmi zarazil.

„Nemáš něco na žaludek, prosím?“

„Je ti špatně?“ ptal se Robert a hrabal se ze stanu.

„Trochu.“

„Tak pojd' se mnou.“

KAPITOLA VIII

Poslední štace

„No téeébuůch,“ prohlásil Jirka, když jsem ke klukům, stojícím na břehu, hned ráno přišla.

Řeka běžela rychlostí nezastavitelnou, byla o kus výš.

„Aspoň budem v Boršově rychleji,“ zasmála jsem se, a odešla k ohni.

„Máme aspoň nějaké suché dřevo?“ rozhlížela jsem se kolem.

„Jo, tady u nás,“ hlásila Věrka.

Super, někdo měl dobrý nápad. Stíhači začali dělat oheň.

„Půjdeš se mnou na nákup, nebo mám jít s Ivetou?“

Podívala jsem se směrem vzhůru a Robert jen přikývnul. Vzali jsme si krabici z Rožmberka a vyšli opět směr dřevěný most. Nebe se začalo protrhávat a první paprsky slunce slibovaly hezký den.

Krabici jsme vzali každý do jedné ruky a měli ji tudíž mezi sebou. Ještě v kempu jsme potkali Petru s holkama.

„Kam razíte, malej a velkej?“ ptala se nás.

„A proč máte mezi sebou tu krabici?“ uchichtla se Věrka.

„Abychom na sebe nemohli,“ mávla jsem rukou, a Robert pronesl své oblíbené no no no.

Šplhali jsme do kopce a proplétali se uličkami až k obchodu.

„Ha, tu,“ odbočil prudce Robert a stáhl mě za krabici sebou.

„Dobrý den,“ pozdravil.

Já taky. Postavili jsme krabici na pult před paní prodavačku a Robert si vytáhl papírek, co vše bude chtít nakupovat.

„Hele ale tohle všechno asi nepotřebujeme, pečivo na dnešní snídani, večeři a zítřejší snídani, dneska oběd a zítra svačinu.“

Zmačkal papírek, strčil ho do kapsy a znechuceně se na mě zašklebil.

„Ty taky umíš člověku zkazit radost.“

Prodavačka se uchichtla.

S bednou mezi náma, teď už plnou nákupu, jsme sbíhali z kopečka dolů, jako včera. Jen ty kaluže jsme si odpustili. A nebylo by to bezva? Takhle spolu... Ne nesmělo by být, já vím.

Tábor byl zbořen a stany se sušily podlážkou vzhůru. Jestli se to dá nazvat sušily. Zase se zatáhlo, a od vedlejších vodáků se z tranzistoráku ozývala předpověď počasí.

„... z počátku dne ještě přehánky, postupně protrhávání oblačnosti...“

„Sláva,“ poskočila jsem radostí.

Po táboře se všichni proháněli v pláštěnkách, Iveta seděla s deštníkem nad ohništěm. Sbalili jsme i tak mokré stany a začali nosit věci do lodí.

„Co budem s těma stanama dělat?“ starala se Věrka.

„To usušíme v Boršově, po poledni už má být hezky, do večera to uschne.“

„Doufejme.“

Lodě byly připraveny k vyplutí, snídaně snědena, mohli jsme vyrazit. Déšť ustal, ale proud byl stále silný. Tak vzhůru na palubu.

David spustil loď do divočiny jako první, proud mu ji strhl tak, že málem uplavala bez posádky.

„Takhle asi ne,“ shodli jsme se s Pét'ou.

„Další loď, sedej hák,“ mávla jsem na Patriku.

Nevěděla, co se děje, ale sedla si s pádlem v ruce do lodi, a my s Pét'ou jsme loď popošoupli do vody. Naskočil i zadák a mohli plout.

„Sjed'te někam na klidnější vodu,“ zakřičela jsem skrze dlaně k řece a David přikývl.

Poslední loď, kam přiskočil na zadáka Pét'a, jsme spustili s Robertem.

„A co teď my, kdo spustí nás?“ prohlásil Robert zoufale.

„Máš strach?“

Stáli jsme vedle sebe na břehu, loď za sebou. Dal mi ruku kolem ramen.

„Zůstanem tady spolu, co?“

Šokovalo mě to tak, že jsem ztratila řeč. Ale dala jsem mu svou ruku kolem pasu, toužebně na něj zamrkala a řekla:

„Raději ne, tebe by mooooc postrádali.“

Usmáli jsme se na sebe a chvíli přemýšleli, jak to uděláme. Dokonce mě i napadlo, že bychom se vyměnili, a Roberta bych nechala jet záda. Nadechovala jsem se, že mu to navrhnu, ale předběhl mě.

„Sedneš si první, já tě spustím, pak si sednu já a nějak se odrazíme.“

Taky by to šlo, ale všimla jsem si mělčinky o kus níže.

„Hele, dodřem loď támhle, a tam to půjde normálně popředu.“

Ukázala jsem na vykouslý kus břehu o pár metrů níže.

„Jo, to půjde.“

Vzali jsme loď a dotáhli ji k nalezenému místu. I tak mi Robert skoro uplavala. Což by v tento moment, kdy se situace s ním začala pro mě vyvíjet slibně, tedy aspoň na chvíli jsem si to odvážila myslet, byla velká škoda.

Za zátočinou nás flotila čekala u břehu na klidnější vodě.

„Co jste tam tak dlouho dělali?“ ptala se Roberta Iveta.

„No co asi,“ vyprskla Petra a odrážela loď k vyplutí.

„No jasný, co asi,“ opakoval Robert, a i když jsem mu do tváře neviděla, naprosto přesně jsem si uměla představit jeho No no no, já nic já muzikant. Petra stejně věděla své, tak se jen ušklíbala přes rameno a věnovala se své lodi.

Nepršelo, ale řeka ubíhala stále rychleji než normálně. Klidná voda nás čekala asi až jen nad jezem. Byla to drsná zkouška schopností.

„Pádlo mi plave! Pozor! Chyťte to někdo!“ křičela Věrka.

David hrábl do vody a při průjezdu kolem jejich lodi pádlo Věrce podal. No a mně po chvílce čekala taky vtipná scéna.

V kamenitějším úseku přejí jsem zapíchlá pádlo, šklublo mi to rukou, a vytáhla jsem jen půlku listu. Dala jsem pádlo před oči a nevěřila jsem, co se mi to stalo.

„Roberte? Mohl bys mi podat prosím tvé pádlo?“

„Cožeee? Ted' nemůžu.“

„No, jestli to neuděláš, tak se cvaknem, protože já nemůžu řídit.“

Neodvažoval se ani otočit.

„Roberte hned!“

Podal mi jej v momentě, kdy jsem jen stihla odhodit špici před šutrem jak autobus a škrtila jsem jen zádí. Voda se trošičku uklidnila a Robert se mohl pustit bortů a podívat se dozadu, co se to vlastně stalo.

„A proč nemáš svoje pádlo?“

Ukázala jsem mu můj zbytek.

„Na Dívčáku si pak vezmu od holek náhradní.“

Robert se usmál a pohodlně se rozvalil na přídi. Znamenalo to pro něj, že nemusí pár kiláček pádlovat. I sluníčko nám začalo pomalu zase prosvítat, tak snad už to vydrží. Přestože Robert nepádloval, naše loď se ze zadní pozice prošplouchala až mezi ostatní. Robert všem, co jsme je míjeli, kynul rukou. S úšklebkem jsem jen kroutila hlavou.

„S cizím skunkem pluješ v dáli dívko má, co dělat mám...“ pronesl David, když jsme je předjeli.

„Voběs se na semaforu,“ vrátila jsem nadhoz.

Robert nechápal, o co jde. Je to citát z knihy Proč bychom se netopili, kterou Robert předpokládám nečetl, když se tak divil.

„Nečteš, nevíš,“ opáčila jsem s úsměvem a upřela jsem svůj zrak na zříceninu Dívčí Kámen v dáli.

„Šutr před námi,“ hlásila jsem Pét'ovi, kterého jsme, z mi stále neznámého důvodu, předjížděli.

„Parkuji vlevo.“

Byli jsme náhle první. Zapíchlá jsem to přídí na písčitou mělčinu, Robert málem vystoupil, aniž by chtěl. Lodě začaly jedna po druhé přirážet k našemu levému bortu.

Mraky se rozcházely a slunce nabíralo na obrátkách.

„Víte, kudy se tam jde?“

Nikdo nic. Tak asi nevědí.

„Vraťte se tady kousek na tábořiště, tam určitě bude rozcestník.“

Sebrala jsem všechny koňadry a sedla si na pařez na břehu.

„Já tu budu držet lodě.“

Pozorovala jsem Roberta, jak odchází s partou našich madam v patách. Celá má naděje se zase vypařila. To před chvílí byl jen zkrat, určitě. Stejně by to nešlo, nemůže přece. No ale neříkej mi, že přece... Asi to prostě budu muset vzdát. Ale copak se to dá jen tak, říct ne a basta.

Slunce mi zašlo za mraky, aspoň mně to vyrušilo z mých myšlenek.

„Oskar, no tak ale, vylez, dělej!“ zakřičela jsem nahlas na slunce, které zašlo za jediný mrak, který na obloze zbyl.

Když vyšlo, vypadalo to, že už bude jen modro. První se doslova přihnal Honza a skočil do lodi.

„Pust mě, já jedu, já už s ní nejedu!“

Popadl pádlo a snažil se odrazit od břehu. Tázavě jsem na něj hleděla, ale koňadru jsem nepustila.

„A proč jako?“

„Protože protoč, kdo to má pořád poslouchat ty kecy blbý.“

Jen jsem se ušklíbla a Honza přestal pádlovat. Dorazili ostatní a rozcházeli se k lodím, hácci si přebírali koňadry.

Postavila jsem se k naší lodi, Robert přišel s Ivetou poslední.

„Přinesl jsem ti balvan,“ natáhl ke mně ruku.

Ostatní na nás upřeli své pohledy, hlavně tedy někteří, že jo. Balvan, nevidím bagr. Natáhla jsem ruku a dlaň jsem dala pod jeho.

„Pozor, je to těžké,“ usmál se.

Otevřel pěst. Aha, a? Dala jsem dlaň před oči. Zrnko písku.

„Balvan, aha,“ prohlásila jsem.

„Počkej, až ho namočíš, zvětší se.“

„A hledal jsi ho mikroskopem, že jo.“

Přes mé poznámky jsem byla vlastně ráda, že si na mě vzpomněl. To je hezké. Naděj mi zas svítá.

Odpíchlí jsme od břehu zase poslední. Před námi byly ještě dva jezy, ale nebylo to až tak daleko na tábořiště. První jez byl spíše jen takový velký

jazyk, který jsme ani nešli kontrolovat, a další jez se musel přenášet. Zátkův Mlýn.

„Svačinááá!“ zakřičel Robert, když jsme vydřeli naši loď na zed' jezu.

„Ale houbeles, tábořiště je už jen kousíček, najíme se pak.“

Zatvářil se naprosto zoufale.

„Kdo chce napít,“ otvíral láhev s pitím Jirka.

„Já ne,“ oznámila jeho hák.

„No tobě bych taky ani nedal,“ ušklíb se, a Táňa se uraženě otočila.

Ještěže zítra jedeme domů. Poklepal jí na rameno a podával flašku. To jsou vtipy.

Spustili jsme loď na vodu, ale za pár metrů to už první loď stáčela zpět ke břehu. Když už si to i poslední posádka mířila na místo, zvedla jsem pádlo na pozdrav a zavolala:

„Ahoool doma!“

A pádlovala jsem dále.

„Ahoool, a ať to máte stále po proudu,“ zamávala nám Iveta.

Robert přestal pádlovat.

„Dobře, kam zase jedeš?“

„Říkám, že domů.“

„Tak ale beze mě,“ a dělal, že vystupuje.

Stočila jsem tedy loď ke břehu, a oplatila jsem mu jeho větvičky v Krumlově.

„Děkuji.“

„Nemáš zač, sto dvanáct ká čé.“

Oba jsme se začali smát.

Přistáli jsme konečně na správném místě, a dámy se přihnaly panu profesorovi najednou pomáhat. Robert slušně poděkoval, že to zvládne sám. Vzaly mu alespoň pádlo.

Tábořiště bylo sice velké, ale kiosek s recepcí a lehkým občerstvením byl jak opuštěná katedrála uprostřed pouště. Na druhém konci stál jeden stan, mohli jsme se uvelebit kdekoliv. Našli jsme tedy největší ohniště a postavili stany kolem něj.

„Prosím vás, potřebuji dva dobrovolníky, kteří mají chuť se uhnat na nádraží zjistit vlaky a systém dopravy lodí,“ promluvila jsem k davu stavěcího stany a vybalujícího lodě.

„Jo my tam zajdem,“ nabídli se Jirka s Honzou a Pét'ou.

„My vám stany postavíme,“ nabídl se zbytek kluků.

Stíhači začali vařit jídlo, a nebylo nutné stavět ani kuchyňák, už tam nebylo co dát, a ta trocha, co měla být k večeři a snídani, už se vešla do

igelitového pytle, který si Robert s radostí dal před svůj stan. Jestli to sežere... tak nic nebudeme mít.

Správce kempu došel za námi, usadil se u ohně a povídal si s okolním osazenstvem. Byla to alespoň příležitost vyzjistit, kam se tady vydat.

„No, asi nic moc, je tu hřbitov...“

„Joooo tam jdem, v noci,“ přerušila ho Táňa.

„Nebo památník támhle na konci polní cesty, anebo hrádeček v lese. Ale tam nic není, je to spíše jen taková vyhlídka.“

„Jdu na vyhlídku,“ hlásila Petra.

Nápad vůbec ne špatný.

Kluci se vrátili z nádraží a hlásili, že lodě můžem přinést už teď, že by jely večerním vlakem.

„Tak jo, tak se najíme a vyrazíme, ať máme aspoň něco z krku,“ míchala jsem polívku.

Lodě byly na nádraží a volný podvečer před námi. Všichni už byli naprosto unavení, tak se povalovali po táboře, spousta osazenstva spala ve stanu.

„Jdem?“

„Jdem.“

Kývly jsme na sebe s Petrou. Naše užší parta, tedy Petra, já, Věrka a Táňa jsme vyrazily na onen zmiňovaný hrádek. Před námi se otevřely rozlehlé louky a lesy. Kráčely jsme polní cestou až do lesa, stále do kopečka. Hrádek označovala jen tabulka na stromě. Sedly jsme si na povalený strom.

„A jak to máte naplánováno dále?“ zeptala se mě Věrka.

„Co jako? S kým? S čím?“ nevěděla jsem, o čem mluví.

„No s Robertem, to asi ve škole nemůže nějak fungovat, ne?“

„Proč by ne?“ opáčila Petra.

„Se podívej, jak jim to funguje, nikdo nic nepozná...“

„Co funguje?“ asi jsem zrudla.

„My fakt ale nejsme slepí,“ pokrčila rameny Táňa.

„Proto to ve škole taky nemůže fungovat,“ pokrčila rameny Věrka.

„Jako si myslíte, že já, zrovna já, mám u Roberta šanci, to za prvé. A za druhé, já nejsem hloupá, vím, jak to je.“

I když bych fakt hodně chtěla, neprojde to.

„Ale, tsss...“ zašklebila se Petra.

„Vidím ne, však vy něco vymyslíte,“ rozhodila rukama, jako by to mělo být všem naprosto jasné, přece.

„Třeba odejde učit jinam, že jo,“ zasmála jsem se.

„No heeeej, to zas jako ne!“ pohrozila mi pěstí Věrka.

Na kraji lesa šustilo listí a byly slyšet hlasy. Za chvíli k nám přicházeli Iveta s Robertem.

„No vidíš, se ho zeptej rovnou,“ hodila jsem hlavou směrem k nim.

„Na co se má ptát?“ zeptal se Robert.

„Vy jste nás stopovali, že jo?“ řekla Petra.

„Copak jsme indiáni?“ opáčila Iveta.

Robert se začal rozhlížet kolem. Prej:

„Musím najít nějaký péro.“

Cože? Jo péro, jakože indiáni, jakože... už chápu.

„Šoupni se kousek,“ postrčil Věrku, která seděla vedle mě, Robert a zabral její místo. Holky na sebe hodily významné pohledy a úšklebky ve smyslu: Jo, jasně, vůbec nic se neděje...

„Co je?“ zeptal se Robert, a Iveta se po nich taky nechápavě rozhlížela.

„Víte ale pane profesore, že to ve škole asi neklapne,“ uchichtla se Táňa.

„Co jako, však my spolu budem jenom chodit...“

Iveta vytřeštila oči.

„Do školy a ze školy, jsme skoro sousedi, tak v čem je problém?“

Robert do mě šťouchl loktem, jakože to je přece jasný, ne. Nevycházela jsem z údivu nejen já, ale Iveta nevěděla absolutně, která bije. Nicméně jsem se pokusila zapojit do imaginárního řešení zatím nevzniklé situace také svým příspěvkem o tom, že by teda šel učit jinam a je to vyřešený.

„A nestačilo by, že bych třeba jen naučil vás?“

Ivetě došlo, o co jde. Nadechla se, že něco řekne, ale Táňa ji přerušila svým:

„To zas ale nechceme my.“

„Člověk míní, pámbů mění,“ pokrčila jsem rameny.

Ostatní nahodili nechápavý pohled.

„To mi jen tak ujelo, pardon.“

Iveta se znovu nadechla k proslovu, ale Robert jí jen poplácal po rameni.

„To neřeš, stejně to nevyřešíme. Co má být, bude.“

S těmito slovy mě k sobě přitiskl, vstal a šel zpět k táboru. Přejely jsme se všechny navzájem pohledy, a taky vstaly k odchodu. Iveta Roberta doběhla a něco spolu řešili.

V táboře bylo mrtvo, nikde nikdo. Kluci stáli u okýnka bufetu a patrně popíjeli pivo. Robert kouknul jejich směrem, ale vzal sekeru a šel připravit oheň. Jo, má recht, na pivo je po večeri času dost. Z druhé strany přicházeli Pét'a s Davidem a táhli dvě soušky. Prej nakáceli trošku třísek na ohýnek.

„Bude vatra,“ hlásili po příchodu až k nám, a počali tančit kolem zatím rozhořívajícího se ohýnku.

Po večeri to vypadalo, že už nemá ani nikdo zájem u ohně sedět. Téměř všichni se rozešli do stanu. Nevadí, vatra bude po setmění, i kdybych u ní měla sedět sama. Když už přitáhli to dřevo.

Když byla tma dostatečná, začali jsme s Pét'ou na oheň přihazovat dřevo. Přišli kluci, Táňa s Věrkou a Petrou byly jasné, a Robert s Ivetou došli z kafete a piva. Oheň se rozhořel do tmy a Robert si udělal místo vedle mě.

„Kytaru nemám,“ podívala jsem se na něj.

Zašklebil se a odešel do svého stanu pro mou kytaru.

Opět se usadil vedle mě. Po chvílce někdo dostal nápad, že by došli pro pivo. Robert vystřelil, že jsem málem spadla z lavičky.

„Je potřeba více rukou,“ pokrčil rameny, když jsem zamumlala něco o tom, že už zase.

Osazenstvo se pomalu začínalo rozcházet do stanů, až jsme u ohně zbyli jen já s Robertem a Petra, která ovšem spala na lavičce. Došla jsem jí pro spacák do stanu a přikryla ji. S Robertem jsme se o sebe opřeli zády a dali si navzájem hlavy na rameno. Koukali jsme na hvězdy, kterých bylo plné nebe.

„Tak teda spolu budem chodit? Do té školy?“ zeptala jsem se skoro spícího Roberta.

„Pro začátek by to mohlo stačit, ne? Později můžem spolu ještě chodit na pivo.“

Usmála jsem se a zakroutila hlavou. Ach jo, a co si z toho mám odnést. Asi prostě nic.

Probrala se Petra. Automaticky přiložila na oheň, a z lavičky se přesunula na zem. Koukli jsme oba na tu kuklu.

„Co myslíš, shoří?“ zeptal se Robert.

„Ty jí přeješ teda hezký věci,“ poklepala jsem mu prstem na čelo, že se jako zbláznil.

„Tak ji budem hlídat.“

Chvilími jsme spali, chvílemi si povídali. Noc utekla rychle, až moc rychle. Spíš jsem si přála, aby nikdy neskončila.

KAPITOLA POSLEDNÍ

Domů

Začalo svítat.

„Mám ještě přikládat?“ zeptal se Robert.

„Leda bys čaj uvařil už teď.“

„Tak jo, ještě tam něco hodím.“

Táborem se naposledy rozlévala vůně kouřového čaje. Nachystala jsem poslední zbytky zásob na lavičky a šla budít tábor.

Hromada bágů, stanů a dalších nepotřebných věcí čněla uprostřed tábořiště a dámy už se nemohly dočkat odchodu na vlak. Naskládali jsme dřevo úhledně vedle ohniště a kdo měl chuť, šel se s námi naposled rozloučit s řekou.

Robert mě tam chtěl ještě naposledy hodit, abych si to prej zapamatovala. Šplouchla jsem na něj vodu a on vyjekl jako Bosorka u splavu.

Pět'a přinesl od ohně kus kůry a po cestě z něj vyrobil lodičku, se stžářem a plachtou z listu. I my ostatní jsme hledali kousek kůry a jeho počín napodobili. David odkudsi přinesl přímo vor.

Poskládali jsme celou flotilu vedle sebe na vodu a všechny lodky najednou jsme odstrčili do proudu.

„Tak ahoj!“ zakřičeli jsme všichni.

„No nazdar...“ mávl rukou Robert.

„Nazdar bratře!“

„Pane bože...“

„Volal jsi mě?“

„Mám já tohle zapotřebí...“

Věnováno
především Richardovi
malé Moně
Vipečkovi
Pešečkovi
Špeluňce
Helisovi
a ostatním, kteří tenkrát byli inspirací, ale už se
to nikdy nedozví

Podle předlohy sepsané o prázdninách roku 1997 přepsáno, ve většině zanecháno, přesto upraveno 2023.

Foto titulní strana Nádrž Heřmanice 2023, zadní strana Vltava Zlatá Koruna 2022, a výše Vltava České Budějovice 1999, kreslená kilometráž ilustrace pan Vladimír Bareš, zakoupeno kdysi kdesi na Vltavě